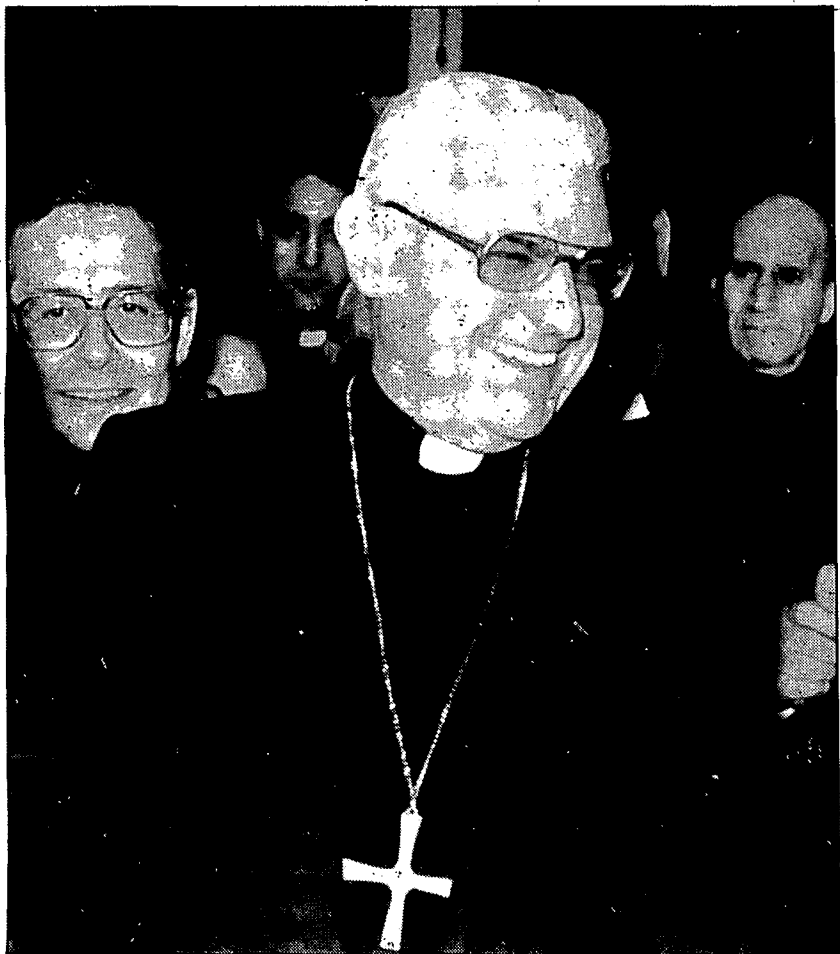

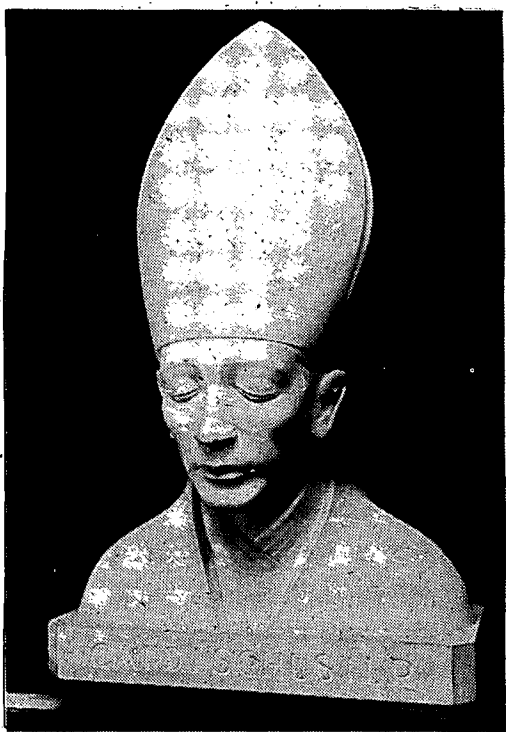
El Dr. Josep M. Guix fa un balanç positiu i il·lusionat del seu ministeri episcopal

Realitats i esperances de la diòcesi de Vic

En l'entrevista que li fa Francesc Gamissans, el Dr. Josep M. Guix, bisbe de Vic, manifesta que li falta «la necessària perspectiva per abastar d'una mirada la vida de la nostra Església particular i emetre un judici objectiu sobre la intensitat de la seva vida cristiana i eclesial». Amb tot, el Sr. bisbe realitza un balanç positiu i il·lusionat del seu pontificat, des de l'evangelització fins a l'organització administrativa de la diòcesi, encara que lamenta l'escassetat de vocacions.

Informació a pàgines centrals

ESPECIAL BEATIFICACIÓ CARDENAL SCHUSTER

El bust del cardenal Schuster esculpit per Manuel Lobo

El proper diumenge, dia 12, el Sant Pare Joan Pau II inscriurà en la llista dels Beats el cardenal Ildefons Schuster (1880-1954), antic abat benedictí de Sant Pau extramurs, de Roma, i arquebisbe de Milà. Les pàgines del nostre especial presenten sumàriament alguns trets característics de la seva vida: les seves relacions amb el monestir de Montserrat, la seva profunda vida litúrgica i el que significava per a ell la vida monàstica.

Després de 27 anys de la seva mort i d'un enterrament gairebé clandestí, reposen a l'església del monestir de Sant Pere de les Puel·les

Trasllat de les despulles de Mn. Manuel Bonet

L'acte, emotiu i entranyable, se celebrà el 26 d'abril, vigília de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, a l'església del monestir de Sant Pere de les Puel·les, a Sarrià. Començà amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Pere Tena, al qual acompanyaren els bisbes Ramon Daumal i Carles Soler, l'abat Cassià M. Just i una cinquantena de preveres. La nau del temple era plena de fidels, familiars, coneguts i amics del Dr. Bonet, la figura del qual va ser evocada en diversos parlaments en acabar la Missa. El Dr. Manuel Bonet, prever de Barcelona, fou vice-

degà de la Rota a Roma i participà intensament en els treballs del Concili Vaticà II. Home de consell i d'intensa vida espiritual, fundà la Unió Sacerdotal de Barcelona. Morí a Roma el 6 d'agost de 1969. El seu cos fou traslladat a Barcelona i enterrat al cementiri de Sant Andreu. Aleshores l'acte fou summent discret, gairebé clandestí, per les mesures requerides que les autoritats d'aquell moment varen imposar. El Dr. Bonet, en efecte, era persona *non grata* al règim.

Més informació a pàg. 8

SUMARI

7 Entrevista amb Michel Lafon, especialista en Charles de Foucauld

18 Document dels Equips de Pastoral Política: «Una visió cristiana dels drets humans»

Editorial

Mes de maig, «Santa Maria, pa cada dia»

El mes de maig és dedicat per la tradició catòlica a la Mare de Déu. És el mes de les flors, el mes de Maria.

«Duem un bon moll d'avemaries a la biga», escriu mossèn Josep Maria Ballarín. I afegeix: «Des de la primera avemaria de Carlemany a Girona, aquest país en carregà més de mil anys a l'esquena». «Rebotant d'un segle a l'altre, tenim l'avemaria de mil anys». Ho diu en el seu llibre *Santa Maria, pa cada dia*, guardonat amb el premi de les lletres catalanes Ramon Llull 1996, el més venut de la passada festa del llibre. Que una obra sobre la bona nova cristiana, que enfoca Jesús «des de primers plans de la seva mare», assoleixi un èxit així, és una bella notícia en el context de la nostra secularitzada cultura. La peculiar força narrativa del seu autor i, sobretot, la seva fonda vivència de l'Evangeli que transmet en tenen el mèrit.

La devoció popular a la Mare de Déu continua expressant-se, d'una manera especial, al voltant de les seves imatges, dels seus santuaris, de les seves ermites. La festa recent de la Mare de Déu de Montserrat, amb la seva incomparable vetlla de la joventut, n'ha estat un bon exemple. I podríem esmentar-ne moltes més, arreu de les comarques catalanes.

També les advocacions marianes d'altres terres germanes fan sentir la seva presència entre nosaltres, a través del record que en guarden i de les celebracions que promouen els seus devots presents aquí.

Però el mes de Maria és avui poc o gens recordat i viscut. Molts fidels cristians, moltes famílies i algunes esglésies el passen per alt. A les darreres generacions ja no els ha arribat gaire la suggestiva síntesi de pregàries, de cançons i d'ofrenes florals que formaven la pedagogia d'aquesta devoció.

Val la pena de recordar-la i de mirar de retrobar-la en les formes més escaients a les circumstàncies actuals. El seu element fonamental és, no cal dir-ho, la valoració de la figura de la Verge Maria com a mare nostra espiritual que ens apropa a Jesús. Isabel va proclamar-la feliç perquè havia cregut, i ella mateixa profetitzà que totes les generacions l'anomenarien benaurada, perquè el Déu que salva va mirar la seva petitesa. Fer el mes de Maria és invocar-la i aprendre d'ella. Aprendre que també la nostra petitesa atreu la mirada del Senyor i que la felicitat de creure és al nostre abast.

Personalment, o en família, o a la comunitat parroquial... celebrar el mes de Maria és cosa fàcil. N'hi ha prou amb el record amorós i amb la pregària, amb l'avemaria, amb el *magnificat*... Enguany hi escauria també la lectura reposada de *Santa Maria, pa cada dia*.

Tribuna

Què hem de fer per aconseguir la pau?*

Ricardo Blázquez

Bisbe de Bilbao

Urkiola, situat al cor mateix d'Euskalerria, està arrelat en la història del nostre poble cristià. En moments crucials al llarg dels segles aquí han pujat els nostres avantpassats. També avui, apressats per la causa de la pau, hem pelegrinat a aquest santuari «per desarmar els nostres cors, per unir esforços, per fer-nos amb la pau, per perdonar i ser perdonats, per demanar a Déu el do de la pau» (Joseba I. Legarza).

Els planys són estèrils; és insuficient denunciar la violència. S'ha de fer el pelegrinatge de la pau. Només serem realment feliços, seguint a Jesús el Benaurat per excel·lència, si treballem per la pau (cf. Mt 5,9). El nostre pelegrinatge és *conversió* a Déu per demanar-li perdó pels nostres pecats contra la pau. Cap forma d'amor al nostre poble, cap estimació de la nostra història, cap defensa de la nostra identitat i de la nostra llengua... pot degenerar en violència. La violència desacredita el que és legítim i fins i tot perverteix el que és sagrat.

Ens sentim dèbils davant la violència que amenaça el nostre poble; el respecte a la vida de totes les persones i als seus drets fonamentals, que ens lliura de la temptació de respondre a la violència violentament, enca-

ra ens fa més vulnerables. Per això, hem vingut a *suplicar* a Déu el do de la pau.

Hem pujat des de la vall fins aquest bell cim amb esforç per rubricar el nostre treball per la pau. Estem disposats a curar la malaltia de la violència que ens fa patir. Qui prega autènticament per la pau s'obstina en el sentit de la seva plegària. Qui demana a Déu la pau, mata la venjança en el seu cor i l'obre a la reconciliació amb tots.

La nostra trobada per la pau *Bake Topaketa* és també un intercanvi d'experiències i de reflexions, d'alenada interior i de propostes d'acció per avançar pel camí de la pau. S'inscriu aquest moment clau en el camí de l'educació lliure i convincent a favor de la pau. La pau té una relació estreta amb la trobada; s'afiança la gràcia de la pau convivint i compartint, sentant-nos junts i pelegrinant units.

La nostra assemblea d'avui proclama des d'Urkiola als quatre vents que, davant els actes de violència àmpliament noticiats, la pau ha guanyat el nostre cor i va creixent entre nosaltres una cultura de la pau. La gran majoria d'aquest poble suspira per la pau i treballa, com ningú, per la pau. *Bizkaia anhela la pau.... Euskalerria vol la pau...! ¡Bakea, benetako bakea, geureztat eta mundu guztia rentzat!*

L'exemple de Jesús ens ha arrencat de la

nostra comoditat del cap de setmana perquè anem comprenent el que significa seguir-lo amb la torxa de la pau. «Hem escoltat aquestes paraules sublimes, que han alenat tants "gestos per la pau": "El qual no cometé pecat, ni li trobaren engany a la boca; el qual ultrajat no va respondre amb injúries; turmentat, no amenaçava, sinó que es lliurava a aquell que jutja justament; el qual, sobre la creu, portà en el seu cos els nostres pecats per tal que nosaltres, morts als pecats, visquem en la justícia; per les nafres del qual heu estat guarits"» (1 Pe 2: 22-24). Jesús fou mestre de pau amb les seves paraules i amb la seva vida sencera; no podem ser els seus deixebles avui ni seguir les seves petjades a la nostra terra, si no som pacificadors enmig de la nostra societat.

Des d'aquesta alçada, col·locada en el cor del nostre poble, volem dirigir-nos a tots els homes i dones, particularment als joves. Si els nostres carrers mostren a vegades el panorama inquietant de la violència o el trist paisatge de joves que pretenen satisfer el buit amb il·lusions falses, ens preguntem si no seran aquestes sortides el revers d'una vida sense horitzó oberta a l'esperança o una recerca descaminada del que és absolut. Aquestes preguntes neixen des de la solidaritat i l'afecte; en elles s'inclou el nostre

compromís a esperar amb els joves treballant per un món més humà i acollidor. Als qui desitgem viure conseqüentment la fe cristiana aquestes situacions són una crida urgent.

Vosaltres els joves, que heu participat tan activament en aquest *Bake topaketa*, no permeteu que ningú manipuli els vostres sentiments ni les vostres possibilitats. La vida autèntica és una vocació a l'amor, no a l'odi; a construir, no a destruir. La vostra paraula sigui per dialogar, no per difamar o insultar. Obriu-vos a l'encontre amb els altres; no us tanqueu en *ghettos* ideològics. Si la crítica comporta el compromís personal, és ajuda eficaç per construir amb lucidesa i corresponsabilitat.

Us animem a què, alliberats d'inhibicions i de pors, de mandres i egoismes, us feu presents en la societat per edificar entre tots i amb tots una humanitat més lliure i solidària, més justa i fraterna, en la qual els preferits siguin els últims.

Acabo amb uns versos de Juan del Enzina, que són una pregària a la Mare de Déu invocada per nosaltres com a *Reina de la pau*: «Oh Mare de Déu i home! / Oh concert de concòrdia! / Tú que tens per renom / Mare de misericòrdia; doncs per treure discòrdia / tant vals / dona remei als nostres mals».

* De l'homilia pronunciada a l'Eucaristia de clausura de la trobada per la pau *Bake Topaketa* celebrada al santuari d'Urkiola en què van participar 4.000 persones. Mons. Blázquez va intercalar en euskera diverses frases al llarg del text.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josép Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josép Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronati, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fabregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

Tema del simposi internacional celebrat a Roma en el qual va intervenir Joan Pau II

Vaticà

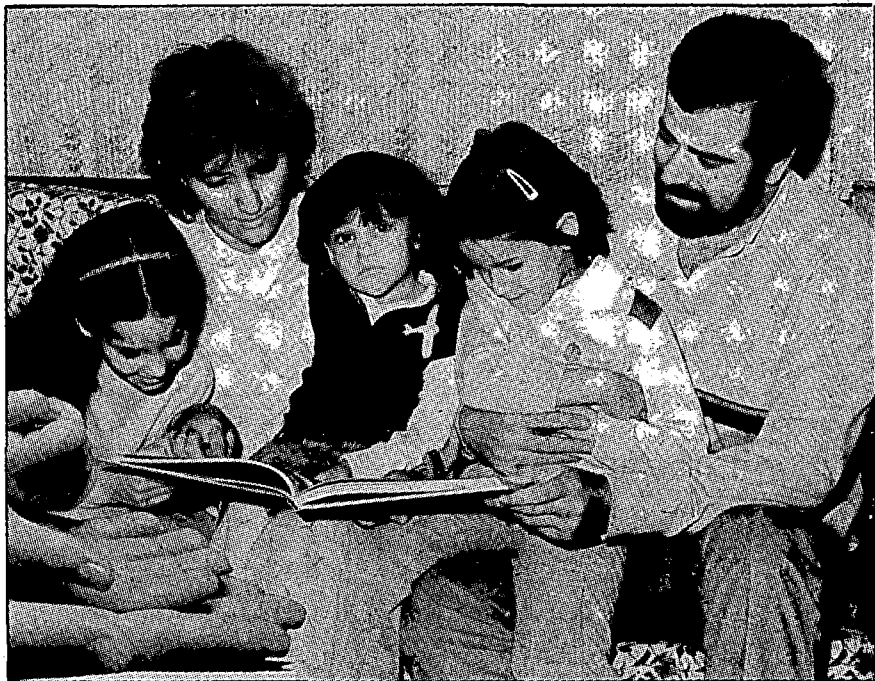
«La família i l'economia en el futur de la societat»

El Consell pontifici per a la família va organitzar un simposi internacional sobre el tema «La família i l'economia en el futur de la societat». Es va celebrar al Vaticà i va tenir per finalitat aprofundir els següents temes: les polítiques econòmiques, que poden incrementar els recursos financers de la família i els efectes que hi poden produir algunes tendències de les economies modernes. Hi van participar experts de diversos països.

En la sala del Consistori, després d'escoltar les paraules que li va dirigir el cardenal López Trujillo, president del Consell, el papa Joan Pau II va dirigir un discurs als participants, en el que entre altres coses va dir: «Molts aspectes de l'economia condicionen molt la vida i l'harmonia de les famílies. El fenomen de la pobresa i el subdesenvolupament afecten en gran mesura a la institució familiar. Diversos tipus de limitacions i privacions fan molt difícil la missió que Déu ha volgut per a pares i fills. Els problemes que

concerneixen a l'alimentació, l'habitatge, la higiene i l'educació, es veuen agreujats per l'atur i la manca d'un salari just, que permeti a les famílies viure amb dignitat. En molts països, els sistemes impositius perjudiquen a les famílies o agreugen la seva condició econòmica.

En les societats occidentals, en particular, els joves que afronten serioses incerteses econòmiques senten freqüentment la temptació d'ajornar la data del seu matrimoni i formar una família. En aquesta situació, les autoritats políti-

ques sovint semblen incapaces de prendre mesures, incloent les inversions econòmiques, que enforteixen la institució familiar».

En analitzar la relació entre la família i l'economia, no podeu

deixar d'abordar la qüestió de la feina de les dones fora de casa. No es discuteix el dret de les dones a incorporar-se al món laboral. La qüestió és trobar els mitjans perquè les dones treballado-

res i les mares realitzin el seu irremplaçable servei dins de la família, com a comunitat d'amor i santuari de la vida.

Un altre tema d'interès per a vosaltres ha de ser el de l'educació, que constitueix un element de gran importància per a la vida econòmica de la família i de la societat. S'hauria de considerar la importància dels valors religiosos i morals per a la vitalitat econòmica de famílies i comunitats. És suficientment evident que els va-

lors morals i religiosos, que són la base de la unitat i la pau en les famílies, la integritat moral, l'amor a la feina i a l'estalvi, el progrés cultural, així com la força moral necessària per evitar el malbaratament hedonista i egoista dels recursos econòmics.

Estic segur que compreneu que la qüestió fonamental sobre la qual l'Església desitja escoltar la vostra opinió qualificada és: com pot la societat organitzar l'economia, de forma que els esposos disposin del temps i de la tranquil·litat necessaris per estar junts, per tenir fills i educar-los, i per totes les coses que fan de la llar i de la vida familiar el lloc de la realització humana? Us dono les gràcies per aportar la vostra saviesa i experiència per tractar un tema tan important». (EFE)

Intervenció de Julián Marías: «Encara que jo fos ateu, seria antiavortista»

Congrés Internacional amb motiu de l'«Evangelium vitae»

L'intel·lectual espanyol Julián Marías, durant la seva dissertació en el Congrés Internacional commemoratiu del primer aniversari de l'encíclica «Evangelium vitae», que es va celebrar al Vaticà, va tractar el tema de «La vida humana i els límits del poder».

Julián Marías, deixeble d'Ortega

Julián Marías, deixeble d'Ortega i continuador del seu pensament, va dir en el transcurs de la seva dissertació que «encara que fos ateu seria antiavortista».

El pensador espanyol va parlar del sentit del poder necessari i legítim perquè l'home junt als seus impulsos socials té també impulsos antisocials, i el poder és exigit per assegurar la convivència, per defensar cada persona individual de les possibles agressions.

«Avui, perquè el poder sigui legítim ha de ser democràtic i a més a més tenir límits, i el primer i més important li ho imposa la vida humana: el poder no pot suprimir la vida de ningú».

«Jo he parlat des de fa molt de temps de l'avortament, o millor dit de l'acceptació social de l'avortament, i n'he dit que és el més greu que ha ocorregut en el segle XX, junt amb el terrorisme organitzat i el narcotràfic. L'avortament és un delict i un pecat i l'home és delinqüent i pecador, però és possible que la dona tingui atenuants que minvin la seva responsabilitat; el Papa té per a ella paraules de caritat i comprensió».

«El que em sembla monstruós —va dir— i no retiro una lletra d'aquesta paraula, és que l'avortament sembla bé, que sigui lícit, que sigui fins i tot un avenç, un progrés i això és absolutament greu».

Segons Marías, és una errada plantejar en termes religiosos el problema de l'avortament. «Si jo no fos creient, si no creïés en Déu, pensaria sobre l'avortament el mateix». Va qualificar d'hipocrèsia discutir si es pot matar una persona al mes, als dos o als tres, així com que s'anomeni a l'avortament interrupció de l'embaràs, com si es digués de la pena de mort que és la interrupció de la respiració».

Glossant l'encíclica digué que «no és lícit dir que allò que aprova la majoria parlamentària, per ser majoria, sigui ja lícit. Ara es fa una curiosa identificació: el que és freqüent és normal —va afegir—, el que és normal és lícit i el que és lícit legalment és moral, i això és fals, perquè el que és freqüent, per exemple, pot ser una anormalitat molt difosa». (EFE)

COMPREM CASES

a Barcelona o rodalies amb/o sense llogaters. De particular a particular. Solvència. Discreció.

Sr. Josep

Tels. 2152229
2152107

TROBADA A MONTSERRAT

DISSABTE
11 de maig

ens aplegarem al
santuari de la patrona
de Catalunya

Lectors,
pelegrins,
subscriptors
de Catalunya

Cristiana: truqueu al
(93) 301 37 18, abans del
dia 8 de maig per tal de reservar
el dinar, i el lloc a l'autocar en el
cas de no anar-hi amb mitjans propis.

Diada anual de germanor
dels amics i els subscriptors, dels
lectors i els pelegrins de

PREU

Dinar: 2.400 ptes.
Autocar 950 ptes.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pl. Urquinaona, 11. 3r. A. - Tel. (93) 301 37 18; Fax: 302 32 64 - 08010 Barcelona

FRANÇA

Malgrat tot, «Temoignage Chrétien» el considera «un moviment històric»

El manifest «Nosaltres som l'Església» té poc ressò a França

PARÍS.— Amb 20.000 signatures recollides a França des del novembre passat, la petició «Nosaltres som l'Església» promoguda pel setmanari «Temoignage Chrétien» té dificultats.

Les 20.000 signatures franceses són, en efecte, una pàl·lida imatge enfront les 1.800.000 recollides a Alemanya; les 600.000 d'Àustria i també a les 73.000, de Suïssa. Georges Montaran, director de *Temoignage Chrétien*, des de fa dècennies, recorda que el seu periòdic ha suscitat la creació d'un relleu pels grups «Nosaltres som l'Església», sense buscar cap monopoli. Segons ell, aquesta és l'única manera com es pot manifestar l'Església de base ja que avui «tot vé de dalt».

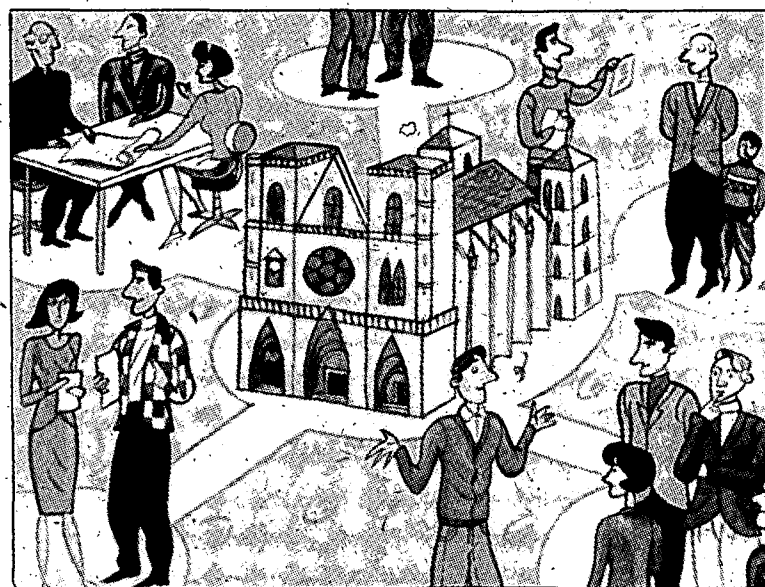
El text del «manifest del poble cristià» publicat a França és directament calcat del text alemany. Demana una Església més

fraterna, l'abolició del celibat dels preveres, l'ordenació de dones i una apreciació positiva de la sexualitat.

Segons el teòleg J.P. Bagot, membre de «Drets i llibertat en l'Església», la premsa francesa, especialment catòlica, té una gran responsabilitat en aquesta manca de mobilització, ja que no ha donat pràcticament cap ressò a la campanya *Nosaltres som l'Església*. De fet si la premsa no ha secundat i *Goliath*, els moviments d'acció catòlica, a excepció de la JOC, de la JEC i del Moviment rural de joves cristians MRJC i de *Vie Nouvelle*, tampoc ho han fet.

George Montaran evoca «un moviment històric del qual no s'ha mesurat l'abast al mateix nivell que amb la creació de la JOC». Molts signants francesos són gent al marge de la institució eclesial que, aquesta vegada, per damunt de tot, han decidit romandre dins el poble de Déu més que participar en l'hemorràgia.

Thomas Arens i Bernhard Delflorian, responsables alemany i austríac de «Nosaltres som l'Església», han presentat els resultats de la campanya al seu país. Al-

guns bisbes han acceptat el diàleg. Les cinc demandes han suscitat un viu ressò. Fins el punt que els bisbes són constantment interpellats sobre aquestes qüestions. Els catòlics de la base han reconquerit la pròpia estima i no temen parlar de la seva fe. Finalment es constata un augment d'interès per les qüestions referents al funcionament de l'Església.

Els austríacs tenen previst una

gran reunió de delegats de «Nosaltres som l'Església». Ja han redactat diverses «cartes del ramat» per respondre a les cartes pastorals dels bisbes.

Un centenar de delegats dels grups locals de «Nosaltres som l'Església» vinguts de França, d'Alemanya, d'Àustria, d'Itàlia i de Bèlgica s'han trobat per una reunió organitzada per *Temoignage Chrétien*. (APIC)

ARGENTINA

L'Església demana perdó

El cardenal Antonio Quarracino

BUENOS AIRES.— L'Església catòlica argentina demanà perdó per la implicació d'alguns dels seus membres en la repressió i en la violència que ensagnaren el país durant l'última dictadura militar, entre 1976 i 1983. «Implorem perdó a Déu pels crims comesos aleshores, per aquells en els quals es van veure envoltats fills de l'Església, ja que estigueren en les files de les guerrilles revolucionaries, en l'aparell de l'Estat o en els cossos de seguretat», destaca el document *Caminant vers el tercer mil·lenni*, publicat per la Conferència Episcopal Argentina.

L'arquebisbe de Buenos Aires, el cardenal Antonio Quarracino, va donar lectura al document aprovat pels prelatos argentins. (EFE)

Escola amb Residència
per a nois i noies a
partir de 12 anys

Educació Infantil

Primària i EGB

ESO

3r de BUP

COU

Cicles Formatius

Formació Professional

Administrativa i Comercial
Automoció
Electricitat i Electrònica
Hoteleria i Turisme
Informàtica de Gestió
Sanitària

Estudis Superiors de Turisme

Informació i inscripcions:

Folch i Torres, 5-13

08240-MANRESA

Tel. (93) 872 69 88

Fax. (93) 872 85 81

Visiti'ns

Espanya

En una Nota de la Comissió Episcopal d'Ensenyança

S'exhorta als pares a què demanin classe de Religió

MADRID.— Com ha succeït en anys anteriors cada vegada que s'apropa el moment d'inscriure en els col·legis els nous alumnes, els bisbes espanyols han fet pública una nota en la qual exhorten als pares a què demanin per als seus fills la classe de Religió Catòlica. Reproduïm en aquesta pàgina el contingut íntegre d'aquest text.

«En aquest temps en el qual s'obre en els centres escolars el termini per a la nova inscripció dels nous alumnes i alumnes, els bisbes de la Comissió Episcopal d'Ensenyança volem recordar-vos als pares la importància de l'ensenyança de la Religió Catòlica en la formació, d'acord amb les pròpies creences i els compromisos que va adquirir en sol·licitar el baptisme per als vostres fills;

Moltes vegades, els pares us queixeu que els vostres fills es trobin inermes i desassistits davant els perills de la droga, la sida, el consumisme i d'altres reclams

que intenten subjugar-los o separar-los de la vostra necessària protecció i consell. L'ensenyança de la Religió Catòlica aporta, entre altres elements educatius, raons per viure, raons per estimar i raons per esperar. La formació religiosa fonamenta els grans valors cristians que tant necessiten, actualment, els nostres alumnes com l'amor, la fraternitat, el perdó, la dignitat de tots, la justícia, el sacrifici desinteressat i tants d'altres.

Els qui esteu convençuts d'això i desitgeu aquesta formació, demaneu al col·legi l'ensenyança de

la Religió Catòlica per al vostre fill en matricular-los o en passar d'un nivell a l'altre, motivar-los

perquè ells mateixos, quan tinguin l'edat, assumeixin aquesta decisió amb responsabilitat i mantenir-vos

atents a què aquests drets es compleixin.

Als mestres i professors cristians us convidem a què us prepareu adequadament i doneu classe de Religió Catòlica als vostres alumnes en els primers nivells, a tenir cura i prestar atenció a la qualitat de la formació religiosa escolar des d'un plantejament globalitzat i interdisciplinari i ajudar els professors de Religió no funcionaris a integrar-se en el centre escolar.

Volem finalment recordar-vos als directors dels centres que és també el vostre deure assegurar que l'ensenyança de la Religió Catòlica tingui en l'organització escolar, el lloc; els mitjans didàctics, el tractament acadèmic i el temps que li correspongui, mínim d'una hora i mitja setmanal, com a matèria equiparable a les altres assignatures». (E.)

Pels bisbes José Vilaplana i Pere Tena

Presentació del nou Ritual del Matrimoni

SANTANDER.— El bisbe de la diòcesi, Mons. José Vilaplana, i el bisbe auxiliar de Barcelona i president de la Comissió Episcopal de Litúrgia, Mons. Pere Tena, inauguraren la III Setmana Diocesana de la Família, que es va celebrar la setmana del 22 al 26 d'abril, organitzada per la delegació diocesana de Família.

Mons. Vilaplana va ser l'encarregat d'explicar els objectius i continguts d'aquesta Setmana, que s'obria en el Seminari Corbán, amb una ponència de Mons. Tena, en la qual presentà als sacerdots de Santander el nou ritual de matrimoni. Aquesta mateixa xerrada la va repetir a la Casa de l'Església, on tingueren lloc la resta de les conferències especialment per a les parelles de nuvis que contrauran matrimoni eclesial.

En la mateixa setmana, el sacerdot de Pedreña, Juan Cuevas, va exposar la «Presentació del Pla d'acollida dels nuvis en les parròquies». Aquest nou Pla d'Acollida, elaborat pel Centre de Preparació al Matrimoni de la diòcesi de Santander, va ser presentat als sacerdots, on se'ls va explicar que aquest projecte pretén crear en cada parròquia grups de matrimoni que es dediquin a l'acollida de les parelles que desitgin rebre el sagrament.

Les jornades de la III Setmana de la Família continuaren amb la intervenció de la catedràtica de Pedagogia de l'Escola Universitària d'EGB de Salamanca, Elena Sánchez, qui va parlar sobre «La transmissió de valors a través de la família».

(SIC)

El general dels Carmelites visita Espanya

MADRID.— Joseph Chalmers, recentment elegit prior general de l'orde del Carme, ha arribat a Espanya amb objecte de presidir el capítol provincial que comprenen les quatre províncies espanyoles i la de Portugal. El pare Chalmers aprofitarà la seva estada al nostre país per visitar totes les cases de religiosos, de religioses de clausura i de vida apostòlica. Chalmers, d'origen escocès, exercia com a advocat quan, amb 43 anys, va ingressar al Carmel l'any 1977. Va rebre l'ordenació sacerdotal l'any 1981. Va ser designat prior general a finals del passat mes de setembre. (E.)

El bisbe de Bilbao encapçalà una marxa per la pau en la qual participaren milers de persones

BILBAO.— Milers de persones, encapçalades pel bisbe de Bilbao, monsenyor Ricardo Blázquez, recorregueren a peu més de cinc quilòmetres que separen la localitat viscaïna de Mañaria del santuari de l'Alto de Urquiola, en una marxa per la pau organitzada per la Diòcesi bilbaïna. L'acte va acabar amb una missa oficiada per monsenyor Blázquez.

Publiquem en aquest mateix número, a pàg. 2, l'homilia pronunciada per Mons. Blázquez.

Cara a cara amb Michel Lafon, especialista en Charles de Foucauld

Testimoniatge

«La meva vida està consagrada a l'amistat»

BARCELONA.— Confessa sentir molta joia de poder presentar en la col·lecció «Clàssics del Cristianisme» dos textos llargs de Charles de Foucauld. Des de ben petit, Michel Lafon es va sentir seduït per la persona del «germanet universal» i per un dels seus primers deixebles: el P. Peyriguère. Aquesta seducció el va portar fa 37 anys al cor del Marroc, al poble d' El Kbab, on viu sol en una cabana, servint els seus germans musulmans, més de 8.000.

Núria Oriol i Palarea

Ple d'una gran energia i vitalitat, Michel Lafon no té cap inconvenient de dir la seva edat, 74 anys, perquè està convençut que té l'edat del cor i el seu cor és jove. Els seus ulls blaus poden atravesar el seu interlocutor, de tanta força que desprenen, però de seguida se suavitzen amb un ampli somriure que l'ajuda a matisar algunes de les seves expressions. Ha estat de pas per Barcelona per presentar el llibre «Charles de Foucauld. Escrits Espirituals», volum número 60 de la col·lecció Clàssics del Cristianisme.

— «Em va donar una gran il·lusió que em proposessin escriure un llibre sobre uns textos de Charles de Foucauld. La veritat és que va ser una ocasió per fer-ne un estudi i una síntesi en profunditat i poder presentar-los al gran públic. Aquesta síntesi crec que permet conèixer millor el P. Foucauld i el permet conèixer en el seu context. Tot context és important, ja que ens permet definir millor les forces i les circumstàncies, internes i externes, que influencien en els actes d'una persona determinada. Amb tot, diria que els escrits del P. Foucauld encara es poden conèixer millor en la seva llengua original, el francès.

Michel Lafon és sacerdot diocesà i especialista en el P. Foucauld. Ha llegit moltíssim els seus escrits i ha deixat que inspiressin la seva vida, en un principi com a vicari i consiliari d'Acció Catòlica Obrera, després com a professor del Seminari Major d'Arràs (França) i, finalment, en la seva llarga estada a El Kbab (Marroc), primer en companyia del P. Peyriguère i més endavant en solitari. Ell és una presència cristiana entre els berebers. El fet de viure al Marroc no li ha impedit de fer recessos, seguint l'espiritualitat de Foucauld, especialment a França, un dels quals va ser convertit en llibre sota el títol «Diàlegs de Jesús» de l'Editorial Claret. També ha escrit altres llibres sobre el P. Foucauld i el P. Peyriguère.

— En aquest llibre sobre els escrits del P. Foucauld he escollit un text antic i molt important en relació a la seva vida, el recés de 10 dies que va fer del 5 al 15 de novembre de 1897 a Terra Santa, després de la seva estada a la Trapa. Aquest text em va semblar interessant perquè dibuixa els temes futurs de la seva espiritualitat i d'aquesta manera, permet conèixer-la a fons.

Les línies de força de la seva espiritualitat són: viure com la Sagrada Família a Natzeret i el fet que a la manera de Jesús, l'Evangeli ha de ser proclamat. El testimoniatge és una idea fonamental.

També he seleccionat el *Directori*, perquè és el darrer estat del pensament missioner i espiritual del P. Foucauld, condensa l'esperit que ell volia per als seus seguidors. Ens arriba en la seva versió corregida el 1913 i aquest text va ser publicat després de la seva mort el 1928. M'apassiona perquè està redactat en un moment en què el P. Foucauld desitjava intensament companys, deixebles i amics... Fins i tot, avançant-se al seu temps, al final de la seva vida somniava laics de bona voluntat que volguessin portar el testimoniatge de Jesús als musulmans, visquent en la vida ordinària com a comerciants o agricultors, per exemple, i sacerdots obrers. Curiosament, ell és un fundador que va morir sense deixebles, tots han sorgit després de la seva mort i han estat inspirats pels seus escrits.

— La persona del P. Foucauld té una gran actualitat. Què ens diria avui?

— La manera com ell vivia el ser cristià en mig del món musulmà continua sent vàlida. Però també parlaria als creients que a Europa se senten en minoria en un món descristianitzat. Existeix una situació analògica. Ell volia que l'Evangeli fos conegut no per les paraules, sinó per la pròpia vida. Efectivament, el testimoniatge ha d'importar més que un discurs. Es tracta de predicar l'Evangeli amb la pròpia vida, crear l'Evangeli amb la pròpia vida i convertir-se en un Evangeli vivent. Es tracta de fer el bé en la mesura que hom és i no pel que es té o pel que es fa.

I perquè? Perquè el P. Foucauld en tornar a París, després de la seva exploració del Marroc, va viure amb una família que no li va fer cap retret de la seva vida passada i va ser un testimoniatge silenciós de cristians.

Aquesta experiència el va fer reflexionar: si la gent profunda, intel·ligent i simpàtica, viu l'Evangeli, potser no és absurd de creure... Amb aquesta obertura, comença a donar valor al testimoniatge, aquest tema serà capital per a ell i el va impulsar a obrir-se al diàleg amb els altres i amb les altres religions. Ell ens orienta per saber com situar-nos davant dels musulmans, budistes i no creients. Ell pot ajudar-nos a tenir una mirada positiva sobre els no creients.

I afegeix amb una certa severitat: Aquells que els agrada el P. Foucauld han de saber que els musulmans són els seus amics i els seus germans; Aleshores, els han d'estimar com ell, i si no almenys respectar-los. — La seva vida a El Kbab des de fa 37 anys és un testimoniatge sense fer soroll enmig dels musulmans. Què en destaca?

— Visc al Marroc a la província de Khénifra, al mig de l'Atlas. En aquest poble sóc

Michel Lafon davant la tomba del P. Peyriguère

l'únic europeu, l'únic cristià en mig de 8.000 habitants marroquins i musulmans. Visc aquí a causa del meu predecessor, el P. Peyriguère, primer deixeble del P. Foucauld, que em va atreure cap a El Kbab...

— Des de ben petit va mantenir uns estreta relació amb ell.

— És cert, el vaig començar a escriure quan tenia 10 o 12 anys, ja que la meva

família és de Bordeus (França), on pertanyia com a sacerdot el P. Peyriguère. En saber de la meua atracció per Charles de Foucauld, em van parlar del seu primer deixeble. I li vaig escriure. Quan ja adult vaig demanar al meu bisbe un any sabàtic per poder viure amb el P. Peyriguère ens vam poder conèixer. Però al poc temps va morir i tothom em va dir que era un signe que jo m'havia de quedar al Marroc. I ho vaig acceptar. Hi visc des de fa 37 anys i compto amb la confiança de la població, realitzo nombrosos serveis, especialment entre els joves, però sobretot, la meua vida està consagrada a l'amistat. Enmig dels musulmans fer-los veure qui és el Crist, què vol dir ser cristià i d'aquesta manera que els musulmans compreguin i estimin els cristians. I a l'inrevés, quan vaig a Europa dono un testimoniatge perquè els cristians compreguin i estimin els musulmans. Actuo de pont. Al llarg de la meua vida, sempre compto amb el suport de les múltiples comunitats de germanets i germanetes que han sorgit inspirades per l'esperit de Foucauld.

I encara que visqui sol, no em sento isolat. Ha estat una elecció, la meua. Sempreestic sol a la capella quan celebros la missa o quan celebros els oficis de la Setmana Santa. Amb tot, em sento a gust en el meu lloc. Estic content de viure enmig de l'Islam, com també vaig ser feliç en viure a França.

— Michel Lafon, no pot deixar de parlar de la seva experiència en contacte amb el desert, s'hi ha sentit meravellat i assegura que produeix un impacte: «Recordo una posta de sol magnífica, la sorra es tornava de diversos colors i el paisatge era bellíssim, però el desert és dur per als qui hi viuen. Jo no em quedaria a viure en el desert, perquè no tinc vocació d'eremita, la meua vocació està en les relacions humanes, com el P. Peyriguère i el mateix Foucauld.

— A punt de tornar al Marroc, podria valorar-nos quins canvis va constatant en la nostra societat?

— He estat a París amb una família, on la noia era del meu poble marroquí i es va casar amb un francès. Ara ja tenen fills. Viuen amb comoditat i els nens estan ben cuidats, però trobo que estan massa abocats a la societat del consum i a la televisió. No hi ha vida espiritual. Explico aquesta anècdota com exemple del que veig a la societat occidental d'avui, la

manca d'espiritualitat, sigui musulmana, cristiana o d'un altre tipus, fa que manqui una sincera mirada envers Déu. I això és greu. Per tant, crec que Charles de Foucauld pot inspirar a molts a una vida curulla de felicitat. I desitjo, modestament, que les persones que llegeixin els escrits de Foucauld, compreguin que és un missatge actual per llegir i sobretot per viure.

Barcelona

Va ser home de confiança de Pau VI i perit del Concili Vaticà II

Trasllat de les despulles de Mn. Manuel Bonet

BARCELONA.— Manuel Bonet i Muixí va morir a Roma el 6 d'agost de 1969 i el seu cos fou traslladat a Barcelona i enterrat al cementiri de Sant Andreu a la sepultura dels seus familiars. La comunitat benedictina del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, els preveres de la Unió Sacerdotal de Barcelona i les Auxiliars Diocesanes, de les quals fou l'iniciador, han promogut el trasllat de les seves despulles a l'església del Monestir de Sant Pere, on ell havia exercit durant molts anys el ministeri sacerdotal.

Marta Puyol

El 26 d'abril, vigília de la Festa de la Mare de Déu de Montserrat es va fer el trasllat de les despulles del Dr. Bonet a la seva sepultura definitiva, amb la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, acompanyat dels bisbes Ramon Daumal i Carles Soler, de l'Abat Cassià M. Just i concelebrada per una cinquantena de sacerdots, i va ser dipositada l'urna a la capella de la Mare de Déu de Montserrat de l'església del monestir. En l'acte de col·locació de les despulles, Tena va destacar que «el monestir va ser a Barcelona l'església del Dr. Bonet i que les seves restes mortals serien deixades amb respecte i pietat i una gran enyorança, la de Pasqua, la del sepulcre buit». Va afegir que l'acte es feia quan ja s'havien celebrat els 50 anys de dedicació d'aquesta església. I es reprenia una iniciativa que va sorgir en el context del que hauria estat la celebració dels 50 anys d'ordenació presbiteral del Dr. Bonet l'any 1989, i que es feia 27

anys després de la seva mort, enllaçant espiritualment i afectivament aquelles jornades que alguns dels presents visqueren l'agost del 1969 (fent referència a un enterrament quasi en la clandestinitat), i el dia del trasllat de les despulles, que podia ser un bon moment per al perdó dels qui no sabien el que feien i alhora per fer l'acte de reconeixement de Mn. Bonet que va ser impossible portar a terme en el seu moment.

El bisbe auxiliar de Barcelona va prosseguir dient que es posaven les despulles de Mn. Bonet en aquella església seguint una tradició molt antiga dels cristians, ja que era precisament a la vora del sepulcre de Pere on desitjaven ser sepultats des del començament els cristians de Roma. «I a l'entorn de les esglésies als pobles i àdhuc a les ciutats hi ha també el testimoni de múltiples enterraments com podem trobar en el claustre de la catedral de Barcelona.

Mn. Bonet va interpretar fidelment el Concili Vaticà II en tots els seus aspectes, ja que va tenir la sort com poques persones de viure amb intensitat el gran esdeve-

Monsenyor Pere Tena va presidir el trasllat de les despulles del Dr. Bonet a Sant Pere de les Puel·les

niment que fou. Va ser un mestre espiritual i germà en la fraternitat sacramental del presbiteri barceloní. Tena va afirmar que «aquest gest porta l'impuls del futur per l'esperança de la resurrecció però també és un gest que fem per no oblidar-nos nosaltres del Dr. Bonet i també perquè la memòria del Dr. Bonet sigui més assequible per a les futures generacions, per recordar-nos el seu testimoni i que aquest record ens ajudi a imitar-lo».

Una representant de les seglars diocesanes va voler donar les gràcies a tots aquells que havien fet possible que les despulles del Dr. Bonet descansessin en pau finalment en el monestir. «Això ens sembla que és un acte de justícia ja que en el seu enterrament tots recordem la tristesa que sentíem per ser vigilats i estar gairebé una mica clandestinament al cementiri».

Un gran propulsor de la reforma litúrgica

El Dr. Bonet i Muixí va ser un sacerdot exemplar al servei de l'Església de Barcelona, fou amic i conseller de molts sacerdots i laics de Catalunya. Jurista eminent, especialitzat en el Dret català, va ser professor del Seminari de Barcelona i de la Universitat Pontifícia de Salamanca. Nome-

nat auditor de la Rota romana, fou home de confiança de Pau VI i fidel col·laborador seu, perit molt estimat del Concili Vaticà II i propulsor de la instauració de la reforma litúrgica.

Per a Mn. Vergés, la tasca de Mn. Bonet era simultàniament molt sacerdotal i al mateix temps molt humana i l'humà feia que fos germà i molt amic de tothom. «D'altra banda, era molt català i sembla que avui, vigília de la Mare de Déu de Montserrat, és un dia adequat per recordar-ho. Al mateix temps era molt universal, de manera que el fet que fos auditor de la Rota de Roma i al mateix temps fes moltes activitats, és un signe de la seva universalitat, era un barceloní universal.»

Mn. Vergés explicava que el Dr. Bonet va ser per a ell pràcticament com un germà gran, ja que quan el va conèixer ell només tenia quinze anys, cinc menys que Bonet. «Al llarg de la vida ell em va acompanyar sempre i quan vaig ser més gran, jo el vaig acompanyar a ell fins el dia de la seva mort que ens havíem de trobar a Lourdes, però Mn. Bonet va morir durant aquella nit a Roma. Per tant, vaig agafar un avió a Roma i immediatament vaig portar les seves despulles a Catalunya i vaig haver d'aguantar les persecucions de la policia».

Monsenyor Ramon Daumal té molts records de Mn. Bonet perquè van començar junts el seminari com a condèixebles i es coneixien des de l'any 1926. «Jo recordaria per exemple el moment en què vam ser ordenats preveres i ell va assistir a la meua primera missa i jo vaig assistir a la seva, perquè no solament erem companys al seminari, sinó que ens unia una gran amistat i una compenetració d'ideals. Més endavant l'amistat va anar creixent perquè quan ell era aquí al monestir jo estava de vicari de Sarrià i és quan es va consolidar aquest principi de comunió». Daumal afegeix, que «vam estar plenament entregats a l'Església i a la Unió Sacerdotal i en aquell temps vaig estar molt unit a ell fins hi tot quan a Roma hi havia problemes. La relació amb Mn. Bonet va ser llarga i fructífera i puc dir que l'última vegada que va ser a Barcelona va menjar a casa. Quan es va morir, vaig anar com a bisbe auxiliar a tramitar tot el que va ser possible. El seu record sempre ha estat present en molts de nosaltres».

Pel que fa a la trajectòria personal de Mn. Bonet, Daumal va dir que era un home identificat amb l'església i que la vivia molt profundament no com una institució, sinó com la continuïtat de l'obra de Jesucrist en el món.

RÀDIO ESTEL

ofereix, en cassettes, les Conferències Quaresmals de l'Emm. Sr. Cardenal enregistrades des de la Catedral de Barcelona.

Podeu adquirir-les a RÀDIO ESTEL, Diagonal, 460, 3r. De dilluns a divendres de 4 a 7 de la tarda.
Demaneu per la Srta. Àngels.

Amb el lema «Som Fills de la Llum»

Barcelona

Celebració de la festa de la Mare de Déu de Montserrat

MONTSERRAT.— La celebració de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, al monestir de Montserrat, va començar el dia 26 d'abril amb les vespres solemnes presidides pel P. Abat Sebastià M. Bardolet. Donat que aquest any la solemnitat s'esqueia en dissabte, la comunitat de monjos es va preparar per rebre un nombre significatiu de pelegrins que van assistir a la Vetlla del dia 26 al vespre i als actes del dia 27.

Joan-Andreu Rocha
OSB

El bisbe de la Seu d'Urgell, Joan Martí i Alanis, va ser convidat amb motiu del seu 25è aniversari episcopal

Enguany la festa, a més de ser celebrada amb la Basílica ja restaurada i amb les llànties votives que la caracteritzen novament distribuïdes i restaurades, es troba al llindar de la celebració de la festa jubilar amb motiu del 50è aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, acte que va tenir lloc l'any 1947 i que va marcar una fita en la vida del Monestir-Santuari i en la devoció catalana a la Mare de Déu de Montserrat.

La temàtica, tant de la Vetlla com de tota la festa, va girar entorn al lema pastoral proposat aquest any pels encarregats del santuari, que és *Som fills de la Llum*, lema inspirat precisament en el fet de la llum que, després de segles de foscor, torna a penetrar la Basílica de Montserrat, permetent de veure no només els trets arquitectònics i artístics de l'edifici, sinó sobretot el rostre dels homes, dones i infants que diàriament visiten el temple:

La tradicional Vetlla del divendres 26 al vespre, a la que van assistir més de 3.400 persones, joves en la seva gran majoria, es va celebrar amb una estructura que constava de dues parts: la Pre-vetlla, que s'iniciava a les 21 hores, que consistia en cants, interpretacions musicals, lectures de petits textos i alguna entrevista a algun personatge jove significatiu, on va destacar Teresa Macià, historiadora de l'art encarregada de la restauració de les llànties votives del temple de Montserrat, i Marisa Moreno, infermera d'Argelaguer (Girona) que va explicar la seva experiència missionera a Burundi; al mateix temps s'anaven saludant els grups que eren presents a la Basílica i a l'exterior (a l'atri) on hi havia la majoria dels bancs. Els músics i lectors eren joves que prenen part en les jornades de reflexió per a joves que organitza al llarg de l'any el monestir de Montserrat, amb la col·laboració musical d'un dels membres del grup Kairoi dels Germans Maristes.

El cristià és la llum del món

La segona part de la Vetlla va començar a

les 22 hores amb l'arribada al presbiteri del celebrant principal, el Dr. Ricard M. Carles, cardenal-arquebisbe de Barcelona, junt amb els diaques i acòlits. L'homilia del cardenal, adreçada sobretot als nombrosos joves que assistien a l'acte, parlava del cristià com a llum del món, una llum que ha d'il·luminar el nostre cor i el nostre entorn, convertint-nos a nosaltres mateixos en llum. Aquest testimoniatge de la llum veritable al nostre temps, deia el cardenal, ens obliga a anar contra corrent («de bolina», deia literalment, servint-se del vocabulari mariner) contra els criteris del món que sovint es fonamenten en majories que «segueixen el mal que fa tothom i menyspreen el bé que no fa ningú». Subratllava alhora les virtuts de la tempraça i de fortaleza de Maria com a exemple per al cristià d'avui: fortaleza que és disponibilitat, i fortaleza que és fruit de la tempraça, de l'acceptació total de la voluntat del Senyor.

La concelebració de l'eucaristia de la Vetlla va quedar marcada per l'acte típic, a l'ofertori, on el P. Abat va rebre la tradicio-

nal ofrena de l'oli simbòlic de les llànties que «cremen» a la Basílica, recentment restaurades, moment en el qual també va fer l'anunci joíós de la festa jubilar amb motiu del 50è aniversari de l'entronització de la imatge de la Mare de Déu, jubileu que tindrà lloc el 1997. La Vetlla va culminar amb el cant del Virolai i amb el ball de Sardanes a la plaça del monestir.

El dissabte 27, dia de la solemnitat, es va celebrar festivament, quedant el Cambril de la Mare de Déu obert tot el dia, i amb els horaris de Missa i actes de culte com un diumenge, prenent especial relleu la Missa Conventual, a les 11 del matí. La Missa va ser presidida pel bisbe de la Seu d'Urgell, Joan Martí i Alanis, convidat per la comunitat de monjos a presidir la solemnitat, donat que celebra enguany els seus 25 anys de consagració episcopal. Monsenyor Martí va destacar a la seva homilia la importància de Montserrat com a casa de tots: «Aquest sentiment de ser a casa és, sense dubte, el que domina entre nosaltres avui. Montserrat és la nostra llar. Aquí hi ha la nostra Mare i

patrona. Aquest temple, bellament recuperat, és el menjador de casa. Una família es manté mentre té una Mare que la convoca, una taula per a compartir i, amb això, troba seguretat i abric, calor i tendresa.

Aquests són els sentiments de tot el nostre poble que avui comparteix espiritualment la nostra celebració. Poble antic, d'arrels cristianes. Poble que peregrina ja fa molts segles amb cama forta i peus d'acer.

Una nació, diu el papa Joan Pau II, «viu de valors i tradicions profundament arrelats a l'ànima del poble». Es allò que el mateix Papa considera com el patrimoni que justifica la sobirania fonamental de les nacions i fa que elles puguin ser subjecte de la seva pròpia existència humana».

Tenir cura de la cultura del diàleg

Monsenyor Martí senyalava també amb optimisme el moment polític de diàleg que viu Catalunya i l'Estat espanyol, marcant la importància de recuperar la cultura del diàleg: «quan veiem que aquests dies els nostres representants polítics estan acabant de negociar, amb llarg i sincer diàleg, moltes coses interessants per a Catalunya i per a tot l'Estat espanyol. Nosaltres i tots els pobles d'Espanya hem de recuperar la cultura del diàleg, de la bona comunicació. No voldríem que, després d'uns pactes polítics, com va succeir la darrera vegada, vingués una onada d'incomprensió i de revenges, de tirar fang des dels Mitjans de Comunicació Social sobre tot allò que és més nostre. Desitgem una relació justa i pacífica amb tothom. I nosaltres, els cristians de Catalunya, hi hem de posar de la nostra part l'obertura d'esperit i, si convé, la paciència». Remarcava també que «Potser ningú més no pot tenir un afany més tossut que nosaltres per estimar i defensar la nostra terra i, al mateix temps, un esperit més obert a la fraternitat universal de tots els pobles. Ens sentim units especialment als altres pobles catalans i als pobles d'Espanya. L'Església és catòlica. La fe encarna valors superiors que transcendeixen i relativitzen els sentiments de pàtria, que per molt grans que siguin, són sempre fràgils i limitats».

Acabada la missa, com ja és tradicional, va haver una ballada de sardanes a càrrec de la Cobla *La Triomfal* d'Igualada. El cant de la Salve a la Mare de Déu i del Virolai per l'Escolania a les 13 hores va aplegar, com és costum, nombrosos pelegrins i visitants, els quals no van faltar al llarg de tot el dia, demostrant així que la festa de Santa Maria de Montserrat ocupa un lloc privilegiat al cor dels creients que la professen com a patrona i a l'ànim d'aquells que miren cap a Montserrat a la recerca d'un punt de referència per les a seves vides.

Milers de persones van participar de la Vetlla a la Mare de Déu

Tarragona

El Seminari s'ha convertit en la nova seu de l'Escola Universitària de Treball Social

TARRAGONA.— Des del propassat 25 d'abril, l'Escola Universitària de Treball Social de la ciutat té una nova seu la qual atén les seves necessitats i el seu creixement. Ara ocupa dependències del Seminari, després de la seva estada, els darrers anys, al Col·legi de Sant Pau a Tarragona.

Joan Boronat

L'acte inaugural va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, que alhora és president del Patronat de l'Escola. L'arquebisbe va recordar que ell va estudiar Ciències Socials a Roma, i assegurarà que «aquests estudis i els mateixos assistents socials són animadors de la vida democràtica d'un país».

En l'acte d'inauguració també van ser presents el conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Joan Maria Pujals, a més del president de la Diputació de Tarragona, Josep Marín i Joan Martí, rector de la Universitat Rovira i Virgili, entre d'altres personalitats.

Mossèn Miquel Barbarà, director de l'Escola, que commemora enguany els deu anys d'adscripció dels estudis de Treball Social com a universitaris, va fer esment de la

L'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, va presidir l'acte inaugural

trajectòria de l'escola, des dels seus inicis, fundada l'any 1957 pel llavors arquebisbe de Tarragona, el cardenal Benjamín de Arriba i Castro. Mossèn Barbarà va fer referència als moments d'incertesa que va viure l'escola davant un possible tancament, la qual cosa es va evitar en temps de l'arquebisbe Pont i Gol, amb la seva adscripció a la Universitat de Barcelona. Posteriorment, amb la creació de la Universitat Rovira i Virgili, l'actual arquebisbe Ramon Torrella va tramitar el traspàs de l'Escola a la mateixa universitat, la qual cosa ha significat la seva consolidació definitiva.

Va pronunciar la lliçó inaugural

la directora de Càritas de Barcelona, Pilar Malla, la qual va remarcar que «la societat no ha pres consciència de les bosses de

pobresa i de la seva juvenilització». Malla va afegir, a més, que en els darrers deu anys la pobresa a Tarragona ha crescut dos punts, situant-se en el 20% de la pobla-

els pobres són més pobres quan viuen entre rics. S'imposa doncs el treball comunitari com a eina fonamental, a partir d'una tasca educativa i solidària de cara a la població exclosa».

Per la seva banda el conseller Pujals va lloar la tasca dels treballadors socials «perquè són els que donen resposta a les necessitats d'una societat que ha de maldar per garantir l'educació, la sanitat i la formació professional».

Finalment, el rector de la Universitat Rovira i Virgili va assenyalar que «els termes de solidaritat i tolerància són els eixos en els quals radica la feina del treball social». L'acte va cloure amb la interpretació d'unes peces musicals per part de la coral Joves Veus de la Schola Cantorum dels Amics de la Catedral, dirigits i acompanyats a l'orgue per Miquel Castillejo.

Mossèn Miquel Barbarà:

«Cal que les institucions creïn més ocupació per als treballadors socials»

J.B.

TARRAGONA.— Mossèn Miquel Barbarà, actual director de l'Escola Universitària de Treball Social de Tarragona, es mostra cofoi de la nova seu dels estudis, a l'edifici del Seminari. «Amb aquest ja hem canviat tres vegades d'espai físic, però crec que aquest és el definitiu atès que és una ubicació ideal per una institució universitària. Comptem amb diverses aules, per assignatures troncals, optatives, jardins, camps d'esport i tota mena d'equipaments», assegura el director.

—Quin és el bagatge de l'Escola durant els seus anys de funcionament?

—Els fruits han estat 360 assistents socials i 332 treballadors socials, que són els que exerceixen com a tals a les nostres comarques. L'actual curs compta amb uns 500 alumnes i 26 professors. En un principi aquests estudis sembla que atreïen més a les noies. Tot i que aquestes continuen sent majoria, a hores d'ara un 14 per cent de l'alumnat

Mn. Barbarà és l'actual director de l'Escola Universitària de Treball Social

son nois.

—Un punt en favor dels joves, oi?

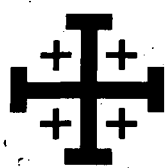
—Evidentment que sí. Crec que en l'actualitat hi ha una sensibilitat palesa al voltant de la problemàtica social. Molts joves s'han adonat de la necessitat de treballar a l'entorn del marginat ja que hi ha mancances preocupants i un major distanciament entre rics i pobres. No és just parlar de la joventut amb una sèrie d'estereotips, atès que n'hi ha de molt fermes i compromesos.

—Aquests joves tenen les mateixes possibilitats d'accedir al mercat laboral?

—Fins ara tenien força sortida. Actualment, sembla que l'oferta de

treball en aquest àmbit s'hagi estancat, no per manca de feina en aquest camp dels serveis socials. El que cal és que les institucions creïn més llocs de treball per assistents socials, pel bé de la societat.

Per acabar, mossèn Miquel Barbarà declara que «el repte que ens hem proposat és el de millorar encara més el nivell d'estudis i, sobretot, cultivar el camp de la investigació. Estem fent moltes coses, però cal sistematitzar i avançar molt més per fer en definitiva un millor servei a la societat».

TERRA SANTA

Pelegrinatge al país de Jesús

**—AMB ELS FRANCISCANS—
—CUSTODIS DELS SANTS LLOCS—**

Visitant: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac Tiberíades, Natzaret, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol regular - Hotels 1a. categoria - Pensió completa

DATES: Del 21 al 28 de juny

Del 8 al 15 de juliol

Del 7 al 14 d'agost

Inscripció i informes: Delegació de Terra Santa
C/. Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. (93) 209 20 90 / 209 23 88 - Fax: 202 27 57

Organitzada pel Moviment de Joves Cristians

Més de 300 persones participen en la Trobada diocesana sobre la pobresa

SANTA BÀRBARA.— L'últim diumenge d'abril, el calendari pastoral de Tortosa marcava la Trobada diocesana de Joves. Aquest curs, la parròquia amfitriona ha estat la de Santa Bàrbara. En el pavelló poliesportiu es van organitzar els treballs de grup. La temàtica venia impulsada per l'ONU, que ha declarat el 1996 «Any Internacional per a l'eradicació de la pobresa», i va ser assumida per l'Església. Es tracta d'eradicar la pobresa. Tot un repte i una utopia per al jovent.

J. Blanc i Bahima

Hi van participar, segons informa la responsable diocesana, 300 joves, majoritàriament de 16 a 18 anys i un terç de la franja dels 20 als 25 anys.

Prèviament a les parròquies s'havia treballat el qüestionari titulat: «Ser pobres: virtut o defecte?». Una allau de cites ja copiades de l'Antic i del Nou Testament facilitava l'estudi i la posada en comú. Per aquest motiu, el bisbe de Tortosa, Lluís Martínez i Sistach, en l'eucaristia, concèle-

brada amb 14 consiliaris, va dir: «Us envio a predicar i practicar entre els joves la pobresa de les Benaurances. Combatiu, però, la misèria i llurs causes. Tingueu el cor en Déu que és la nostra riquesa».

Havent dinat, la tarda va ser festiva: gimcana, esports, cants i jocs. Els 300 joves que van participar a l'encontre pertanyien a les tres zones pastorals de Tortosa-diòcesi. En cadascuna d'elles hi ha parròquies rurals i de ciutats, algunes caps de comarques, que majoritàriament practiquen el mètode de revisió de vida.

Barcelona

S'ha realitzat la III Trobada d'Escolans al Seminari Menor

MONTALEGRE.— El dissabte 20 d'abril, a La Conreria, es va celebrar la III Trobada d'Escolans de la diòcesi. La finalitat d'aquest encontre, ja iniciat el 1994, és la de poder conèixer el Seminari Menor.

David Masdeu Larrosa

L'equip de mossens i seminaristes que ho van preparar, van decidir convocar els infants i joves amb el lema «Obrim camins». Volien que, a part de disfrutar i gaudir d'una jornada entretinguda, els nois s'adonessin que l'Església també necessita de cadascun d'ells. I aquesta Església ha d'obrir camins amb l'ajut de tots.

Enguany van preparar un «Gran-Joc» per fer conèixer diferents realitats i problemàtiques del món que no poden deixar indiferents com a cristians: marginació, fam, droga... De fet el que es pretenia era que els joves se sentissin solidaris entre ells, que patissin la possibilitat de ser estafats, que experimentessin el que costa viure en

aquest món. Tot això, però, amb una gran dosi d'humor per mitjà de diverses proves a superar.

La jornada va començar amb l'acolliment dels diversos grups de la diòcesi: infants i joves del Penedès, del Vallès, del Maresme, del Garraf, del Barcelonès, del Baix Llobregat, etcètera, anaven arribant de bon matí.

Després del joc, que va durar tot el matí, i abans de dinar, va arribar la part més important de la trobada: la celebració ben viscuda de la missa, presidida pel bisbe auxiliar Joan-Enric Vives. En la seva homília va esperonar els escolans a continuar la bona tasca que realitzen, servei que reflexa l'estimació que aquests nois i noies tenen envers el Senyor.

No podia faltar la gresca final, a la tarda, amenitzada pels cants i les danses de l'Oriol Bargalló, de l'Escola de l'Esplai. Fins i tot alguns pares i acompanyants dels petits no es van deixar de passar l'oportunitat.

Amb el cant dels adéus es va acomiadar aquest encontre que, àdhuc en les anteriors edicions, ha servit perquè algun noi es decidís a trucar a la porta del Seminari Menor.

Tortosa

Les autoritats civils i el bisbe de Tortosa visiten l'antic temple de Corbera d'Ebre

Cessió d'ús de l'Església vella

J.B.B.

CORBERA D'EBRE.— Amb motiu d'administrar el sagrament de la confirmació, monsenyor Lluís Martínez i Sistach va dedicar unes hores a mantenir un intens i cordial contacte amb la feligresia de la població.

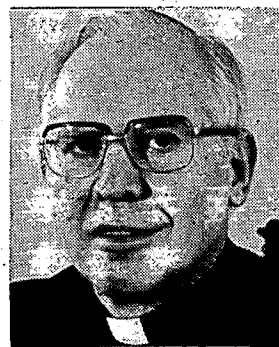
D'altra banda, el prelat va visitar la part vella del poble. La part alta va ser martiritzada en la batalla de l'Ebre, davant la nostra guerra incivil, però encara queda dempeus una preciosa església barroca que serà rehabilitada per l'Administració pública. La raó és que s'ha signat un conveni de cessió d'ús per un període de 29 anys entre el Bisbat de Tortosa i l'Ajuntament de Corbera d'Ebre que n'és el receptor.

Es valora aquesta iniciativa com a positiva, ja que no sempre s'aconsegueix conservar un temple vell, situat en aquest cas a la part alta del poble, en un entorn de runes i pobresa.

RAMON TORRELLA CASCANTE

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La pregària de Jesús

El «pregueu sense parar» ens és recomanat per l'Evangeli.

En l'espiritualitat oriental, la pregària de Jesús dóna resposta a la pregària contínua. Ens ho explica el pelegrí rus:

«El diumenge 24 després de la Trinitat vaig entrar en una església per pregar. Llegien l'epístola de l'apòstol als de Tessalònica, aquell tros en el qual se'ns diu: «Pregueu sense parar» (1Te 5,17).

«Aquestes paraules penetraren profundament dins el meu esperit i em preguntava com és possible pregar sense parar, quan cadascú està molt ocupat en força treballs a fi de procurar-se el manteniment de la pròpia vida».

El pelegrí va buscar durant molt de temps:

«Em vaig dedicar a visitar moltes esglésies. Escoltava els sermons sobre la pregària, però per més que en vaig escoltar no hi vaig aprendre com pregar sense parar».

Després d'un any, a la fi arriba a casa d'un staretz («l'ancià»), que li dóna la resposta: «La pregària de Jesús interior i constant és la invocació contínua i ininterrompuda del nom de Jesús, en els llavis, en el cor i en la intel·ligència, amb el sentiment de la seva presència en tot lloc, en tot temps. S'expressa amb aquestes paraules: «Senyor, Jesucrist, tingueu pietat de mi»».

L'ancià li explicà que aquesta oració no requereix cap esforç ni dificulta l'exercici de cap treball.

Per invocar Déu no hi ha necessitat ni d'una preparació extraordinària per a la pregària ni de lloc especial. La pregària de Jesús és a l'abast de tothom i és un bon camí per arribar als misteris més profunds.

Solsona-Vic

Centenars de pagesos celebren una trobada a Montserrat

MONTSERRAT.— El 18 d'abril un miler de persones provinents de la ruralia es van concentrar a Montserrat, convocades per les Associacions de Defensa Forestal (ADF) de la Catalunya Central.

C.C.

Una cinquantena de tractors hi van pujar a primeres hores del matí, portant senyeres, els de més lluny havien sortit el dia abans per poder iniciar en la data prevista la marxa amb tots els altres.

El primer acte del programa era l'assistència a la missa conventual. Centenars de pagesos una estona abans es van concentrar davant l'entrada del monestir, molts d'ells lluien uns mocadors al coll amb l'anagrama i el lema de la jornada: «La pagesia amb Montserrat». Tot seguit, van ser rebuts pel prior P. Cardona i una representació dels monjos.

El bisbe de Solsona, Antoni Deig, va presidir la missa. Hi van concelebrar l'abat del monestir, Sebastià Bardollet, l'abat visitador, Cassià Just, altres monjos, així com diversos preveres de les parròquies de muntanya. En l'homilia, el bisbe Antoni Deig va convidar els assistents a ser testimonis dels valors espirituals que han marcat tant les arrels del món rural a casa nostra. El P. Sebastià Bardollet, des-

prés de rebre l'obsequi d'un tractor de bronze en miniatura, va recordar els moments difícils passats tant a Montserrat com a diferents comarques a causa dels darrers incendis. I va acabar amb la frase: «Si la pagesia és amb Montserrat, jo també vull dir que Montserrat és amb la pagesia».

La voluntat de mostrar el sentit que té la vida vinculada a la terra va quedar reflectida en el «Manifest de la Pagesia» que es va llegir durant la celebració eucarística: «Hem vingut a Montserrat, la gent de la pagesia de Catalunya, perquè pensem que la nostra vida vinculada a la terra segueix tenint sentit en un món de desequilibris. Hem vingut a Montserrat per refermar les nostres conviccions més profundes davant la Mare de Déu: el respecte a la vida i l'harmonia amb l'entorn, la noblesa del treball, la defensa d'una manera de viure senzilla i hospitalària; la tenacitat per damunt de les adversitats, la consideració cap als més grans. Tots aquests són valors tradicionals del model de vida rural; tots aquests són valors sobre els quals s'ha

construït Catalunya». El manifest també demanava de no oblidar «que potser és veritat que hi ha excedents agrícoles però és més veritat encara que hi ha un gran dèficit de persones que cuidin, entenguin i estimin la terra i tot el que ella representa».

Després de la missa, els caramellaires van oferir cants i danses i la cobla va oferir una audició de sardanes. Així mateix, va actuar un grup d'animació. La trobada va acabar amb un àpat de germanor.

Uns nens davant d'un tractor del Solsonès

VIC

El Dr. Guix critica els Mitjans de Comunicació

GIEC

VIC.— «Costa de creure que aquesta lleugeresa sigui deguda únicament a la pressa i a la inadvertència. Més aviat deixa entrellucar certa incompetència professional o una lamentable falta d'escrúpols ètics». Amb aquest to s'expressa el bisbe de Vic, Josep M. Guix, quan es refereix a alguns mitjans de comunicació social «que atribueixen a l'arquebisbe de Tarragona i als bisbes de Solsona i Vic afirmacions aparegudes en el nostre *Full*». D'aquesta manera, les paraules que no tindrien gaire ressonància «si s'atribueixen (falsament) a un escrit col·lectiu d'un triumvirat episcopal, automàticament assoleixen un relleu extraordinari i una morbositat especial, particularment en aquells àmbients on la gent té la pell molt prima sobretot en punts relacionats amb el nacionalisme català».

El bisbe afegeix que «tots els lectors del *Full* saben —i haurien de saber-ho també l'agència EFE, el diari *ABC* i altres mitjans— que els bisbes de Tarragona, Solsona i Vic escrivim setmanalment una col·laboració degudament signada en el *Full* que es distribueix a la diòcesi i que en la resta no hi intervenim per tal de respectar la responsabilitat de les persones a les quals hem confiat la seva confecció».

BARCELONA

El Projecte David presenta Eugenio Da Silva en concert

C.C.

BARCELONA.— El divendres 17 de maig, a les 20 hores, a la parròquia de Sant Ramon de Penyafor, Rambla Catalunya, 115 de Barcelona, el Projecte David presenta un concert d'Eugenio Da Silva, artista brasiler, que evangelitza amb la música.

D'altra banda, ja s'està preparant la XI edició del Multifestival David que tindrà lloc del 4 al 8 de juliol al monestir de les Avellanes a Lleida. Per a més informació d'ambdós actes podeu trucar al telèfon (93)-412 24 24.

EDITORIAL REGINA, S.A.
EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIAI

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Les àvies de la Plaza de Mayo, rebudes pel cardenal Carles

C.C.

BARCELONA.— En nom d'Amnistia Internacional-Catalunya les àvies de la Plaza de Mayo, d'origen argentí, Estela B. de Carlotto i Rosa T. de Roinsinblit, van arribar a Catalunya el 17 i el 18 d'abril per donar a conèixer la tasca que realitzen a fi de trobar els nens desapareguts durant els anys 1975 i 1983. Van ser rebudes en audiència pel cardenal Ricard M. Carles.

Barcelona

«Comunicart», una original trobada d'art cristià

SANT BOI DE LLOBREGAT.— Les parròquies de Sant Boi presenten el «Comunicart», una trobada d'art cristià oberta a joves a partir dels 15 anys. Aquest multifestival se celebrarà l'11 i 12 de maig al Col·legi Pedagogium COS de Sant Boi i té com a objectiu expressar la fe a través de l'art.

C.C.

Durant dos dies es podrà gaudir de tallers, concerts, eucaristia i oracions. El «Comunicart» comptarà amb la presència de grups de música cristiana d'arreu d'Espanya, reconeguts

per la seva tasca en aquest àmbit. Però tots aquells que canten a les seves parròquies, componen o fan teatre amb els amics també podran tenir un espai. L'escenari quedarà a la seva disposició al concert de dissabte a la tarda i diumenge.

El «Comunicart» ofereix també 10 tallers diferents: dansa, massatge, dinàmica de grups, guitarra preliminar i guitarra avançada, bateria, percussió, oració, teatre i cançons. Aquests tallers es realitzaran dissabte a la tarda i diumenge al matí.

L'equip organitzador està format per joves de les diferents parròquies de la ciutat, també hi col·laboren el Patronat Municipal de Cultura i Joventut de Sant Boi, així com 26 establiments de la mateixa vila.

TARRAGONA

El setè volum de «Tarragona segle XX a través de les postals» és dedicat a la catedral

TARRAGONA.— Uns dies abans de la festa de Sant Jordi va aparèixer el setè volum de la col·lecció «Tarragona segle XX a través de les postals» que enguany és dedicat de forma monogràfica a la Catedral tarragonina.

Joan Boronat

Del llibre, editat per la Societat Filatèlica i Numismàtica de Tarragona, en són autors Jaume Benages i Rafael Calle. El volum recull un total de 206 postals i postals

fotogràfiques de l'arxiu dels autors, que mostren detallades imatges de la Seu Primada de la ciutat. Cadascuna de les reproduccions són comentades per mossèn Salvador Ramon, canonge arxiver, bon coneixedor del patrimoni artístic i monumental de la Seu. Segons els autors del llibre les postals contenen moltes anècdotes, per exemple en algunes d'elles es poden veure peces que Erik el Belga va robar a la Catedral tarragonina.

Les anteriors edicions de la col·lecció «Tarragona segle XX a través de les postals» van ser dedicades a la Rambla, la Marina, el Casc Antic, Esports, Fora Muralla i Festes Populares.

URGELL

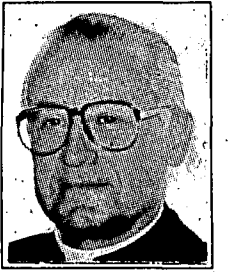
Andorra ha organitzat una setmana de predicació per als portuguesos

L'Església de les Valis, amb la col·laboració de la Casa de Portugal d'Andorra, va organitzar una setmana de predicació per als residents al país que parlen portuguès, uns 6.000. Ha dirigit les activitats el prevere José Sanches Pires, de Castelo Branco (Portugal). Santa Maria del Fener i les esglésies parroquials de La Massana, Les Escaldes i Sant Julià de Lòria van ser els centres de les celebracions litúrgiques en portuguès. Entre d'altres activitats, es va fer un pelegrinatge a Meritxell. A. M.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La funció social dels béns propis

La passada setmana vaig presentar una constatació de la pobresa de la nostra diòcesi. Avui voldria fer-hi una reflexió.

«Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat —diu Joan l'Apòstol— i li tanca les entranyes, ¿com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu?» Qui estima de veritat comparteix allò que té amb aquells a qui estima. Si no es comparteix, és senyal que no s'estima. En qualsevol moment de felicitat que ens toqui viure, voldríem que hi fossin presents aquells a qui estimem per tal de compartir la nostra experiència joiosa. ¿Oí que pensem: «Quina llàstima que no siguin aquí els meus pares, o els meus germans, o els meus amics»? I ens dol no poder-ho compartir.

Des de la fe, hi ha una altra motivació. Compartir amb el necessitat suposa creure en la presència, misteriosa però certa, de Jesús «en el més petit dels vostres germans». En el fons, no ens acabem de creure la realitat del Cos Místic de Crist desentenent-nos dels seus membres. Amb aquell realisme que el caracteritzava, pregunta sant Agustí com podem abraçar el cap (Crist) i trepitjar els seus membres (els nostres germans).

El poble jueu veia molt clar que els béns no eren seus; eren de Déu. I tenia lleis que li feien presents les paraules de Déu: «Perquè la terra és meua, i vosaltres sou, en el que és meu, pelegrins i estrangers».

Un home, governador de la Itàlia septentrional l'any 370, que fou bisbe de Milà i després sant —sant Ambrós—, afirmava: «No és part dels teus béns el que dones al pobre; allò que li dones li pertany. Perquè el que ha estat donat per a l'ús de tots, tu t'ho apropias.» Dels Sants Pares més antics a les encíclics de Joan Pau II, aquests criteris s'han repetit tot al llarg de la història de l'Església.

Pot passar, però, que es tingui poc present una paràbola: la dels talents, de Lluc (19,11-26). S'hi poden veure diverses obligacions de les persones envers Déu, pel que fa als béns de tota mena. La primera és fer-los fructificar, tant si és cultura com intel·ligència, o bondat, o béns. «Va cridar deu dels seus servents, confià a cadascun una quantitat igual de diners, i els va dir: "Negocieu-hi mentre sóc fora."» S'acostuma a fer. Però hi ha una segona obligació: fer-ne un bon ús... ¿Es fa sempre? I potser encara menys la tercera condició: donar-ne comptes a Déu. «Va cridar els servents a qui havia confiat els diners, per saber què havien guanyat.» ¿N'hi ha gaires que reflexionin davant Déu, en consciència, sobre com han treballat amb els dons rebuts?

Però em sembla que la quarta obligació és la més oblidada: donar a l'amo la part que li toca. I algú podria dir: «¿Com es pot donar a l'Amo, Déu, el que li correspon?» Jesús ens respon: «Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi. I tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi». Crist es posa en el lloc del necessitat.

Cada vegada que el Senyor ens mostra una necessitat és una petició seva d'allò totalment seu. L'ajut al proïsme ja no és, doncs, pura misericòrdia, sinó justícia i amor a Déu. És una forma de complir una de les obligacions més bàsiques i que em sembla que tenim més desatesa en relació amb els béns, tant materials com de l'esperit.

Avisos i comunicats

BARCELONA

**ràdio
estel
FM 106.6**

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIÀ

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **PARRÒQUIA DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— Escorial, 163 - 08024 Barcelona. Tel. 213 0733. Dia **11 de maig**, excursió a Banyoles i Besalú. Sortida a les 8 del matí d'Escorial, 163.

• **CASA DE MISERICÒRDIA.**— Elisabets, 8 i 10 - Barcelona. Tel. 318 30 96. El vinent **11 de maig**, s'inaugurarà l'*Exposició de labors i brodats fets a mà*, que romandrà oberta fins el 30 de maig. Hores de visita: de 10.30 a 13 hs. del matí, i de 4 a 7 hs. de la tarda. Per a més informació, tel. 318 31 81.

• **PARRÒQUIES DE SANT BOI DE LLOBREGAT.**— Presenten el *Comunicart*, una trobada d'art cristià per a joves a partir dels 15 anys. Aquest multifestival se celebrarà l'**11 i 12 de maig**, al col·legi Pedagogium COS, de Sant Boi, i té com a objectiu essencial expressar la fe a través de l'art. Inscripcions fins el 5 de maig. Tel. 640 11 09.

• **PARRÒQUIA DE L'ESPERITSANT.**— Travessera de Gràcia, 401 - Barcelona. Diumenge, **19 de maig** a les 18 hs., concert a càrrec de la coral Esperit Cantaire. Dissabte, dia **25 de maig** a les 22 hs., Vigília del Esperitu Santó.

• **FUNDACIÓ CULTURAL PRIVADA CRIST REI.**— Pas-seig Vall d'Hebron, 28-34 - 08023 Barcelona. Tel. 417 07 13. Diumenge, **19 de maig**, anada a Montserrat en acció de gràcies pels 33 anys de direcció de M.A.M al Col·legi Crist Rei de Barcelona.

• **CENTRE PASSATGE.**— Passatge Mercader, 13 - 08008 Barcelona. Dimarts, dia **21 de maig**, conferència amb diapositives a càrrec d'Antoni Borras sobre *Art i Història de Galícia i Sud de França*. Dimarts, **28 de maig**, conferència a càrrec de Josep M. Ainaud de Lasarte, de 18 a 19 hs. sobre el tema: *Actualitat de Verdguer*.

• **GRUP «BONA NOVA» DE RENOVACIÓ CARISMÀTICA.**— Dia **25 de maig**, dissabte, Vigília de Pentecosta, celebració eucarística a la Parròquia de la Bonanova (Pl. Bonanova, 11). Tothom hi és convidat per demanar plegats una nova efusió de l'Esperit Sant sobre la seva Església. Més informació: tels. 211 62 15 i 434 03 75.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— Ausias March, 26, 8è D. 80 - 08010 Barcelona. Tel. 315 03 09. Dia **19 de maig**, a la sala d'actes de la Delegació Territorial de l'ONCE, c/ Calabria, 66, 2ª planta, concert de l'Orquestra de Cambra dels Amics dels Clàssics, sota la direcció del mestre Joan Palet Ibars, amb Josep Frigolé i Lluís Grèbol, violinistes, i Eugeni García i Midans, violinista. Obres d'A. Planàs, J.S. Bach, A. Vivaldi, fra Robert de la Riba i García Gago.

LLEIDA

• **AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA.**— Dimarts, **14 de**

maig, a les 19.30 hs. conferència-col·loqui sobre el tema: *La unitat, més que un desig, una realitat*. Tindrà lloc a la sala d'actes de «la Caixa», Avinguda Blondel, 3, Lleida. Per a més informació, tel. (93) 237 37 63.

SOLSONA

• **CASA D'ESPIRITUALITAT.**— Tel. (973) 48 00 45 - 25287 El Miracle (Solsonès). *Recés per a tothom*, del **10 al 12 de maig**, amb el P. Daniel Codina, monjo. Per a informació, Casa d'Espiritualitat. *Exercicis per a religiosos*, del **12 al 19 de maig**, dirigits pel P. Jaume Sidera, claretà. Per a informació i inscripció, a la Casa d'Espiritualitat. Del **20 al 25 de maig** *Recés-Convivència*, organitzat pel Moviment de Cooperadors sacerdotals de Solsona-Vic. Dirigirà Mn. Xavier Claramunt, de

LA VEU DE L'EVANGELI
Telèfon (93) 415 66 16
TELEFONO DEL EVANGELIO
976 - 44 45 46
976 - 44 55 55

Berga. Obert a totes les noies i senyores que desitgin compartir aquests dies de pregària, reflexió i convivència. Per a informació: tel. (973) 48 00 45.

VIC

• **L'ALBERGUERIA - Centre de Difusió Cultural del Bisbat de Vic.**— Carrer del Albergueria, n.

1, Tel. (93) 889 18 57. Conferències: Dia **10 de maig**, a les 20 hs., a càrrec de Joan-Albert Abril, sobre: *Intervenció en el patrimoni arquitectònic*. Dia **17 de maig**, a càrrec de Josep M. Rovira-Belló, Jaume Torras i Miquel Tresserras, sobre: *Església i cultura, avui*. Dia **24 de maig**, a càrrec de Miquel Surinyach, sobre: *La formació de la ciutat de Vic a partir de l'època medieval*.

Finestral de la Caritat

El No-Món

«L'avanç de la pobresa, i aquesta cada vegada més exloent, ens porta a afirmar que la nostra societat sembla que ja no en té prou amb un Tercer i Quart Món, i són més i més els éssers humans que estan passant al NO-MÓN, on s'hi acumulen tot tipus de pobreses: econòmica, cultural, formativa, laboral, afectiva, sanitària, d'autoestima, de possibilitat d'autorealització...» (Comunicat de la Comissió Episcopal de Pastoral Social).

97.— **Vídua gran.** Cobra una pensió social. Per pagar deutes pendents li falten 24.000 ptes.

98.— **Esposa separada, amb un fill.** Està a l'atur. Assisteix a un curs de formació d'adults. Per pagar el desplaçament des de casa seva, 7.500 ptes.

99.— **Família composta per quatre membres.** No tenen ingressos. Han sol·licitat una pensió social. Per a despeses d'alimentació necessiten 40.000 ptes.

100.— **Parella jove estrangera.** Ell no té feina. Viuen de les feines domèstiques de l'esposa. Per pagar el lloguer durant tres mesos demanen 75.000 ptes.

101.— **Matrimoni, amb dos fills.** Només ingressen la pensió d'invalidesa de l'esposa. Per pagar l'entrada d'un pis de lloguer els calen 75.000 ptes.

102.— **Senyor gran malalt.** Viu a casa de la seva germana. Cobra una pensió mòdica. Necessita un tractament mèdic especial. Són 21.000 ptes.

103.— **Matrimoni estranger.** No tenen feina. Viuen aïllats en un pis. Per a participar en les despeses bàsiques d'alimentació i habitatge necessiten 49.000 ptes.

104.— **Parella jove, amb dos fills.** Els seus ingressos són mòdics. Viuen fora de Barcelona. El fill gran segueix un tractament de logopedia. Per a despeses de trasllat al centre durant tres mesos, 21.000 ptes.

105.— **Esposa abandonada, amb dos fills i un nét a càrrec seu.** No tenen suficients ingressos per

pagar despeses extres. Els calen 7.500 ptes. per a unes ulleres.

106.— **Matrimoni, amb tres fills.** Ell ha hagut de deixar la feina per causa d'una malaltia. No tenen ingressos. Tenen deutes pendents. Són 50.000 ptes.

107.— **Matrimoni jove, amb una nena.** Ell és a la presó. Viuen de la mendicitat. Ara treballen en la venda ambulat. Per a despeses d'alimentació necessiten 20.000 ptes.

108.— **Jove separat.** Ha de tornar a la seva ciutat d'origen per motius familiars. Viu en una pensió on deu 18.000 ptes. que ha de pagar i poder anar-se'n.

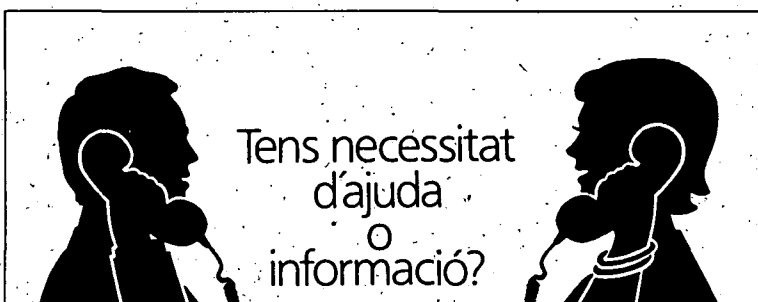
109.— **Senyora vidua, amb dos fills.** Ha tramitat una pensió de viduitat. No tenen ingressos. Necessiten 75.000 ptes. per a subsistència durant tres mesos.

110.— **Matrimoni jove, amb un fill.** Cobren un sou minso. Deuen dos mesos de lloguer. Són 42.000 ptes.

111.— **Esposa separada, amb dos fills.** Fa feines esporàdiques. S'han canviat a un pis més econòmic. Per pagar l'entrada els calen 60.000 ptes.

112.— **Parella estrangera.** Ell s'ha quedat sense feina i volen tornar al seu país. Els falten 6.600 ptes.

Nota: Tots els donatius envieu-los a: Càritas Diocesana - Plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona - Tel. 301 35 50.

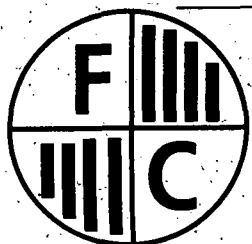

Tens necessitat
d'ajuda
informació?

Truca'ns i parlarem del Càncer

(93) 323 44 27

Un servei anònim de l'Associació Espanyola contra el Càncer
Junta Provincial de Barcelona

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

35.467 PARTICIPANTS

XI CONCURS BÍBLIC. Tema: «JESUCRIST, EL SERVIDOR»

VII CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

TEMA: Grup A: Missió d'Abraham i Moisès / Grup B: Missió de St. Pere i St. Joan

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del XI Concurs Bíblic en el punt 9è., de comunicar públicament el veredict del Jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

REPARTIMENT DE PREMIS: DIA: 1 de juny de 1996. HORA: 11 del matí. LLOC: Centre Cultural de La Caixa de Terrassa. (Rbla. d'Egara, 340).

RESULTATS OBTINGUTS:

PRIMERS PREMIS: 5 pels millors treballs personals de cada Categoria.

PREMIS ESCOLA: 1 premi per cada Categoria, pel millor treball presentat pel conjunt de l'Escola, dintre de la Categoria.

PREMIS ESPECIALS PER BISBATS: 33 premis especials, a cadascun dels tres millors treballs de cada Categoria per a cada bisbat de la província eclesiàstica Tarraconense i de cada demarcació episcopal de l'arquebisbat de Barcelona que no hagin estat premiats en els apartats anteriors.

ACCÈSSITS:

L'apartat d) del punt núm. 6 de les BASES de la que la Comissió Organitzadora es reservava el dret de concedir accèssits si el grau de participació en el concurs i la vàlua dels treballs presentats així ho aconsellessin. Amb aquest fonament i considerant la uniformitat en la valoració obtinguda amb els treballs que han aconseguit els tres primers Premis per Escola, el Jurat ha estimat oportú concedir:

A). 9 ACCÈSSITS EXTRAORDINARIS PER ESCOLA (tres per Categoria)

B). Com també, atorgar 457 accèssits (101 per les escoles i 356 per treballs personals).

I, a més a més, com és costum, s'ha decidit que tots els concursants tinguin un petit record. Es lliurarà un PIN a cada concursant.

No volem tancar aquesta nota sense regradar a "CATALUNYA CRISTIANA" tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines. Per tant, "CATALUNYA CRISTIANA", gràcies, gràcies, gràcies i... si Déu vol, fins l'any vinent.

VEREDICTE VII Concurs Redacció Bíblica 1996

Grup A

Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1r.	Lourdes Subirà Agulló	San José Obrero	L'Hospitalet de Ll.
2n.	Gemma Marín Pacha	San José Obrero	L'Hospitalet de Ll.
3r.	Mirela Roselló Porcel	El Pinar de N. Señora	Valldoreix
Accèssit	Joaquín Castelo Nolla	M.D. del Carme	Tarragona
Accèssit	Isabel Vert Carbó	Escola Pia	Terrassa

Grup B

Premi	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1r.	Montserrat Herrera Pujol	M.D. de la Consolació	Barcelona
2n.	Anna Ricol Solemou	C.E. Gresol	Terrassa
3r.	Gisela Carmona Segarra	Cor de Maria	Mataró
Accèssit	Lluís Ruiz Ribot	La Salle	Girona

Total de Participants de conjunt Grups "A" i "B" 1.987 treballs al Concurs de Redacció.

PREMIS PER BISBAT

BISBAT	CATEGORIA.	ESCOLA	POBLACIÓ
BARCELONA	1a.	Sagrada Família	Cornellà
CIUTAT I	2a.	Sant Josep Obrer	L'Hospitalet de Ll.
BARCELONÉS SUD	3a.	Sant Josep	Barcelona
(41 escoles 4.938 participants)			
BARCELONÉS	1a.	Sagrat Cor	Sta. Coloma de Gramanet
NORD I MARESME	2a.	Sagrat Cor	St. Adrià de Besòs
(19 escoles 1.839 participants)	3a.	Jesús Maria	Badalona
BAIX LLOBREGAT,	1a.	Escola Pia	Sitges
GARRAF I PENEDÈS	2a.	La Immaculada	St. Vicenç dels Horts
(28 escoles 2.548 participants)	3a.	Sagrat Cor-Vedruna	St. Boi de Llobregat
VALLÈS	1a.	Petit Estel	Terrassa
(53 escoles 5.918 participants)	2a.	Escola Pia	Caldes de Montbui
	3a.	Ginesta	Matadepera
GIRONA	1a.	Sant Jordi	Palafrugell
(47 escoles 4.452 participants)	2a.	Mare de Déu del Roser	Pineda de Mar
	3a.	Sant Josep	Tordera
LLEIDA	1a.	Clemència Berdiel	Almenar
(30 escoles 2.469 participants)	2a.	L'Anunciata	Lleida
	3a.	Joc de la Bola	Lleida
SOLSONA	1a.	Arnau Berenguer	Palau d'Anglesola
(25 escoles 2.308 participants)	2a.	Mare de Déu del Roser	Berga
	3a.	Mare de Déu del Carme	Cardener
TARRAGONA	1a.	Baltasar Segú	Valls
(54 escoles 3.642 participants)	2a.	Sant Pau Apòstol	Tarragona
	3a.	Mare de Déu del Carme	L'Espluga de Francolí
TORTOSA	1a.	Tres d'Abril	Móra la Nova
(15 escoles 1.258 participants)	2a.	Sant Jordi	L'Ametlla de Mar
	3a.	Ferrerías	Tortosa
URGELL	1a.	Ntra. Sra. del Carme	Balaguer
(11 escoles 1.258 participants)	2a.	Vedruna	Puigcerdà
	3a.	Sant Josep	Artesa de Segre
VIC	1a.	Santa Maria	Ripoll
(37 escoles 2.867 participants)	2a.	Sagrat Cor de Jesús	Vic
	3a.	Mare de Déu del Roser	St. Vicenç de Castellet

PRIMERS PREMIS PER ESCOLA

PRIMERA CATEGORIA:	Col·legi La Immaculada	Castellar del Vallès
SEGONA CATEGORIA:	Col·legi Ep. M.D. de l'Acadèmia	Lleida
TERCERA CATEGORIA:	Col·legi del Carme Vedruna	Manlleu

ACCÈSSITS EXTRAORDINARIS PER ESCOLES

PRIMERA CATEGORIA:	Col·legi Santa Teresita	Barcelona
	Escola Vedruna	Girona
	Escola Vedruna	Puigcerdà
SEGONA CATEGORIA:	Escola Betànica	Cornellà de Llobregat
	Escola Sant Josep	Mataró
	Escola Sant Josep	Barcelona
TERCERA CATEGORIA:	Escola Pia	Caldes de Montbui
	Escola Torres i Bages	Cornellà de Llobregat
	Col·legi M.D. del Diví Pastor	Sabadell

(Passa a la pàg següent)

JESUCRIST, EL SERVIDOR

Amb el suport de:

DEPARTAMENT DE CULTURA
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIPUTACIÓ DE BARCELONA
DEPARTAMENT DE CULTURA

AJUNTAMENT DE TERRASSA

CAIXA DE TERRASSA

Banc Sabadell

CATALUNYA CRISTIANA

CENTRE SOCIAL CATÒLIC

LLIBRERIA COSTA - PEN BLOC

la Sirena
CONCURS BÍBLIC

LA CAIXA

Av. de la Llibertat, 100
08201 TERRASSA

Estació de servei
Terrassa S.A.
Rambla Pere Alegre s/n
Tel. 789 50 97

ATENCIÓ: Aquest dibuix correspon als PINS de 2'50 cm. x 1'5 cm. a quatre colors que s'obsequiarà a tots els participants al XI Concurs Bíblic i VII Concurs de Redacció Bíblica.

Es recomana a tots els Col·legis participants, que en venir a recollir els premis demanin els PINS que estaran preparats per a TOTS els participants, tant si han obtingut premi com no. També podran recollir el llibre: *Nou Testament, Català Interconfessional*, que es regalarà a tots els col·legis que hagin participat al Concurs. Els Pins i el llibre estaran en un mateix paquet. Per a més aclariments podeu trucar als Tels. 785 22 91 (Sr. Heras) o 780 18 02 (Sr. Ros).

Cada concursant té dret a un PIN, més un pels mestres que els hagin preparat.

La Comissió

PRIMERS PREMIS PERSONALS

Primera Categoria			
NÚM. NOM I COGNOMS 1. Maria Vallespi Lleixà 2. Pau Güell Artero 3. Lala Solé Lleal 4. M. Josep Corominas Pérez 5. Débora Çopo Bautista	ADREÇA Marcel·lí Domingo, 38 Riu, 16 Olivera, 15 Ctra. Casseres, s/n Av. Pius XII, 7, 1r. 2a.	ESCOLA C.P. Benifallet C.P. Forn d'Anells Vedruna E.P. Anunciata Santà Caterina de Siena	POBLACIÓ BENIFALLET FORNELLS DE LA SELVA GIRONA GIRONELLA VIC
Segona Categoria			
1. Mireia Rovira Forné 2. M. Paz Salvador Lacambra 3. Glòria Salomó Bosch 4. Meritxell Valentines Vallès 5. Alba Solà Lao	Pl. de la Creu, 1 Dr. Carulla, 23 Joan Maragall, 34 àtic Segovia, 6, 5è. 2a. Nigèria, 3 (Can Parellada)	C.P. Cabrà del Camp Sagrada Família Vedruna Parròquia St. Jaume Petit Estel	CABRA DEL CAMP CORNELLÀ DE LLOBREGAT GIRONA LLEIDA TERRASSA
Tercera Categoria			
1. Mònica Güther Bel 2. Cristina Cruselles Vilardell 3. Verònica Mingot Torres 4. Héctor-Andrés Alcolea Rodríguez 5. Nagore Marco	Torrent de les Flors, 136, 3r. 3a. De la Font, 2 esc. B Sudanell, 4, 3r. A Barcelona, 47 Arnau Cadel, 59, 1r. 2a.	La Salle Gràcia C.P. Lluçanès C.P. Enric Farrény Mare de Déu del Roser El Pinar de Nitra. Sra.	BARCELONA PRATS DE LLUÇANÈS LLEIDA PINEDA DE MAR VALLDORÈX

ACCÈSSITS PER ESCOLA

PRIMERA CATEGORIA

NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ
1. C.E.I.P. Santa Creu	Anglesola	18. Sant Lluís Bertran	Roda de Ter	7. Pare Coll	Girona	20. Sagrat Cor	St. Adria de Besos
2. La Immaculada-Vedruna	Barcelona	19. Regina Carmeli	Rubí	8. Vedruna	Girona	21. C.P. Torre Balldovina	St. Coloma Gram.
3. Mare de Déu del Roser	Berga	20. C. Sagrat Cor-Vedruna	St. Bal de Llobregat	9. C.P. Manuel Ortiz Castelló	Juneda	22. Sagrat Cor	St. Coloma Gram.
4. C.P. Cabra del Camp	Cabra del Camp	21. Sant Josep	St. Feliu de Guixols	10. C.P. Juncadella		23. CEIP Cor de Roure	St. Coloma Queralt
5. Santa Rosa de Lima	Canet de Mar	22. Sagrats Cors	St. Hipòlit Vultregà	11. La Salle	La Celleria de Ter	24. C.P. Els Roures	St. Feliu Sasserra
6. C.P. Dr. Ferran	Corbera d'Ebre	23. Mare de Déu del Roser	St. Vicenç Castellet	12. L'Anunciata	La Seu d'Urgell	25. CEIP La Guàrdia	St. Vicenç dels Horts
7. Sagrat Cor	Girona	24. Ntra. Sra. del Pilar	Sentmenat	13. C. Ep. M.D. Acadèmia	Lleida	26. Escola Pia	Sitges
8. Cor de Maria	La Bisbat d'Emp.	25. Sant Vicenç	St. Vicenç dels Horts	14. Sagrat Cor	Lleida	27. Centre Estudis Gresol	Terrassa
9. San José Obrero	L'Hospitalet de L.	26. C.P. Cèsar August	Tarragona	15. Jaumè Serra Hunter	Manresa	28. C.P. Font de l'Alba	Terrassa
10. L'Anunciata	Lleida	27. Sant Josep	Tàrraga	16. La Salle	Manresa	29. Col·legi Martí	Terrassa
11. St. Josep de Calassanç	Lleida	28. E. Parr. Ramon Pont	Terrassa	17. Mare de Déu del Carme	Mollerusa	30. Cultura Pràctica	Terrassa
12. Vedruna	Malgrat de Mar	29. C.P. Pau Vila	Terrassa	18. Presentació de la M.D.	Mollerusa	31. C.P. President Salvans	Terrassa
13. Sagrat Cor	Monistrol de Mont.	30. Sant Josep	Tordera	19. C.P. Lluçanès	Prats de Lluçanès	32. C.P. Ramon i Cajal	Terrassa
14. Mare de Déu del Roser	Pineda de Mar	31. Ntra. Sra. de la Consolació	Tortosa		Prats de Lluçanès	33. Sagrat Cor de Jesús	Tarragona
15. Presentació de la M.D.	Prats de Lluçanès						
16. Ntra. Sra. del Carme	Ripoll						
17. C.P. Sant Esteve	Ripollet						

SEGONA CATEGORIA

NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	ESPECIALS DISMINUÏTS		
1. C.P. Fco. Platón Sarri	Abreia	18. El Carme-Vedruna	Manlleu	1. David Abat Castillo	Escola Silvestre Santaló	Salt
2. CEIP Elemençia Berdiel	Almenar	19. Sagrat Cor	Manresa	De 2a. Categoria, INVIDENT		
3. CEIP Santa Creu	Anglesola	20. Diví Mestre	Mollet del Vallès	2. Natàlia Roig Oliver	E.P. Manuel Ortiz	Juneda
4. Sant Josep	Artesa de Segre	21. Cor de Maria	Olot	De 3a. Categoria, INVIDENT		
5. Ntra. Sra. del Carme	Balaguer	22. Sant Jordi	Palafugell		(Ambdós amb les respostes correctes)	
6. C.P. Mn. Baldiri Reixach	Banyoles	23. Regina Carmeli	Rubí			
7. Ntra. Sra. del Carme	Berga	24. Mare del Diví Mestre	Sabadell	3. Susana Pérez Aiguacil	C.P. La Roda-Genecà	Terrassa
8. C.P. Cabra del Camp	Cabra del Camp	25. C. Sagrat Cor Vedruna	St. Bal de Llobregat	De 3a. Categoria SORDO-MUDA (Amb les respostes correctes)		
9. Mare del Diví Pastor	Capellades	26. C.P. Rocalba	St. Feliu de Pallerols	4. Ivan Góngora Recuero	C.P. La Roda-Genecà	Terrassa
10. Ntra. Sra. del Carme	Cardona	27. C.P. Els Roures	St. Feliu Sasserra	5. Rubén Almázan Estepa	C.P. La Floresta	Tarragona
11. M.D. de Montserrat	Castellbisbal	28. Escola Pia	Sitges	6. Jordi Meseguer Gracia	Esc. Pràctiques 1 - Jaume I	Barcelona
12. C.P. Jaume Balmes	Corbera de Llob.	29. Sagrat Cor de Jesús	Súria	7. M. Mercè Clarés Román	Esc. Pràctiques 1 - Jaume I	Barcelona
13. Vedruna	Girona	30. C.P. Cèsar August	Tarragona		(Tots de 1a. Categoria I Síndrome de Down)	
14. C.P. Sant Jaume	La Granja d'Escarp	31. CEIP de Pràctiques	Tarragona			
15. Sant Cristòfol	Les Planes d'Host.	32. Centre d'Estudis Gresol	Terrassa			
16. Casal dels Àngels	L'Hospitalet de Ll.	33. C.P. President Salvans	Terrassa			
17. St. Josep de Calassanç	Lleida	34. C.P. La Roda-Genecà	Terrassa			
		35. C.P. Ferreries	Tortosa			

ALUMNES D'EDUCACIÓ ESPECIAL

TERCERA CATEGORIA

NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM. ESCOLA	POBLACIÓ	E.P. Can Clos (Especial)	Barcelona	De 1a. Categoria: 5 participants
1. C.P. Fco. Platón Sarri	Abrera	4. Mare de Déu del Roser	Barcelona	E.P. Can Clos (Especial)	Barcelona	De 2a. Categoria: 6 participants
2. St. Joan Baptista	Barcelona	5. Mare de Déu del Carme	Berga			
3. E.P. Enric Granados	Barcelona	6. C.P. L'Àguila	El Catllar			

NOTA: Els 356 accessits personals sortiran en el proper núm.

NOTA: Els 356 accèssits personals sortiran en el proper núm.
per manca d'espai en l'actual

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

NOMÉS 340 MISSIONERS REBEN CATALUNYA CRISTIANA A TOT EL MÓN. LA RESTA, ESPEREN UN PADRÍ.

☐	JUAN JOSÉ ARISTI Franciscanos del Hospicio CASILLA 481 COCHABAMBA - BOLIVIA	25.584 Ptes.	☐	GNA. JOSEFA G. FERRER RIUS APTDO. 45 MALABO (BIOKO-N) GUINEA ECUATORIAL	25.584 Ptes.
☐	IGNASI DABAN LLAMBES IGLESIA SAN FRANCISCO - A.304 CARTAGO COSTA RICA	25.584 Ptes.	☐	P. JOAN BAUZA PARROQUIA S. JUAN M. VIAM AV. JAVIER PRADO OESTE, 765 LIMA 17 - PERÚ	25.584 Ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreca

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: ☐ xec que adjunto ☐ air postal

☐ Domiciliació segons la següent autorització:

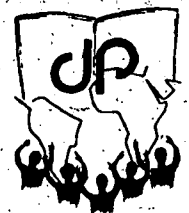
Banc / Caixa Oficina

☐ ☐ ☐ ☐ Entitat ☐ ☐ ☐ ☐ Oficina ☐ ☐ DC ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ C/C o Llibreta

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meva llibreta, els rebuts que li presentarà «CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

CATALUNYA + CRISTIANA c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88 - Fax: 490 20 35

JUSTÍCIA I PAU
CATALUNYA

**Amb la teva
aportació podrem
dotar d'autonomia
el Tercer Món**

Ajut a Estudiantes del Tercer Món
Ayuda a Estudiantes del Tercer Mundo

Secretaria:
Blasco de Garay, 34
E-08224 TERRASSA
Donatius: Caixa de Terrassa
c/c 0000-0126096178

Passant revista

Oriol Camps

Itàlia

Després de les eleccions del 21 d'abril, mentre s'espera la confirmació definitiva del resultat electoral, i s'espera que es puguin constituir els nous Parlament i Senat, els conciliàbuls entre els grans protagonistes no paren ni un moment, uns per organitzar el programa del futur govern, altres estudiant ja per endavant, com gairebé passa arreu del món, la forma de fustigar-lo. Però sembla que algun element vol incorporar-se definitivament a la política italiana: es tracta de l'ex-fiscal de la cèlebre operació «mans netes» Antonio Di Pietro. Aquests dies s'ha entrevistat amb els elements més importants de la nova situació, entre ells, el futur cap de govern, Romano Prodi, amb qui va dinar, i també amb Clemente Mastella, ex-democr cristià pertanyent ara al Pol dretista. També sembla, i sempre estem en el «sembla», que Antonio Di Pietro, espera que desaparegui de l'escena política el desacreditat Berlusconi. Itàlia és país de sorpreses, i cal atendre's a elles.

Pròxim Orient

Finalment s'aconseguí l'esperat alto-el-foc al Líban. El secretari d'Estat nord-americà, Warren Christopher, pot vanar-se de la gairebé maratoniana gestió a favor de l'establiment d'un alto-el-foc a la torturada terra libanesa. Però, en el fons resta el dubte del com i el perquè de l'acció israeliana al sud del Líban, i, també, sobre l'interès de la diplomàcia americana. El rerefons electoral, tant a Israel com als Estats Units, és evident. Hi ha la impressió que el govern d'Israel, presidit per Peres, va emprendre l'acció obligat pels constants atacs de l'Hezbollah des de més enllà de les fronteres libaneses, però també obligat per la necessitat de refer la imatge davant l'electorat indecís del seu poble que, com arreu, és el que decideix les eleccions. I aquesta part de l'electorat estava molt treballada pel Likud, el partit dretà amb la seva ala extremista. Ja veurem fins on ha aconseguit èxit el partit laborista que lidera Peres. Als Estats Units la qüestió és més clara. Manquen només sis mesos per a les eleccions, i per molta popularitat que gaudeixi Clinton, en necessita més per a la reelecció i aprofita totes les

Mijaíl Gorbatxev ha deixat el seu retir per concórrer a les eleccions presidencials. Podria ser l'home que necessita la Rússia actual per restablir l'ordre social i econòmic, però la seva possibilitat d'èxit sembla força limitada

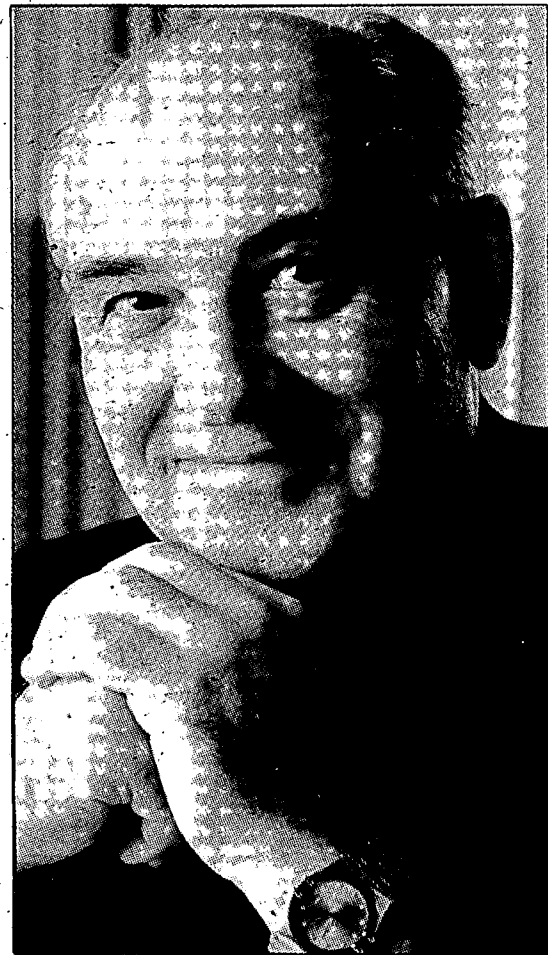
circumstàncies per abastar-ne més. Sigui com sigui, la gestió de Christopher ha estat un èxit en si mateixa. Ja es veurà la seva continuïtat i, per altra banda, i això seria el gran èxit, si d'una vegada desapareixen les reticències, molt naturals per cert, entre Síria i Israel, i si es decideixen a parlar cara a cara i arriben a un acord de pau.

Rússia

Molt conflictives i molt incertes es presenten les eleccions presidencials a l'antiga URSS, on la situació econòmica cada dia que passa és més caòtica.

Hom té la impressió que la pressa per liquidar la URSS ha estat la causa del present desgavell. La transició, de fet, no ha existit. Es va passar d'un règim a l'altre amb una bufada, sense preparació, sense temps per assimilar el canvi. Tothom tenia pressa. Segurament no era aquest el pensament de l'últim líder del règim caigut, Mijaíl Gorbatxev. Segurament que si s'haguessin seguit les seves orientacions, vist que gaudia de la confiança occidental que s'havia guanyat a pols,

la situació a hores d'ara seria molt diferent. Perquè per un canvi de l'envergadura del que s'ha produït a Rússia no n'hi ha prou ni amb cinc ni amb deu anys. I virtualment es va fer amb vint-i-quatre hores que han estat prou per crear tots els vicis que s'atribueixen al capitalisme. Setanta anys de comunisme són molts anys, i més en un país que virtualment desconeixia el sistema democràtic. Caldrà estar atents al que pugui esdevenir-se a Rússia després del confús període electoral. Hi ha qui somia amb la restauració de l'antiga URSS, i no veu que això ara, no passa de ser una utopia, inassolible per tant. Dos candidats, el comunista Ziugàou i el no se sap ben bé què Boris Ieltsin, es discuteixen el primer lloc. Un tercer, Mijaíl Gorbatxev, s'ha presentat a la contesa amb algunes possibilitats d'èxit... I potser seria la solució perquè és segurament el més ben preparat de tot el ventall de polítics russos.

Heus ací el quartet derrotat en les eleccions italianes celebrades el 21 d'abril, membres de la coalició de centre-dreta, anomenat Pol per a les Llibertats: Fini, de l'Aliança Nacional; Berlusconi, de Forza Itàlia; Casini, del CCD; i Buttiglione, del CDU; aquests dos últims sorgits de les cendres de l'antiga Democràcia Cristiana

La paraula lliure i democràtica del poble paraguaià

Miquel Àngel Codina

El Paraguai ha viscut en les darreres setmanes la seva pitjor crisi política i social des de la caiguda de la dictadura del general Alfredo Stroessner, el febrer del 1989, el qual va governar durant 35 anys amb rigidesa la nació. Una vulnerable democràcia va néixer aleshores però les institucions d'aquest país hispanoamericà continuen condicionades per un poder militar, representat pel Partit Colorado i sustentat per la corrupció, el narcotràfic, l'autoritarisme i el desmesurat poder de l'exèrcit. Lino César Oviedo, el cap de l'exèrcit paraguaià, que recentment va promoure una greu revolta, va ser la persona que gairebé fereix de mort el dèbil procés democràtic. Fins i tot va amenaçar amb bombardejar el palau presidencial i assaltar d'altres instal·lacions governamentals. Això no obstant, Oviedo no és a hores

d'ara la figura més impopular del Paraguai sinó el seu president, Juan Carlos Wasmosy

Wasmosy va esdevenir el centre de les iras dels sindicats i de l'oposició quan va oferir el Ministeri de Defensa al general Oviedo un dia després que el militar es negués a acceptar el seu relleu al capdavant de la comandància de l'exèrcit. Tot i que, finalment, el president paraguaià va fer marxa enrera en la seva polèmica proposició —a causa d'innombrables pressions polítiques, diplomàtiques i populars—, el poble no ha perdonat gens ni mica la seva contradictòria i irrisòria actitud. Immediatament, milers de ciutadans van sortir als carrers de la capital, Asunción, per tal d'exigir un judici popular a Wasmosy, el qual ha perdut la poca credibilitat que encara conservava.

L'enfortiment de la societat civil, que va protagonitzar una ferma resistència davant la insurrecció militar

encapçalada pel ara ex-comandant Oviedo, ja destituït, i el retorn de la seguretat al país, van ser els trets fonamentals que caracteritzaren el dia després d'aquesta crítica situació política. Nombroses mobilitzacions ciutadanes, convocades principalment per organitzacions socials i estudiantils, exigeixen que Lino César Oviedo sigui jutjat per atemptar contra les institucions democràtiques i l'orde jurídic.

Fa una setmana el senador Blas Riquelme, candidat del general rebel Oviedo en les eleccions internes del Partit Colorado, celebrades recentment al Paraguai, va obtenir tan sols el 13 per cent dels vots. En primera posició va quedar l'ex-canciller Luis María Argaña, amb el 52 per cent, i Angel Seifart, afí al president Wasmosy, va aconseguir el 33 per cent. El poble té ara la paraula, una paraula lliure i democràtica.

Una visió cristiana dels drets humans

EQUIPS DE PASTORAL POLÍTICA I COMUNICACIÓ

Document de treball núm. 6

Maig 1996

Quan parlem dels *Drets Humans* (DH) ens referim habitualment a la *Declaració Universal dels Drets Humans*, document aprovat i proclamat per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 10 de desembre de 1948. La declaració consta d'un preàmbul i de 30 articles que intenten definir aquell conjunt de drets fonamentals i inalienables sense els quals una persona no pot assolir la seva dignitat humana. Podem dir que es tracta, amb aquesta declaració, del primer intent d'arribar a un consens sobre una ètica mínima d'abast planetari, fruit d'un compromís polític d'ordre internacional. Aquest intent té, evidentment, els seus antecedents històrics i algunes dificultats tant teòriques com pràctiques pel que fa a la seva comprensió i al seu reconeixement. Analitzarem breument aquestes qüestions i també que suposen per als cristians.

Aproximació històrica

Els antecedents eticojurídics de la Declaració dels DH s'inscriuen en la història particular del *dret natural* a Occident. Entenem per «dret natural» la superació del dret positiu vigent gràcies al reconeixement d'un *ordre* que precedeix les convencions humanes i constitueix el seu model normatiu. Així una norma jurídica vigent (del dret positiu) pot no tenir validesa (moral!) des de la perspectiva del dret natural. Es tracta, doncs, de fonamentar una

lleï de validesa universal per damunt les contingències històriques, polítiques i culturals.

Històricament s'han donat dues vies privilegiades per a *fonamentar* el dret natural: la vida religiosa (mitjançant una revelació) i la via filosòfica (mitjançant el recurs a una determinada concepció de la naturalesa humana). En la nostra tradició cristiana, el dret natural ha estat *confirmat* per la revelació (via religiosa) i *afirmat* des de la raó (via filosòfica). Tant en un cas com en l'altre, una certa comprensió del que és i del que ha de ser la realitat humana constitueix la font i l'ideal a partir dels quals es configura adientment, per bé que amb títols diversos, la concreta legislació de la societat.

En el segle XX aquestes dues vies de referència, i de fonamentació, bo i mantenint llur validesa objectiva, han perdut pes en l'opinió pública a causa del procés de secularització, del creixement del científisme i de la planetarització del pluralisme (religiós, cultural i polític). D'altra banda, la insuficiència del mer recurs al positivisme jurídic s'ha fet tràgicament palesa amb les dues guerres mundials.

Calia, després d'aquest fracàs

de la humanitat, trobar una nova via que permetés instaurar algun ideal eticonormatiu d'abast universal. La via més realista era intentar un compromís polític col·lectiu. Gràcies a la institucio-

nalització d'un organisme internacional —les Nacions Unides— es pogué arribar a un consens sobre aquesta declaració, la qual s'inspira majoritàriament en la tradició del pensament occidental, amb especial influència estoica, judeocristiana i racionalista.

dividual, sinó també de drets dels pobles, de les cultures i de les comunitats enfront dels individus aïllats; evidentment això comporta tensions. Aquí es manifesta el *dèficit de fonamentació* propi d'una declaració que és fruit principalment d'un compromís polític.

Un dels principis més repetits en la declaració dels DH és el de la no discriminació, és a dir, el de la igualtat de tots els membres de la espècie humana

amb necessitats i desigs, que ha de conviure amb altres homes amb exigències contraposades. D'aquí derivarà una visió *subjectiva* del dret natural. Hom es fixarà ara sobretot en aquests drets naturals subjectius com a drets que cal protegir políticament, a diferència del dret antic i medieval que es fixava més en les obligacions dels subjecte imposades per la llei natural.

En l'època contemporània, el més innovador de la declaració dels DH —ja plenament elaborada d'acord amb la concepció moderna del dret natural— serà el seu *caràcter universal*: un dels principis més repetits és el de la *no discriminació*, és a dir, el de la igualtat de tots els membres de l'espècie humana. Tanmateix les nacions no occidentals criticaran el seu excessiu individualisme. És desitjable, doncs, que aquesta declaració es pugui anar omplint de contingut amb les aportacions d'altres cultures. Així es parla cada cop més no ja tan sols de drets humans en sentit in-

Aproximació filosòfica

Aquest decurs històric —força més complex que el que en aquestes línies es descriu— ha comportat algunes conseqüències d'ordre teoricopràctic importants, sobretot a partir de la modernitat. El pensament occidental modern transforma (secularitza) el dret natural clàssic en un dret racionalista. L'ordre anterior a tota legislació positiva no és ja un ordre religiós o natural *prèviament donat* —interior al subjecte humà i expressió de la seva riquesa—, ans una construcció racional. Aquest nou ordre s'elabora a partir de la concepció de l'home com a ésser alhora social i asocial,

Aproximació des de la fe

Des del punt de vista teòric, els DH formen part del *patrimoni ètic de la humanitat*, evidentment formulat des d'una determinada cultura de forta empremta cristiana; patrimoni que necessita la complementarietat de les aportacions d'altres cultures (i àdhuc d'altres tradicions religioses). El cristianisme aporta un sentit fort pel que fa al *dèficit de fonamentació* propi dels DH com a resultat d'un compromís polític: hi aporta un *fonament transcendent*.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Majó de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lésseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Baldini Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Mària Cabayol Mañrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaia)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

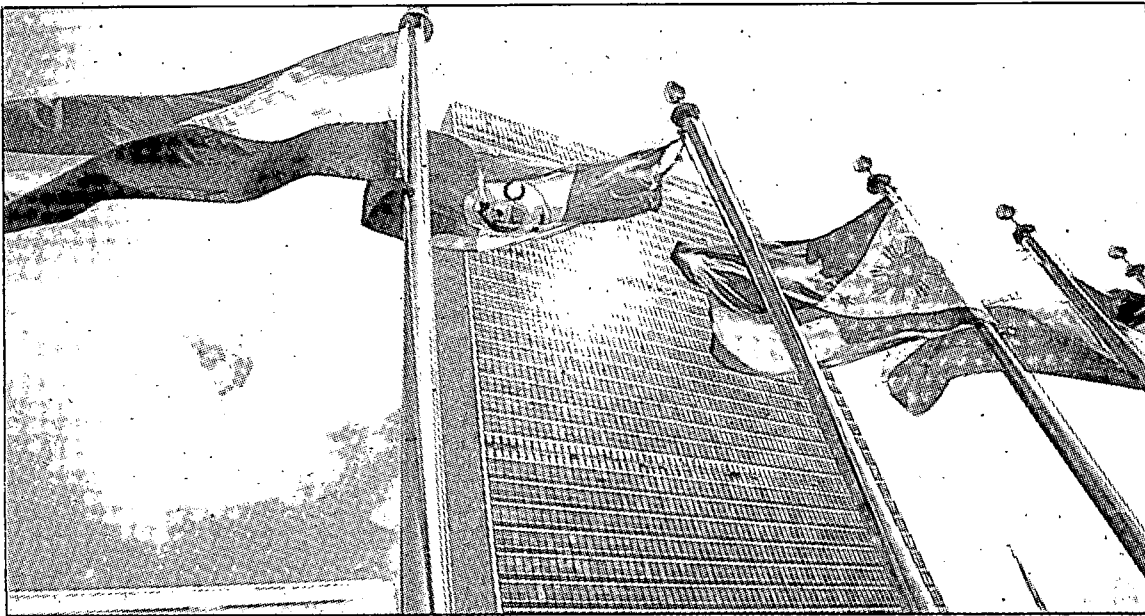
Reserveu el vostre exemplar, ara!

En la praxi cristiana cal una visió *solidària* (corresponsable) dels DH: no veure'ls únicament com a reivindicacions subjectives —perspectiva legítima, però incompleta—, sinó també, i amb la mateixa intensitat, com a *origenadors de deures* (responsabilitats comunitàries): aquests són l'altra cara de la moneda dels drets. El cristianisme, en virtut de la llei de l'amor, empeny a viure amb creixent dinamisme la dialèctica «drets-deures». Els «meus» drets són «drets amb els altres»: només puc viure plenament els «meus» drets en el context vital dels «nostres» drets. D'ací la preocupació pels «drets per als altres», que és una de les formulacions possibles de la recta comprensió dels «deures envers els altres». Aquest enfocament solidari és una *exigència del Regne* que brota de la mateixa realitat *relacional* del Déu que és misteri trinitari. El cristià ha de comprometre's, doncs, amb els DH —ha de fer-se'ls seus— en un doble sentit:

1. Assumint el caràcter *particular* (individual) dels DH *des de*

la concepció de Déu (com a fonament) i *des de* la concepció de la dignitat de la persona que es revelen en Jesucrist i en l'evangeli. Aquesta doble revelació ha de ser la font de la força moral del nostre compromís. Aquest punt no exclou la sincera col·laboració amb adhesions no creients als DH: la nostra és una catolicitat per inclusió, no per exclusió, el que ens permet de reconèixer-nos en tot allò que és autènticament humà.

2. Apostant decididament per l'*ampliació comunitària* dels DH. Això implica, entre altres, dues coses. Primera, no és possible una política real dels DH sense un nou ordre mundial, basat en unes transaccions comercials justes (dimensió econòmica) i en el respecte al medi ambient (dimensió ecològica). Això només serà possible si el primer món accepta *moderar* el seu nivell de vida i aprèn a viure amb *frugalitat i actitud de comunicació* (no dominació). Segona, no és possible una política real dels DH sense el respecte a la *diversitat cultural* en un món planetari: això implica un compromís clar per la *pau*, que es construeix mitjançant el

Gràcies a la institucionalització d'un organisme internacional —les Nacions Unides— es pogué arribar a un consens sobre aquesta Declaració

diàleg intercultural i no per l'enfrontament violent (guerra) ni la imposició etnocèntrica (colonialisme cultural a partir d'un recurs *ideològic* als DH, recurs que amaga la defensa d'interessos particulars).

Els DH, una *utopia*? Necessitem no renegar dels ideals (cal posar el llistó alt!). Per als cristians aquest ideal és assumible des de la *conversió a Déu* i el compromís ferm i esperançat per la *justícia*.

No és possible una política real dels DH sense un nou ordre mundial, basat en unes transaccions comercials justes (dimensió econòmica) i en el respecte al medi ambient (dimensió ecològica)

Anàlisi

1. Quin coneixement concret de la Declaració Universal dels Drets Humans hi ha en els teus ambients?
2. Quina consciència dels drets i deures de ciutadania enumerats en la Constitució espanyola de 1978 hi ha en els teus ambients?
3. Quan penses en els DH, ho fas d'una manera purament horitzontal o hi veus quelcom més que apunta a la Transcendència?
4. Hi ha cabuda per al «respecte a la diversitat cultural» envers «els altres», «els diferents» dins l'ambient en què et mous?

Elements de reflexió

1. Quins arguments presenta la raó a favor del dret natural i de la llei natural?
2. Quina diferència hi ha entre l'argumentació anterior i l'argumentació racionalista?
3. Els DH són una utopia o bé una exigència de la naturalesa humana?
4. Pots adduir alguns textos de la Sagrada Escripura que facin referència al dret o a la llei natural?
5. Tot recordant la citació de l'Evangeli: «tot el que feu a un d'aquests petits...» (Mt 25,40), teniu cura de les persones més properes i esteu oberts a les seves necessitats?
6. Com articulareis el compliment de la coneguda regla d'or: «Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin» (Mt 7,12), amb la realització dels DH?
7. A nivell personal, hi ha equilibri entre la defensa dels propis drets i l'exigència en el compliment dels deures correlatius?
8. Respecten amb fets els nostres polítics els DH?

Propostes per a l'acció

1. Pla individual: A què em comprometo personalment fins a la nova reunió d'equip a fi de promoure els DH?
2. Pla comunitari: A què ens comprometem com a equip fins a la nova reunió a fi de promoure els DH?

Els equips i «C.C.»

Amb una periodicitat mensual, els equips insereixen el seu document de treball junt amb les aportacions rebudes a *Catalunya Cristiana*.

El mètode general de treball dels equips es pot resumir així:

- 1.— Descriure una temàtica cercant allò que són els seus components essencials.
- 2.— Analitzar-la amb la voluntat d'arribar a conclusions.
- 3.— Concretar les conclusions i veure si donem peu a iniciar alguna iniciativa.

En els equips som conscients que el que volem fer no és una feina «tècnica» sinó de l'Esperit. Per això, us proposem començar totes les reunions amb una pregària ben preparada.

Sr. Josep M. Esquirol i Calaf

Sr. Josep Miró i Ardèvol

Sr. Gabriel Ginebra i Serrabou

Mossèn Antoni M. Oriol Tataret
SEDASE

Sr. Enrique Manzanilla Martín-Pérez

Mossèn Francesc Vergés i Vives

**Feu arribar les vostres iniciatives, conclusions, anàlisis i comentaris a Equips Cristians de Pastoral Política i Comunicació, Catalunya Cristiana
c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona**

Unànim reconeixement a l'esforç realitzat per ambdues institucions en la dignificació de la salut mental

Cloenda del primer centenari de dues ordes religioses, a Sant Boi

José A. Torre

L'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu i la Congregació de Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús celebraren solemnement la clausura del primer centenari de la seva presència a Sant Boi, a l'atenció al malalt mental.

L'acte va tenir lloc el 24 d'abril, festa del beat Benito Menni, restaurador de l'Orde Hospitalària a Espanya, Portugal i Mèxic i fundador de les Germanes Hospitalàries.

Fou el 24 de setembre de 1895 quan el beat Menni arribava a aquesta població, amb una comunitat de Germans i Germanes, per fer-se càrrec del centre assistencial, que havia estat fundat, el 6 de juny del 1854, per l'insigne psiquiatra Dr. Antoni Pujades.

Ambdues institucions, al llarg d'aquests set mesos, han celebrat el seu centenari amb nombrosos actes. Aquest període ha estat de vida intensa per als dos centres.

Hi ha hagut sessions celebratives per als col·laboradors i familiars; visites culturals per als alumnes dels col·legis de Sant Boi, amb un concurs de dibuixos i lliurament de premis per als guanyadors; diferents jornades de convivència de les institucions; celebracions eucarístiques presidides per pastors de la diòcesi, expressió de la vida de l'Església local i de la síntesi que sempre ha d'existir entre fe i vida; així com un magnífic concert ofert per la Jove Orquestra Sant Cugat i per la Coral Renaixença de Sant Boi, al Palau de la Música Catalana.

Cal ressaltar la concessió de la medalla d'or de l'ajuntament de Sant Boi a ambdues institucions «per la tasca desenvolupada al llarg dels últims anys a l'atenció als malalts mentals», guardó que va ser lliurat durant l'acte que es va celebrar el passat 11 de desembre.

Ressaltar també el Congrés Internacional de Salut Mental que va tenir lloc al Palau de Congressos de Barcelona, els dies 19 al 22 de març d'aquest any, en el qual participaren més de set-cents professionals procedents de 19 nacions diferents, en el qual es va

Durant l'acte, es va descobrir una escultura del beat Benito Menni, impulsor de la presència de les ordes al psiquiàtric de Sant Boi

tractar l'assistència del malalt, amb transtorn mental sever.

Els drets del malalt

L'eucaristia de clausura va estar presidida per monsenyor Javier Osés, bisbe d'Osca, al qual acompanyaven nombrosos sacerdots d'aquesta població i amics de les institucions. També hi havia el germà Pascual Piles, superior general de l'Orde de Sant Joan de Déu. Fou una eucaristia d'acció de gràcies i un moment més per manifestar els nostres sentiments, paraules o gestos d'agraïment al Senyor, a sant Joan de Déu i al beat Menni.

A l'homília, el Sr. Bisbe va remarcar els drets del malalt mental i la importància que tenen tots els professionals que, estant a la cura del malalt, exerceixen la seva missió amb amor cristià i sensibilitat humanitzadora.

A les 12 hores va tenir lloc l'acte final, presidit pel Molt Honorable Sr. Joan Reventós i

Carner, president del Parlament de Catalunya, acompanyat de les primeres autoritats sanitàries i d'ambdues institucions.

El tema central dels diferents parlaments que es varen pronunciar va ser el vetllar pels drets del malalt mental així com perquè tingui una assistència digna, com tot ciutadà quan té una malaltia. Es va reconèixer l'esforç realitzat per ambdues institucions en la dignificació de la salut mental, així com l'esperança que el futur d'aquest col·lectiu sigui cada vegada millor.

Tant l'acte d'obertura que va tenir lloc a Sant Joan de Déu Serveis de Salut Mental, com el de clausura que va ser a Benito Menni Complex Assistencial en Salut Mental, resultaren dues jornades memorables que varen servir per emmarcar el centenari. El nombros públic assistent va quedar complagut d'ambdós actes.

Per concloure vet aquí les últimes paraules del discurs del superior general: «Va acabar amb una evocació als dos grans fundadors de les nostres institucions, al Dr. Antoni Pujades per la seva total dedicació al guariment i rehabilitació del malalt mental i al beat Benito Menni per ser el portador, amb el seu carisma personal a les nostres institucions, del do de l'hospitalitat amb una sensibilitat tan gran pel malalt mental. De la seva força sanadora volem continuar vivint».

**CENTRE
DE PASTORAL
LITÚRGICA**

PER A CANTAR (millor) A LES ESGLÉSIES

Cantoral de «Missa Dominical»

Del conjunt de les diverses edicions se n'han publicat 170.000 exemplars en català i 165.000 en bilingüe.

Edicions amb la lletra dels cants:

- amb la lletra dels cants en català
23a. edició, 296 pàgines, 625 ptes.
- amb la lletra dels cants en català i castellà
22a. edició, 512 pàgines, 890 ptes.
- amb la lletra dels cants en castellà
3a. edició, 224 pàgines, 625 ptes.

Edicions amb la música i la lletra:

- dels cants en català
6a. edició, 480 pàgines, tapa dura: 3.600 ptes.
tapa plàstic: 2.980 ptes.
- dels cants en castellà
2a. edició, 344 pàgines, tapa dura: 3.600 ptes.
tapa plàstic (exhaurit)

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA - Rivadeneyra, 6, 7è. (matins feiners)
tel. 302 22 35/ Fax 318 42 18 - 08002 Barcelona

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

En Newman com a resposta

La raó al servei de la fe

**Josep Miró i
Ardèvol**

El cardenal Newman i la seva obra intel·lectual són una font d'inestimable valor i utilitat per al cristianisme de casa nostra. Per aquesta raó he pensat que podia esdevenir útil fer una aproximació lliure al seu formidable estudi *El Desenvolupament del Dogma*. Remarco el qualificatiu de «lliure» perquè la meua pretensió és molt modesta: rellegir Newman des de la perspectiva personal —la d'un cristià de peu, que forma part d'aquesta gran majoria de «gent menuda» de l'Església— i intentar fer-lo més accessible a tothom.

És una evidència notòria que no sóc un expert en Newman, sinó un de tants lectors que s'hi acostà per intuïció—o per la gràcia de l'Esperit, qui ho sap— quan cercava referents per autoexplicar-me el perquè de la meua recuperació de ser catòlic. Després, m'ha semblat veure en el seu plantejament molts enfocaments raonables per als reptes del nostre temps, que voldria compartir.

La meua aproximació a l'obra d'en Newman no hagués estat possible sense la col·laboració d'un dels millors especialistes, mossèn Aureli Boix. Per interessar-se en Newman només cal estimar la capacitat de raonar de

memòria, perquè perdre-la significa, en bona part, perdre la vida. L'absoluta vinculació al present, sense vincles mentals amb el passat, és una forma perversa, però falsa, d'afrontar el futur, perquè també som passat. Un futur que no encerten perquè no sabem, perquè saber és sempre «haver sabut». Memòria. Aquesta elementalitat, aquesta evidència, si hi ha gent que no la pot negligir mai, som nosaltres el Poble de Déu. Com podem entendre el que ens passa i el que succeirà, si no recordem el passat?: la nostra Aliança històrica amb Déu.

La importància d'«haver sabut»

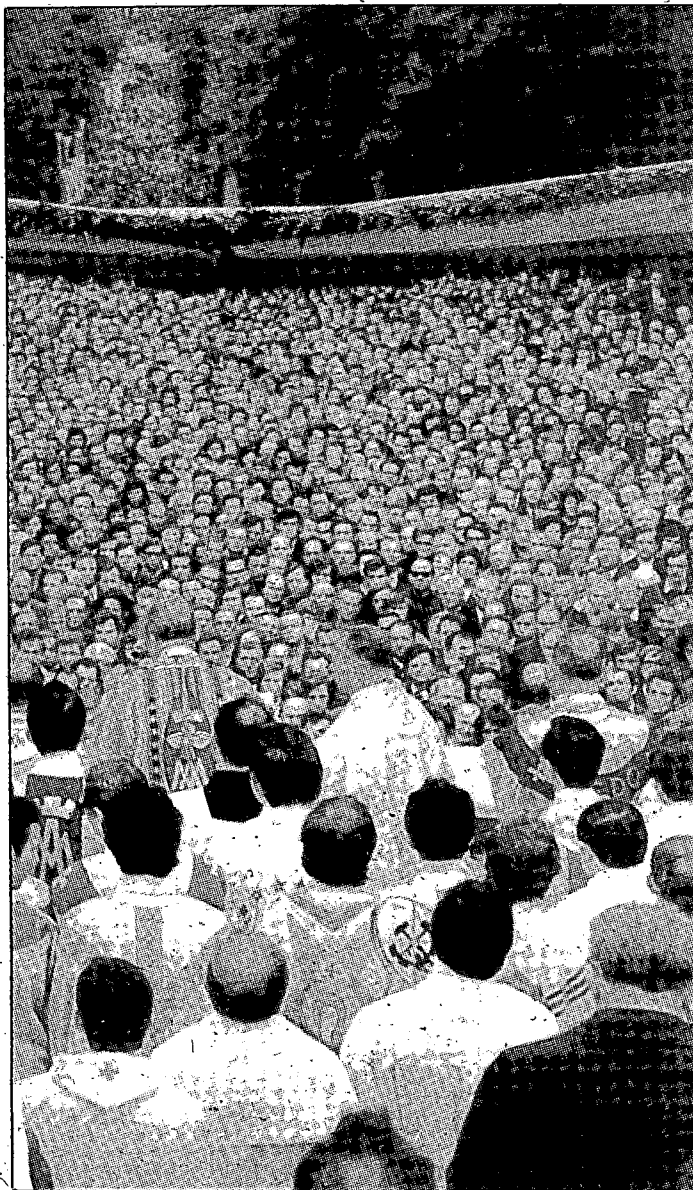
Molt al començament d'*El Desenvolupament del Dogma*, Newman introdueix una frase que podria constituir una definició plausible de l'Església catòlica: «Papes contra papes, concilis contra concilis, alguns pares de l'Església contra d'altres. Aquests contra ells mateixos, el consens d'uns pares d'una època contra el consens de pares d'una altra; l'Església d'un segle contra la d'un altre».

En realitat, la frase és quelcom més que plausible. Avui seria una línia de pensament de celebració segura en gran part de l'opinió de l'establishment, i fins i tot, considerada de bon to per gent de la pròpia Església. I això vol dir que en cert sentit les coses no són tant diferents com eren a l'Anglaterra anglicana de l'època d'en Newman, en la primera meitat del segle passat.

Quan ell utilitza aquella frase del protestant Chillingworth, per introduir el perquè d'algunes de les raons que el portaren a escriure una obra de tanta entitat com és *El Desenvolupament del Dogma*, ho fa com excusa—diguem-ho així—

per introduir una reflexió senzilla i alhora poderosa: el cristianisme té suficients anys de vida com per significar un fet extraordinari en la història del món.

Però atenció perquè ho és, no únicament com pugui ser-ho la de l'Egipte dels faraons, sinó que a més, és història viva i actuant en el present. És una història actuant en la persona i en la societat que en part hem heretat, i també, que en part construïm dia a dia. Aquest

El cristianisme té darrera seu 2000 anys i centenars de milions de participants, centenars de milers de testimonis històrics i intel·lectuals d'una vàlua imprescindible per a la humanitat

fet comporta una conseqüència:

El cristianisme, la seva naturalesa, caràcter i doctrina, no poden ser despatxats amb una opinió personal, d'una experiència individual, o el fruit de quatre reflexions. Com diu Newman, no pot ser tractat com matèria de «deducció privada», si no volem caure en la frivoltzació de l'evidència.

A cap escriptor assenyat se li acudiria desqualificar Shakespeare pel fet que la lectura d'un dels seus textos li desagradés, o que la representació d'una de les seves obres—pensés—que proposava actituds contràries als seus criteris. I si ho fes, seria titllat d'ignorant, frívol o oportunista. Si per

contra la desqualificació fos sobre un autor recent, poc conegut, la crítica ens semblaria solvent, fins i tot si ignoréssim les característiques de l'obra criticada.

La verificació de la Història

Quina és la diferència entre un i altre cas? La història. Shakespeare té darrera prop de 400 anys d'història literària, d'opinions i anàlisis solvents, de milions de lectors repartits entre centenars de generacions arreu del món, que no poden menystenir-se, o oblidar-se. No, no és possible una crítica privada, subjectiva de

l'autor anglès, que per alguns, com l'expert Harold Bloom, és el centre del cànon literari.

I si és obligat aquest respecte intel·lectual per Shakespeare, per què no hem d'exigir—com a mínim—sempre i a tothom el mateix enfocament i actitud, per una altra realitat que no té darrera seu opinions de 400, sinó de 2000 anys i centenars de milions de participants, centenars de milers de testimonis històrics i intel·lectuals d'una vàlua imprescindible per a la Humanitat? Qui pot competir avui amb el bagatge conceptual i la pràctica en la capacitat de desenvolupar la intel·ligència i els sentiments positius, amb el Cristianisme? Més encara: per què els mateixos cristians no mostrem aquesta evidència que tant pot ajudar el món d'avui?

És indubtable que el cristianisme pot ser objecte de qualsevol interpretació o teoria: podem preguntar-nos sobre el seu valor moral, o polític. Òbviament podem inquirir si les idees que manifesta són d'origen humà o no, com també si es tracta d'una religió vinculada a una determinada civilització, a una època de la història, o certament vivint en la història, la transcendeix, la «traspasa» de part a part. Tot això i moltes altres coses es poden qüestionar. Però si ho fem, hem d'acceptar, al mateix temps, la realitat del seu caràcter objectiu:

El Cristianisme «existeix i és» amb independència de la nostra voluntat i criteri. I «és» precisament a conseqüència de la seva llarga història i, de la seva presència, perquè la «veu s'estén per tots els països».

No, no es pot prescindir, desqualificar sense més, el testimoni de tants segles, de tanta i tan diversa gent. Per opinar sobre el cristianisme han d'escollar necessàriament l'opinió de tot aquest món de la Memòria i del seu testimoni actual. En definitiva, cal reflexionar sobre el perquè continuem aquí després de tants segles i tants errors. Sobre el perquè som tants i tan diferents que creiem el mateix al llarg de tant temps si les nostres organitzacions sovint són penoses, i en moltes ocasions els nostres guies només saben mirar les seves pròpies petjades.

«
**El cristianisme té
suficients anys de
vida com per
significar un fet
extraordinari en la
història del món.
És història viva i
actua en el present**
»

l'home, saber apreciar la bellesa d'una bona construcció intel·lectual, que pot mostrar-nos un fragment poètic, una formalització matemàtica, o la d'entreveure la lògica de Déu revelada a l'home. El cardenal anglès sabia com pocs acostar-nos-hi.

Ho fa sobretot amb l'exercici de dos valors ben humans. Un és el ja apuntat de la lògica, l'altre—essencial en el nostre temps—el de la història; és a dir, de la

MARGARITA COMELLAS

MARGARITA COMELLAS
CENTRAL DEL AUDIFONO

NOVA ADREÇA

Calabria, 119-121, 7è, 4a, 08015 BARCELONA
Tel./Fax (93) 423 95 13

On espero continuar atenent-lo com vostè. es mereix

El llibre de la setmana

Models de dona

Cristóbal Sàrrias

Jiménez Lozano ha escollit la dona com a protagonista de cinquanta-quatre narracions curtes; el resultat ha estat un ampli quadre d'actituds femenines davant la vida, sotmeses unes vegades a les exigències d'ambients difícils, cruels i implacables, d'altres de gaudir de la benevolència, l'admiració i la comprensió dels qui l'envolten. Ousant i abusant de la seva capacitat seductora de fascinació i astúcia... Però totes elles manifestant el que hi ha darrera d'unes exigències que sempre arriben a la plenitud, gràcies al destí misteriós dels qui estan destinats a créar la vida en el misteri de la seva fecunditat.

Els retrats són a vegades ràpids, amb la força de la narració breu, aparentment fàcil, i que tanmateix és sempre el resultat d'una mirada subtil que capta l'essencial del moment, en la fugacitat d'una escletxa de vida.

Per a Jiménez Lozano —Premi Nacional de les Lletres Espanyoles l'any 1992— el llenguatge no té secrets, encara que a vegades li manqui la fluïdesa d'altres escriptors castellans. Vol dir-nos tantes coses sobre tot el que veu, sent i intueix, que les paraules se li amunteguen a la ploma, i intenten expres-

sar massa matisos o deixar en suspens molts dels suggeriments que li inspira la vida.

Són retrats de dones antigues, i apareixen a l'escenari del seu text pecadores i concubines, prostitutes i pitonisses, tramposes i orants, amb noms que van de Rahel a Rispa o Abigail i Bethsabé, amants de reis, prínceps i cortesans. Les meques —Catalina, Luisilla, Maria Bárbola...— tenen el seu espai de picaresca, o juntament amb elles les dones silencioses, i les xerraires i les xiuxiuejadores, les que riuen, les que tenen secrets i les que es dediquen a les obres de misericòrdia. Un immens i ampli retaule, treballat amb gúbies manejades amb mans hàbils, deixant veure perfils que podrien passar desapercebuts a qualsevol que no tingues la capacitat d'observació i d'interès de Jiménez Lozano.

Quan en tanta narració i tanta novel·la, la dona és presentada com un estereotip manipulat i manipulador, despertant sentiments de respecte o de refús, *Un dedo en los labios* ens situa davant un panorama que ha de ser necessàriament real, perquè no es pot concebre una visió tan monòtona del que és femení. I hom se sent rodejat de dones que li parlen el llenguatge de la realitat, sense necessitat d'amagar-se dels enfarfecos d'una

rebel·lió a l'estil de Simone de Beauvoir o d'Eva Figes i la seva crítica dels models patriarcals de la societat contemporània. Ni es cau en els simplismes retòrics i pseudo-científics dels informes Hite i de tants altres que postulen un statu quo que no cal postular, perquè la dona ja ho té, malgrat les limitacions que imposa, erròniament, un masculisme passat de moda i, en moltes ocasions, excessivament esmussat.

Els models de la dona de Jiménez Lozano no són més que el resultat d'abocar-se a la finestra de la vida i, simplement observar. Unes vegades es recull el que aparenta, i d'altres aconsegueix endinsar-se en el seu interior sempre sorprenent. I la vida és així.

José Jiménez Lozano,
Un dedo en los labios,
Espasa Calpe, Madrid 1996,
126 pàg.

També he llegit per a vostès:

- **Ko Tazawa**, *Catalunya i un japonès*, La Campana, Barcelona 1994, 187 pàg.: Fantàstica lliçó d'estima a un poble i admirable domini de la seva llengua. S'ha de llegir.
- **Santiago Mallás Casas**, *Rock: veneno para el cerebro*, Oikos-Tau, Barcelona 1996, 133 pàg.: Al·legat amb fonament científic contra la música rock. L'autor està manifestant en contra d'una música que diu que és embrutidora.
- **Fae Myenne NG**, *Un padre de papel*, Muchnik ed., Barcelona 1995, 213 pàg.: Suggestiva aproximació a una saga familiar. Els desposseïts d'un món xinès sense horitzó.
- **Jordi Tiñena**, *La dona del grill*, La Magrana, Barcelona 1996, 218 pàg.: La Barcelona del s. XV Evocació històrica amb elements crítics lluitant amb l'anacronisme. Els pecats capitals d'un època passada i, present?

Llibres

Vivències d'un mossèn del Pirineu

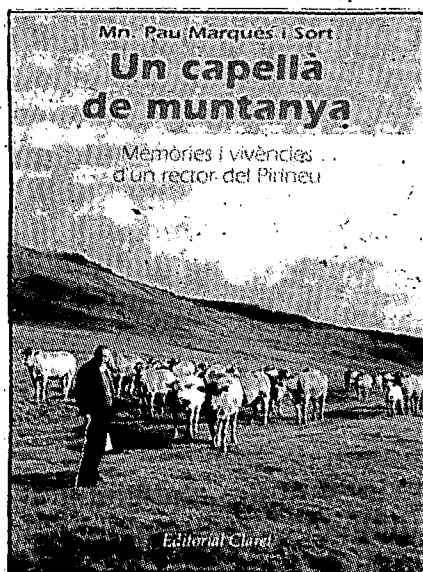
Francesc Nicolau

Es tracta d'uns apunts autobiogràfics d'un cristià i capellà que s'ha passat més de trenta anys en parròquies de la Vall d'Aran. «Una persona amb les seves clarors i ombres, amb les seves certeses i dubtes, amb la seva condició d'ésser-humà, amb tot el que això comporta. Tots tenim més valors dels que creiem i més limitacions de les que estem disposats a confessar» ens diu ell mateix en el pròleg. Però, poden interessar als mossens i als cristians de ciutat les experiències i vivències d'un capellà de muntanya? Moltíssim si de debò ens sentim units, com cal, en la mateixa missió i tenim ganas de conèixer tots els problemes eclesials del moment.

Mossèn Pau està convençut, naturalment, que per damunt de tot s'ha de complir el gran mandat de Jesús: «Estimeu-vos com jo us he estimat», i ens explica amb estil planer, sense embuts ni artificis, algunes de les seves vivències d'amor al país a la Vall, entre la neu, les vaques i els ramats, amb camperols que poc s'havien

mogut d'aquell racó de món i amb immigrants, andalusos o gallecs, obrers de la FECSA, que hi havien acudit per a treballar en les instal·lacions que la tècnica d'obtenció d'energia elèctrica hi estava fent. Problemes, molts. La majoria provinents de la pobresa, que a voltes era misèria material i espiritual: alhora, si bé superable, almenys en part, quan hi ha qui hi posa el seu ajut.

De rector de parròquies de muntanya, Mn. Pau ha passat últimament a ser canonge de la catedral de la Seu d'Urgell, per voluntat del bisbe Joan Martí, que ha tingut en compte els seus fatics, sobretot després d'una penosa malaltia que ha patit. I amb nomenament episcopal el mossèn ha assistit al Concili Provincial Tarraconense. De les seves ponències també ens informa en aquest llibre, que, és clar, recomanem a tots els qui es trobin interessats per tot el que faci referència a les diòcesis catalanes.

Mn. Pau Marqués i Sort.
Un capellà de muntanya,
Editorial Claret

La sardana i la dansa

Concurs de cartells

Josep Ventura

L'any 1997 es commemorarà el 75è. aniversari de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona. Amb aquest motiu s'ha convocat un concurs d'idees per tal d'escollir el motiu temàtic, de disseny apropiat, que doni imatge de l'esmentada entitat i pugui servir per anunciar i difondre els actes d'aquesta efemèride. Aquest certamen està obert a totes les persones que hi puguin estar interessades, les quals podran presentar tants treballs com creguin convenient. La idea temàtica ha d'estar plasmada en un dibuix de mides mínimes de 20 per 25 centímetres, fet amb la tècnica que cadascú cregui idònia i ha de ser escaient per a compondre el cartell anunciador del 75è. aniversari de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona. El seu contingut haurà de ser coherent amb l'ideari de l'entitat, bàsicament sardanista. Els concursants podran complementar la seva obra amb dissenys esquemàtics de com podrà incorporar-se la idea temàtica en la confecció del cartell.

Caldrà tenir en consideració que les característiques bàsiques del cartell seran: de 40 per 50 centímetres, realitzat amb un màxim de quatre tintes planes per a reproducció offset. S'hi destacarà el text obligat de: *Agrupació Cultural Folklorica Barcelona. 75è. aniversari. 1922-1997*. Hi ha una dotació de 25.000 pessetes per al treball guanyador, en concepte de despeses per a l'execució total del projecte del cartell. Els treballs concursants s'han de presentar a la Secretaria de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, carrer del Pi, núm. 6, principal, Barcelona 08002 abans del 15 de setembre de 1996. La idea guanyadora s'haurà d'haver desenvolupat del tot el dia 28 de febrer de 1997. El jurat està facultat per a declarar desert el certamen, però també a proposar a la Junta directiva de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona l'adquisició de diferents treballs si consideren que reuneixen els objectius perseguits.

Cinema

Toy Story

Director: John Lasseter. Guió: Joss Whedon, Andrew Stanton, Joel Cohen i Alec Sokolow.
Dibuixos animats. 85 min.

J.J. Martín
(Aceptensa)

En el darrer any han aparegut diverses pel·lícules familiars d'alta qualitat que han ampliat l'abast d'un gènere habitualment considerat menor. Ara li ha tocat el torn a *Toy Story* el primer llarg-metratge íntegrament animat per ordinador.

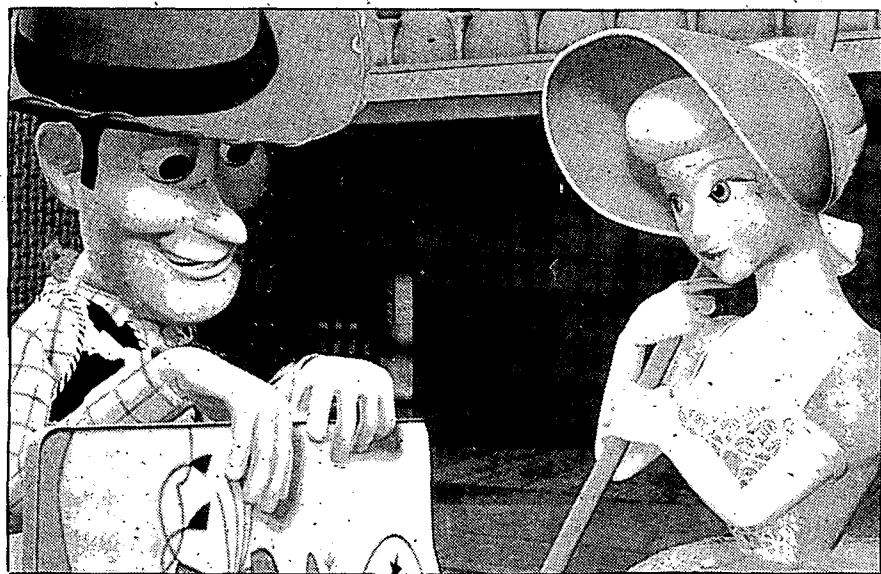
Les lloances a *Toy Story* no són exagerades. Els seus trepidants 85 minuts són tota una lliçó de bon cinema.

El sòlid guió parteix de la suposició que les joguines cobren vida quan els éssers humans no hi són. La trama se centra en la rivalitat entre els dos nins favorits d'Andy, un nen de sis anys. Per un cantó hi ha Woody, un estirat pistolero de drap; i per un altre, Buzz Lightyear, un sofisticat nino que es creu un veritable guardià de l'espai. Els dos es perdran en la gran ciutat i cauran finalment a les urpes de Sid, un nen força sàdic, la principal diversió del qual és destrossar joguines i construir amb les seves peces dantescos nins mutants.

Podria semblar la típica pel·lícula infantil d'animació; però no ho és, ni molt menys. La seva prodigiosa animació tridimensional, les seves espectaculars seqüències d'acció, els seus cops d'humor... funcionen perquè el guió ha sabut tocar, a través d'unes jogui-

nes, fibres molt profundes de l'ésser humà. *Toy Story* poseeix aquest senzill i intel·ligent humanisme capaç de commoure l'espectador amb les reaccions d'un nino. La preocupació de les joguines davant els regals que rep el nen, l'enveja de Woody cap a Buzz, el desconcert d'aquest quan descobreix que és només una joguina i no un policia espacial, els esforços de tots per complir bé la seva missió de divertir el nen, la patètica aparició de les joguines mutants... són moments de gran fondaria dramàtica que diuen molt sobre la dignitat de l'home, el sentit del treball o el valor de l'amistat.

Tot això es planteja a través d'unes situacions molt suggestives, en què abunden al·lusions cinematogràfiques que agradaran als bons afeccionats. I amb un bon humor desbordant i subtil, sense estridències ni sortides de to, que demostra —com ha assenyalat John Lasseter—, que cinema per a adults no significa sexe, violència i vulgaritat, o que no pugui gaudir-lo tota la família.

Crònica televisiva

Perfil biogràfic d'una reina

Miquel Àngel Codina

El programa de Televisió Espanyola *Documentos TV* va complir recentment el seu desè aniversari. Dirigit inicialment per Miguel Veyrat, des de fa alguns anys Pedro Erquicia és qui s'encarrega de la seva direcció i presentació. L'alta qualitat dels seus reportatges documentals és el tret que caracteritza aquest veterà espai televisiu. Fa unes setmanes va emetre un reeixit reportatge biogràfic sobre la reina Isabel II d'Anglaterra, amb motiu del 70 aniversari de la sobirana, sota el títol *De princesa a reina*. En una enquesta realitzada no fa pas gaire, el 43 per cent dels britànics considerava que la monarquia encara sobreviurà mig segle més, enfront d'un 33 per cent que opinava el contrari. Unes xifres que han variat considerablement, ja que l'any 1990 els resultats de la mateixa enquesta eren d'un 70 per cent a favor i d'un 10 per cent en contra. Diversos diputats, sobretot laboristes, reclamen de manera periòdica un debat sobre el futur de la monarquia i alguns, fins i tot, demanen un referèndum després de la mort de la reina.

A través d'imatges d'arxiu i de testimoniatges de rellevants biògrafs, es va fer un recorregut per la vida d'aquesta dona ordenada i metòdica, Isabel II, reina del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord, cap de l'Església anglicana i líder de la Commonwealth, des del dia del seu naixement fins al de la seva coronació. Arran de l'abdicació del seu oncle Eduard VIII el desembre del 1936, per poder casar-se amb la divorciada nord-americana Wallis Simpson, va ser coronat rei el seu pare, Jordi VI, i ella es convertia així en princesa hereva. El 1947 Isabel —Lilibeth, per als seus íntims— es va unir en matrimoni amb Felip de Mountbatten, duc d'Edimburg, amb el qual ha tingut quatre fills. Quan es trobava de visita oficial a Kenya amb el seu marit, el febrer del 1952, va rebre la notícia de la mort del seu pare. Amb 26 anys Isabel va pujar al tron i fou coronada un any després, el 1953, a l'abadia de Westminster.

Douglas Keay, autor d'*Isabel II*, va recordar que, un cop finalitzada la Segona Guerra Mundial, «en aquella època no hi havia cap mena de dubte del respecte i dignitat que es demostrava a la família reial. Reflectia el sentiment de tota una nació. Llavors la monarquia era un símbol d'allò que creïem». Una reputació que avui dia, amb els escàndols matrimonials dels prínceps Carles i Andreu, ha minvat moltíssim.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.45 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 07.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

10.00 Retransmissió, des de Roma, de la beatificació del cardenal Schuster i de les religioses Filles de Jesús Càndida de Jesús Ciprià Bariolan, fundadora, i Antònia Bandrés, entre d'altres.

Dilluns 16.45 *Pueblo de Dios*.

TV3

Dissabte 08.15 *Signes dels Temps*: el programa ofereix un «Cara a cara» amb el bisbe de la Seu d'Urgell, Joan Martí Alanís i Miquel Roca Junyent.

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 10/5 20.30 *Creure avui: Ulla ullada al món*. Comentari de les notícies més importants d'aquest mes; (director Ramon Safont-Tria).T

DI 13/5 13.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 17/5 20.30 *Creure avui: La vida dins un monestir*. Informatiu i Agenda; (director Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat 11-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Angelus*. (Directe)

Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general*. (Directe)

De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*.

Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*.

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIAN

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:
de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*
00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*
01.05 *Ràdio Vaticana.*
01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*
22.30 *Diàleg d'Església.*
23.00 *Panorama de cinema.*
00.03 *In Corpore sano.*
00.30 *Cova de clàssics.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*
23.00 *Temps d'acció.*
00.03 *Versió original.*
03.30 *Perfil.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dimecres

22.05 *Sons i Rèssons.*
22.30 *Converses amb la ciència.*
23.00 *Panorama Cultural.*
00.03 *Els veïns de l'escala.*
00.30 *Nit d'Estels.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*
22.30 *Tal dia com aquell.*
23.00 *En família.*
00.03 *Temps de paraula.*

00.30 *De persona a persona.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*
23.00 *Encantats de conèixer-ho!*
00.03 *Calaix de sastre.*
00.30 *Fila 7.*
01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

22.05 *Pedra angular.*
23.00 *Cova de Jazz.*
00.03 *Negra nit.*
00.30 *Les novetats a cau d'orella.*
01.30 *Paraules de música.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*
21.55 *Raons per viure.*
22.03 *Mosaic.*
23.00 *La Gran Via.*
23.30 *Blue Velvet.*
00.03 *Amb molt de gust.*
00.30 *Estel de colors.*
01.30 *Dietari de música i músics.*
01.35 *Ràdio Vaticana.*
01.55 *Espurna d'alba.*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Isabel Herrera Carrasco, diplomada en Teologia i forma part de l'Equip Pastoral del complex assistencial en salut mental «Benito Menni» de Sant Boi de Llobregat; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

08.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten:

Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també: **Alforja Ràdio** (FM 104.3) diumenge 09.00h. **Calafell Ràdio** (FM 107.7) diumenge 09.20h. **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»). L'emeten:

Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també: **Calafell Ràdio** (FM 107.7) dissabte 12h. **Ràdio La Canonja** (FM 102.3) divendres 20h. **L'Espluga FM Ràdio** (FM 107.4) dissabte. **Ràdio Falset** (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h. **Ràdio El Morell** (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h. **Ràdio Montblanc** (107.0) diumenge, a partir de les 11 h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (FM 107.5) dissabte 13h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h. **Ràdio La Vil·la Alta** (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a-17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Costumari Cristià* (explicacions a costums i tradicions de l'Església per Joan Baburès), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (a càrrec de Pere Carreras). Alguns d'aquest apartats canvien segons l'època de l'any. Presenta: Angel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) diumenge 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h*. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio la Vall** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 8.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Santa Coloma de Farners** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès-Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 19.30h.

* (Inclòs dins el programa parroquial local).

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» i espiritual negra des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (diuenge 9.05h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 9.30h). **Ràdio Besalú** (divendres 21.00h). **Ràdio Les Planes** (divendres 20.00h). **Ràdio Palafrugell** (dimecres 14.15h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Angel Rodríguez. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (dissabte 18.00h). **Ràdio Arenys de Munt** (dissabte 8.30h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 10.00h). **Ràdio Besalú** (dissabte 21.00h). **Ràdio Calella** (dissabte 16.00h). **Ràdio l'Escala** (divendres 18.25h). **Ràdio la Vall** (diuenge 13.00h). **Ràdio Les Planes** (dissabte 15.00h). **Ràdio Palafrugell** (dilluns 14.15h). **Ràdio Sta. Coloma de Farners** (dimecres 22.15h). **Ràdio Sant Joan les Fonts** (diuenge 11.30h). **Ràdio Sarrià de Ter**

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres

De 23.00 a 24.00h. *SOS pregària:* una hora de pregària des de casa vostra, units per una mateixa sintonia.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiario.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(divendres 18.30h). **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten:

Ràdio Calella (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Malgrat de Mar** (107.4 FM) diumenge 11.10h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.05h*. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 10.15h*.

* Inclòs dins el programa parroquial setmanal.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Angel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres (1269 AM i 88.0 FM) (dilluns 21.05h.).

TARDA DE TOTS: en aquest programa s'inclourà un espai dedicat als temes d'informació religiosa que coordinarà Angel Rodríguez. L'emeten:

Onda Rambla Girona (89.9 FM) divendres 17.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten:

Cope Figueres, Ràdio Arbúcies, Ràdio Banyoles, Ràdio Besalú, Ràdio Palafrugell, Ràdio Les Planes, Ràdio Sarrià de Ter i Ràdio Shalom de Palau Sacosta, Ràdio Salt.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diumenge 11.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Shalom de Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de Ràdio Nacional** (738 AM-93.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès de Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars,** i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldesona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans. L'emeten: **Ràdio Pirineu** (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h. **Ràdio Seu** (FM 107.2) diumenge 9.00h. **Ràdio Valira** (FM 98.1) dissabte 13.00h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïm la recepció de controls d'emissió.

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 *Músiques místiques: Regina coeli, KV 108,* de Mozart; *Regina coeli, cantata,* de Leopold I; *Regina coeli,* de Hasse; *Regina coeli, motet,* de Morales; *Laudate pueri, Salm 112,* de Handel; *Salm Laudate Pueri,* de Casanoves; *Laudate Pueri, petit motet,* de Lully; *Laudate pueri,* de Vivaldi.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a dijous

20.30 *El Brocal.*
21.00 *El Espejo.*

Divendres

21.00 *La linterna de la Iglesia.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites-Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres

17.38 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

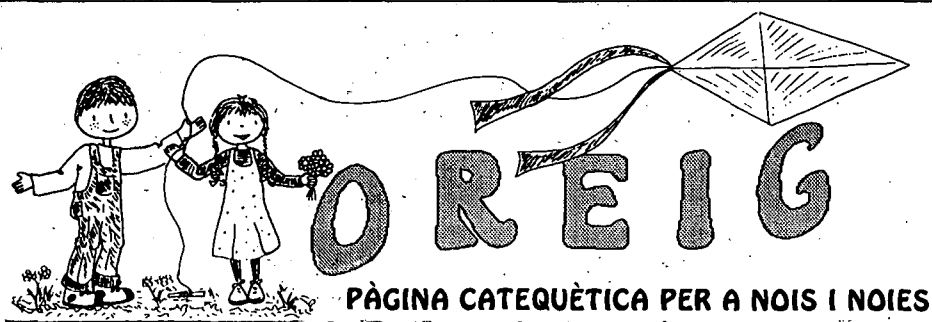
Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

AMICS DE DÉU

Sant Pere de Tarantàsia, Bisbe, 8 de maig

A la diòcesi de Tarantàsia, a Savoia (regió que es troba entre França i Itàlia), regnava al segle XII un ambient de corrupció i escàndol. Les coses canviarien molt aviat amb Pere, el nou bisbe. El seu exemple de caritat i acolliment amb els pobres, malalts i vagabunds i la seva capacitat de sacrifici va atreure multituds de fidels savoians. La seva fama va ser tan gran que, per por de la vanitat, va abandonar el seu càrrec i es va refugiar a un monestir perdut als boscos d'Alemanya.

Tots els seus feligresos el van creure mort. Tanmateix, va perdurar un alè d'esperança i un bon dia va arribar al seu refugi un emissari que va convèncer a Pere de tornar a assumir el seu càrrec. L'entusiasme que va provocar el seu retorn fou indescriptible.

El bisbe Pere va culminar la seva existència exemplar amb una ferma actitud d'oposició al despotisme de l'emperador

alemany Frederic. A la memòria del poble van quedar gravades per sempre la seva sol·licitud envers els pobres i la senzillesa amb la que posava fi a les rivalitats. Es podria dir que encara ressonen als confins de Tarantàsia la seva veu, tan dolça i penetrant, que mai no va parlar de venjances ni de greuges, sinó de perdó i amor.

Semblantment a Jesucrist, va ensenyar de partir el pa i la pau amb els atribolats i a oferir l'altra galta en lloc de desembeinar l'espasa.

El papa Alexandre va enviar Pere de Tarantàsia en diverses ocasions com el seu llegat per realitzar missions delicades a França, Savoia, Lorena i Itàlia. Al retorn d'una d'aquestes missions, l'ancià bisbe va emmalaltir greument i va morir enmig de les pregàries i cants dels monjos. El seu cos va rebre sepultura sota l'altar de Nostra Senyora, a l'Església del monestir.

FEM CATEQUESI

El Fill de Déu s'ha fet home per a la nostra salvació (I)

El nom de Jesús és molt bonic, ja que significa «Déu salvador». En fer-se home i néixer a la terra, el Fill de Déu va rebre aquest nom (Mateu 1, 25), per què? Perquè el Fill de Déu s'ha fet home per a salvar-nos.

Potser preguntaràs: De què ens havia de salvar el Fill de Déu? Recorda les primeres pàgines de la Sagrada Escriptura: com des del començament la humanitat va desobeir Déu i es va apartar d'Ell i així va entrar el mal en el món (Gènesi 3, 1-24).

Pensa en aquest exemple: el senyor Martí mor deixant una gran fortuna i els seus hereus rebran els beneficis de la seva riquesa. Però, què passaria si el senyor Martí, en lloc d'una fortuna, deixés una gran quantitat de deutes? Que aquests passarien als seus hereus i els haurien de pagar.

Potser diràs que això no és just, perquè ells no en tenen culpa; però, seria just que qui tingués dret a cobrar resultés perjudicat? El senyor Martí hauria d'haver vetllat per no deixar cap deute abans de morir.

Una cosa semblant passa amb la humanitat: Per haver pecat, els nostres primers pares ens han deixat una pèssima herència: és el que en diem el «pecat original». Nosaltres, amb els nostres pecats propis contribuïm a engrandir aquesta herència. I així veiem com hi ha molt de mal en el món i que les coses no són com haurien de ser, tal com Déu les vol. Per culpa del pecat, s'ha obert un abisme molt gran entre l'home i Déu.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

Digué l'acció de gràcies (II)

Després del diàleg introductori, el sacerdot resa el Prefaci. Amb ell dona gràcies a Déu per tot el que ha fet per nosaltres, per la nostra salvació. És un text molt joïós, solemne, que posa tota la comunitat en una actitud de veritable alegria cristiana. D'aquí

que, els diumenges i els dies de festa, sigui tan escaient que el sacerdot el canti.

Aquest text es corona amb el cant, per part de la comunitat, del Sant, Sant,

SantT. Amb aquestes paraules ens adonem que la pregària ens ha portat ben bé a la presència de la majestat de Déu, i imitem els àngels i els sants que, en el cel, adoren i lloen el Senyor sense parar i són feliços eternament.

Vet aquí que, al voltant de l'altar de la terra, ja tastem el goig del cel, on veurem Déu cara a cara i la nostra alegria serà immensa, per sempre.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

A la Terra promesa

Abans de morir, Moisés designà Josué com a cap del seu poble. Es posaria al davant dels fills d'Israel per fer-los entrar a Canaan, la terra on havien viscut Abraham, Isaac i Jacob.

Però els pobles que vivien a Canaan no volien que els israelites hi entressin.

Josué, sempre ajudat per Déu, va conquerir primer Jericó, i després altres ciutats. A poc a poc van conquerir el país. Hi construïren poblats i vivien de l'agricultura, igual que els cananeus.

Josué, abans de morir, va reunir el poble i altre cop va fer aliança amb Déu, dient-los:

—«Poble de Déu, adora sempre el teu Déu veritable, i no falsos déus».

El poble va contestar:

—«Mai no deixarem d'adorar el nostre Déu veritable, que tant ens ha ajudat.»

I el poble d'Israel va tenir aquesta experiència: Mentre restaven fidels a Déu, Ell els protegia i els beneïa. Però quan li eren infidels, els queien a sobre calamitats i tribulacions. Però si novament es giraven a Déu, Ell els mirava altra vegada amb amor i els beneïa.

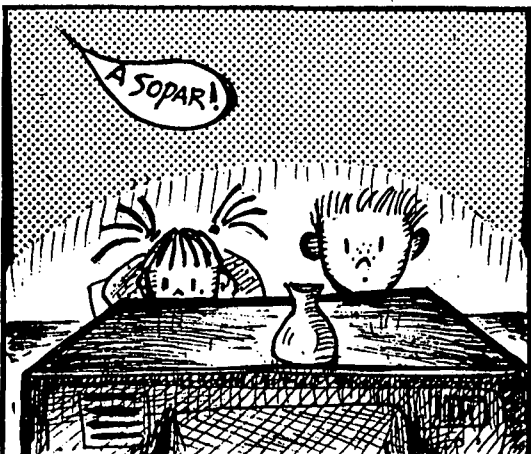
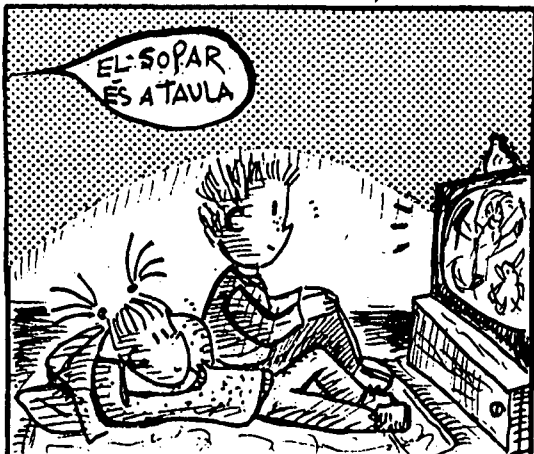
VOCABULARI CATEQUÈTIC

Natalici. Dia del naixement d'una persona. / Dia en el qual commemorem la mort d'un sant, ja que aquest és considerat el dia del seu naixement a la vida eterna.

Vida. Temps que transcorre entre el naixement i la mort d'una persona, animal o planta. / Força o activitat interna de l'ésser. / Unió d'ànima i cos.

Mort. Acte últim del ser humà pel qual s'acomia de la vida terrenal. / Separació de l'ànima i el cos. / La mort és conseqüència del pecat original.

l'Oriol i la Laia

Petits anuncis

DIVERSOS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permahents o temporal. Tel. 450 39 30.

COMPRO segells, monedes, postals i objectes antics. Tel. 357 83 94.

ACOLLIDA DIÛRNA 3A. EDAT. No es quedi sola a casa, passi el dia amb nosaltres. A pensió completa, de 8 a 20 h. Tel. 203 97 40. Isabel.

¡OFERTA! Primera Comunió medalla miraculosa de plata, 1.000 ptes. Tel. 909 145 288.

TINC CURA de gent gran. T. 311 83 34.
SRA. cedeix hab. a Srta. a canvi companyia nits. Tel. 457 53 63.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer Puiggari, 5-7. 08014 Barcelona.

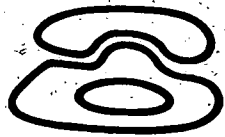
NOM
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... TEL.....
PREU LÍNIA SETMANES

145 ptes.
290 ptes.
435 ptes.
580 ptes.
725 ptes.
870 ptes.
1.015 ptes.

(16% d'IVA INCLÒS)
Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

TELÈFON DE LA SALUT MENTAL
FUNDACIÓ NOÛ CAMÍ

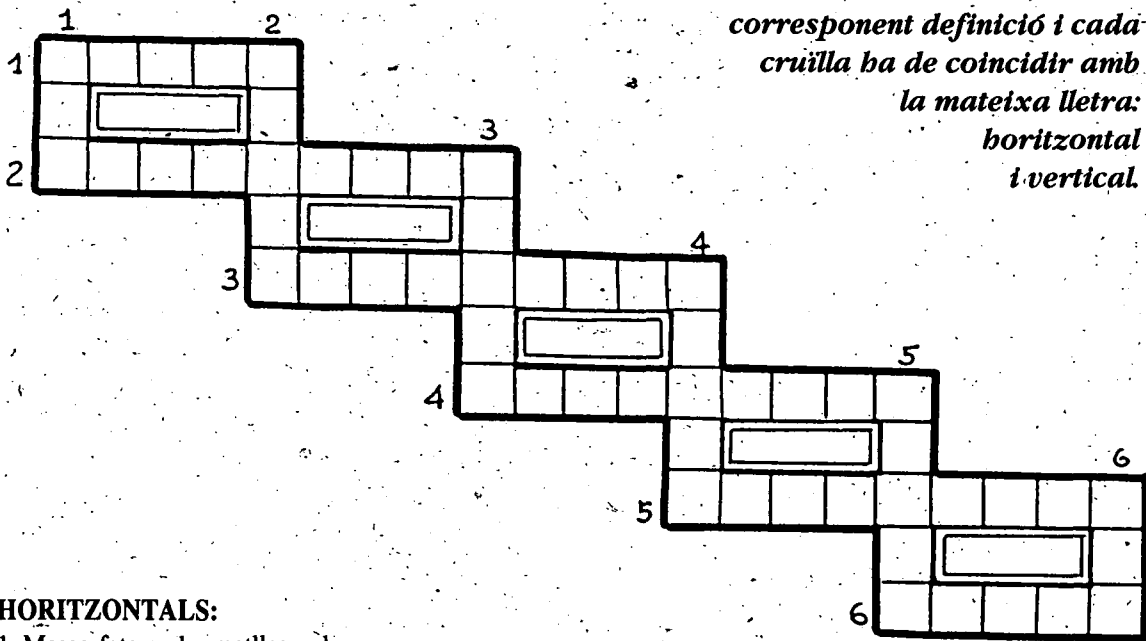
Psicotelèfon
(93) 427 44 22

El servei que es dona des del Psicotelèfon és anònim, gratuït i inspirat en els principis de l'Humanisme Cristià.

Passatemps

per Rosa Collell

ENCREUATS

L'ESCALA
Horitzontals i verticals, amb la corresponent definició i cada cruïlla ha de coincidir amb la mateixa lletra: horitzontal i vertical.

HORITZONTALS:

- 1. Massa feta amb ametlles, pelades, mel, altres fruites i avellanes. Molt típic per Nadal i molt de casa nostra.
- 2. Acció de predir.
- 3. Varietat de guix compacta i translúcida.
- 4. Acció d'agrar.
- 5. Executar una sentència de mort, amb una descàrrega de fusell.
- 6. Tota manera de parlar especialitzada, distinta de les maneres comunes a tots els usuaris d'una llengua.

VERTICALS:

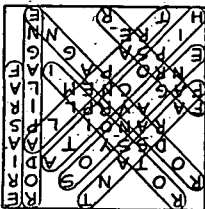
- 1. Que ha menjat fins a satisfer la seva gana.
- 2. Substància que segregen els ronyons.
- 3. Ona especialment d'una certa grandària.
- 4. Instrument quirúrgic.
- 5. Art de pescar especialment per als rius.
- 6. Nora de Noemí.

Solució:
Horitzontals: 1. Torró, 2. Predicció, 3. Alabastre, 4. Agraïment, 5. Afusellar, 6. Argot.
Verticals: 1. Tip, 2. Orina, 3. Onada, 4. Erina, 5. Trema, 6. Rut.

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

9 PARAULES HAS DE BUSCAR QUE RES TENEN A VEURE AMB LA VERITAT: AQUEST HOME ÉS UN...

I R A N Z O T E S R E
R Y O I E N A S I O R
B O A T A O O C A D I
I A D S S Y L T S A A
A L R A N O I A L P S
F A C A Y R P L L I R
F A G Y C N E M U L A
I N R O O P A Y I A F
E O P S A I C G S G S
C I A R E U S O N N I
H N T E S R I A C E U

Enganyador. Engalipador. Impositor. Hipocrita. Trapella. Farsant. Enganyós. Farser. Farsant.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

FALTA ALGÚ DE LA FAMÍLIA?

TATA
TETA
TITA
TUTA

Solució al 867

Porta; el telèfon a sobre.
Porta el telèfon a sobre.

FILATÈLIA
per Enric Graupera

ANDRÉS SEGOVIA,
guitarrista

Espanya va recordar aquest gran guitarrista l'any 1993, any que va commemorar el Centenari del seu naixement. Va néixer a Linares (Jaén) el 21 de febrer de 1893 i morí a Madrid el 2 de juny de 1987. Va donar els primers concerts a Granada, però la consagració com a concertista la va rebre a Barcelona. Va ser considerat el primer intèrpret contemporani de guitarra.

ESCACS

per Jaume Mora

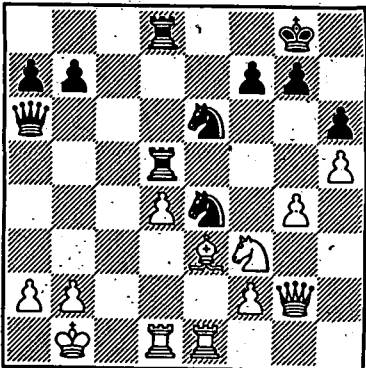
Diagrama 637

Negres juguen

Tot un retrat a mida.

Solució al diagrama 636

1... D5d+ 0-1.

Roser Artigas, autora del llibre «Qui és Déu»

«Transmetre vivències personals pot ajudar a enriquir la fe dels que ho acullin com un do de Déu»

Roser Artigas, seglar, de Granollers, acaba de publicar el seu primer llibre «Qui és Déu» on l'autora explica la seva senzilla i personal experiència de Déu.

Artigas és una cristiana compromesa: catequista, animadora de litúrgia, membre actiu de la Renovació Carismàtica Catòlica de Catalunya des de fa més de vint anys. Al llarg d'aquesta entrevista, l'escriptora vallesana ens comenta que malgrat l'esforç que li ha representat escriure un llibre d'aquestes característiques, la major satisfacció que ha tingut és saber que ha fet un gran bé espiritual a moltes de les persones que l'han llegit.

—Vostè no és teòloga ni pertany a cap orde religiós, tot i així s'ha decidit a escriure un llibre que parla de Déu. Quins són els motius que l'han impulsat a escriure'l?

—És veritat, no sóc teòloga, ni monja, però tots portem quelcom de Déu dins i molt més encara si volem portar-lo amb la llibertat que hem rebut. Sempre s'ha dit: «el que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú». També puc dir, si m'ha convingut sempre llegir, escoltar i rebre informació respecte als inèsgotables coneixements de Déu, també pot interessar a moltes persones que els transmeti alguna minsa part del molt que he rebut al llarg de la vida.

En segon lloc puc dir que no vaig ser la primera que vaig decidir parlar de Déu en tot un llibre, sinó que va ser per la invitació amable i autoritària alhora d'una altra persona. Jo no ho tenia gens previst.

—Com s'estructura el llibre i de quin Déu ens parla?

—Durant gairebé quatre anys vaig anar posant ordre i ampliant les explicacions. Un ordre més aviat cronològic, tocant els temes centrals de la vida cristiana.

No agafava mai el bolígraf sense resar abans i demanar a l'Esperit Sant que m'ajudés per poder escriure el que Ell preferís. D'aquesta manera el futur llibre va anar prenent una estructura que no tenia pas ni remotament pensada, és pot dir que sortia sobre la marxa.

Parlo del Déu de Jesucrist, de l'únic Déu que a més de donar-nos la seva vida per amor, ha estat capaç de ressuscitar perquè nosaltres poguéssim tenir Vida per sempre, és el Déu que no para d'atraure l'home cap a Ell i la seva saviesa no té límit.

—A qui va dirigit?

—Vaig pensar que tenia obligació de donar la meua petita «moneda» per a tots els de cor senzill que volguessin aprofitar-la. Les coses de Déu s'assemblen a l'aigua que si no corre es fa malbé.

—Li ha costat escriure'l i quines són les fonts que ha consultat?

—Sí, ha costat moltíssim, perquè era conscient que posava al descobert el meu pensar, la meua creença, la meua manera de veure les coses que segurament xocarien amb les idees dels altres.

Donar la cara sempre és difícil. En certs moments ho volia deixar córrer i em quedava bé donar pas als altres afers d'obligació, però superava l'excusa al recordar que la por no és de Déu. També m'acudien aquelles paraules: «Qui s'avergonyeixi de mi davant dels homes tampoc no el reconeixeré davant del Pare».

Referent a les fonts de consulta he procurat que la paraula de Déu confirmés tot el que explicava i sorprenentment han sortit tres-centes trenta-nou citacions literals, a part de moltes referències i he consultat sempre la *Bíblia Catalana Interconfessional* per assegurar-me que no hi havia equivocacions, també les Concordances del Nou Testament, un vocabulari bíblic, el *Llibre del Salmista*, de Mn. Domènec Cols, etc.

—Quina és la major satisfacció que li ha proporcionat escriure aquest llibre?

—La major satisfacció és veure com moltes persones que l'han llegit, les de més a prop, per què no

dir-ho?, potser un 95% em diuen que la seva lectura els ha fet un bé espiritual i s'han sentit interpel·lats. Dues, fins i tot, han plorat d'emoció i diuen que s'han sentit guarides interiorment; sempre serà segons la disposició de cadascú. Podria transmetre algunes de les expressions que ara recordo, tot procurant no perdre de vista que «som servents inútils i que fem el que hem de fer», perquè, així com el mal ja sabem d'on ve, les coses ben fetes només les pot fer Déu, a través de qui vol.

Una catequista em va dir: «he descobert moltes coses que em passaven per alt. He vist que aquest llibre no es pot llegir de qualsevol manera. M'ha ensenyat a posar més atenció a la paraula de Déu i m'ha donat més confiança per viure la fe». Un matrimoni em va comentar: «L'escrit demostra valentia: és profund i empapant de l'Evangeli. És un llibre viscut i el teu entusiasme l'encomanes. És una pluja fina que va amarant la terra». També em va fer gràcia el comentari d'un noi de

Roser Artigas és una cristiana compromesa que ha publicat el seu primer llibre «Qui és Déu», sobre la seva pròpia experiència de Déu

20 anys: «és l'únic llibre que no he deixat mai, quan tinc cinc minuts l'agafo». Una altra senyora em va dir que li servia molt per a la catequesi, com a eina de treball: «és molta la gent que el podria tenir, que l'hauria de tenir perquè és un llibre que ens compromet».

Moltes persones també esperen l'exemplar en castellà. Confio que el traductor podrà enllestir-lo ben aviat.

—En el títol diu que escriu el llibre «segons la meua fe... que és la fe de l'Església». Pensa que les seves reflexions personals poden ajudar a refermar la fe cristiana?

—Sí, per això he treballat. Tot el que sigui transmetre experiències personals poden ajudar a enriquir la fe dels que ho acullin com un do que Déu els vol posar al cor. Tot depèn de la fe i la disposició de cada persona.

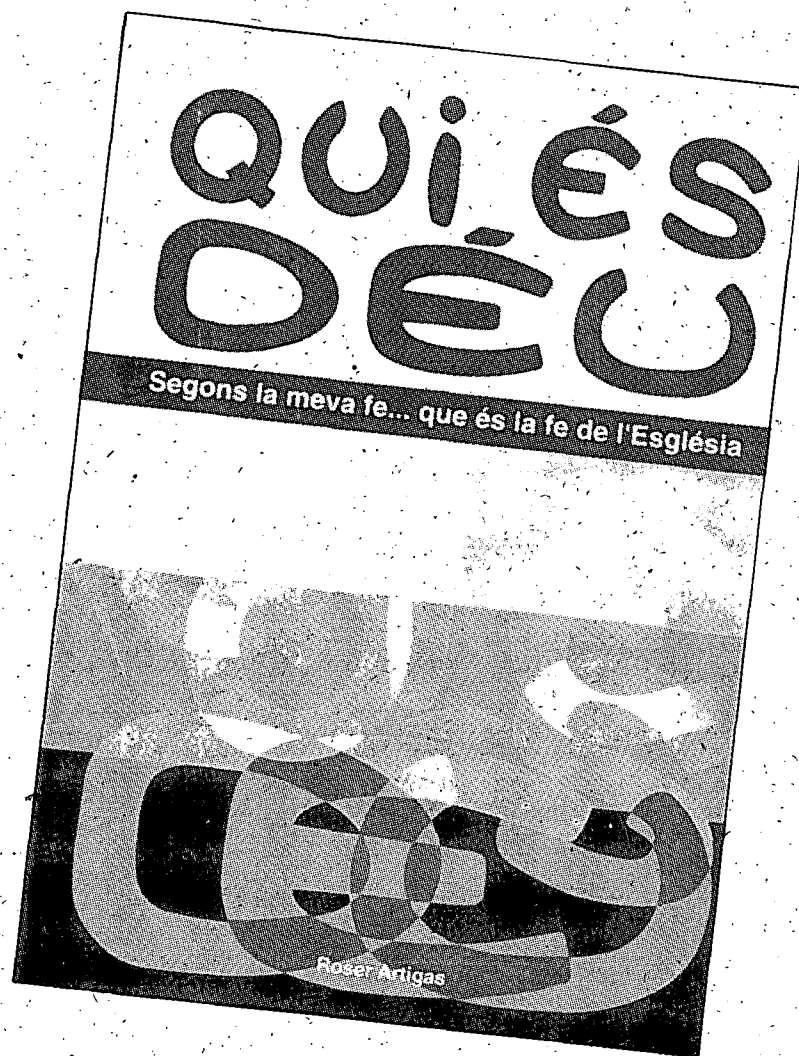
—Vostè s'ha encarregat de l'edició del llibre. Què pensa fer amb els beneficis que obtingui?

—Aquest llibre me l'estimo com si fos un fill. No vull obtenir cap guany per a mi, si tenim la sort d'aconseguir algun benefici serà per apadrinar nens del Tercer Món que és un compromís que tenim des de fa temps el meu marit i jo.

—Vostè ha dit que aquest és el seu primer i també darrer llibre. No pensa repetir l'experiència?

—En aquests moments penso que he espremut la memòria i gairebé tot el material acumulat. Un altre tema em sembla impossible i ampliar el contingut pot ser un abús, però mai no es pot assegurar del tot. Qui sap...!, no em podria pas negar si Déu m'ho demanés.

Un gran signe que pot servir-me per entrellucar si vertaderament convé repetir l'experiència com m'ho han proposat alguns, podria ser en la mesura que aquest es difongui i es llegeixi.

afinant

Zoom

A Vitòria, unes desenes de persones convocades pel grup pacifista Bakea Orain es manifestaren per protestar pel segrestament del funcionari de presons José Ortega Lara, reclamant el seu alliberament... La manifestació va tenir lloc davant l'estàtua dedicada a un noi pakistanès assassinat al seu país per voler defensar els drets dels nois treballadors.

Segrestaments, assassinats, violències, extorsions... quan deixarem de parlar dels drets humans només per invocar-los i bastir aparençes, i els homes ens decidirem a reconèixer-los i practicar-los, i acceptarem el camí d'un diàleg sense condicions prèvies?

Llindar

Vittorio Messori, apologeta

La vella apologetica és en desús i es comprèn. Perquè allò que fa creïble l'Església és el testimoni. La carta *Tertio millennio adveniente* cita, amb raó, el n. 19 de la Declaració del Vaticà II sobre la llibertat religiosa: «La veritat no s'imposa sinó per la força de la mateixa veritat, que penetra, amb suavitat i fermesa alhora, en les ànimes». D'altra banda, en aquella mateixa carta Joan Pau II reconeix que l'Església «no pot travessar el llindar del nou mil·lenni sense animar els seus fills a purificar-se, en el penediment, d'errors i d'infidelitats, d'incoherències i de lentituds. Reconèixer els fracassos d'ahir és un acte de lleialtat i de valentia que ens ajuda a reforçar la nostra fe i ens fa capaços i disposats a fer front a les temptacions i a les dificultats d'avui» (n. 33).

Tanmateix aquest reconeixement, si vol ser lleial, cal que vagi precedit d'un mínim d'honestat intel·lectual. Perquè existeixen lectures culpabilitzadores del passat que es basen en sospites infundades o en falsificacions de la veritat. Gran part de l'obra escrita del periodista italià Vittorio Messori, bon amic del Papa, consisteix precisament en posar-ho de manifest. Em sembla excel·lent que Planeta hagi editat ara una bona part de les seves col·labo-

racions en el diari *Avvenire* amb el títol *Leyendas negras de la Iglesia*, un llibre de moderna, i sana, apologetica. Pot fer un gran bé a les joves generacions, en general indefenses i inermes davant les assercions apodíctiques de qualsevol professor universitari que es proposi fer-los sentir vergonya de la seva condició de cristians.

Giacomo Biffi, cardenal de Bolònia, que prologa el llibre, argumenta agudament: «Quan es parla de culpes històriques de l'Església, no es pot desestimar el fet que aquesta és l'única realitat que roman idèntica en el curs dels segles, i per tant acaba essent també l'única cridada per respondre dels errors de tothom. ¿A qui se li acut preguntar-se, per exemple, quina fou, a l'època del cas Galileu, la posició de les universitats i altres organismes de rellevància social pel que fa a la hipòtesi copernicana? Qui li demana comptes a l'actual magistratura per les idees i les conductes comunes dels jutges del segle XVII?». I és que hom ja està tip que l'Església sempre sigui la dolenta de la pel·lícula.

Manuel Valls i Serra
director

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Aranguren (i 2)

A partir de la crítica del nacionalcatolicisme, Aranguren avança decididament cap a una crítica radical de l'Església que no compromet, tanmateix, la seva fe cristiana. En refusa la institució, la rigidesa jeràrquica i l'organització jurídica, és a dir, la preponderància de l'estructura visible, en detriment del *corpus mysticum*. (La crisis del catolicismo, Madrid, 1969). Observa que l'estructura jurídica posa una barrera funcional entre Déu i l'home.

Paral·lelament, passa de la crítica del reduccionisme moralista, a un dissentiment profund de la moral catòlica, en aspectes substantius. Acull la tendència de l'època a fer de la transgressió de tots els codis el suprem mandat moral, a valorar com a positiu allò que és foraviat, «maleït»... Per exemple, homosexualitat, bisexualitat, transsexualitat, pansexualitat. (Sobre imagen, identidad y heterodoxia, Madrid, 1982). L'ètica normativa, diu, es troba en un *impasse*. (Propuestas morales, Madrid, 1983).

De la mateixa manera, a partir de la crítica de l'autoritarisme eclesiàstic, salta a la negació de l'autoritat de l'Església. Considera que està en crisi no «la consciència religiosa», sinó «l'autoritat religiosa».

Tots aquests punts de partida —crítica del nacionalcatolicisme, del reduccionisme moralista, de l'autoritarisme— formen part de la millor autocrítica eclesial que el Vaticà II encoratjà. Molts catòlics ens hi identifiquem. Però el punt d'arribada d'Aranguren és una altra cosa. La lucidesa, l'altura ètica personal i un sentit essencial de la fe cristiana que no abandona mai el gran pensador, el salven en els moments extrems. Però, com a actitud generalitzada en amplis sectors de l'Església dels nostres dies, aquell punt

...a partir de la crítica de l'autoritarisme eclesiàstic, salta a la negació de l'autoritat de l'Església. Considera que està en crisi no «la consciència religiosa», sinó «l'autoritat religiosa».

d'arribada porta la marca autodestructiva de moltes històries postconciliars. No en neix vida cristiana.

El punt d'arribada de la crítica religiosa d'Aranguren és anomenat per ell mateix *heterodòxia*. «Sóc un catòlic heterodòx», va respondre en una entrevista. Altres vegades, s'identifica amb la *gnosi*, com a insubordinació a l'autoritat eclesial. Sobretot, vol legitimar una manera de ser i no ser Església, de no estar-ne plenament fora ni plenament dins, de participar-hi sense pertànyer-hi, d'instal·lar-se en la «liminarietat». Una altra expressió seva és la de «catòlic no identificat». En aquesta línia, reivindica una recuperació de les «sectes», traient d'aquest mot el sentit pejoratiu, i entenent-les com a comunitats de base independents.

Aquests són factors generadors, al meu entendre, d'un clima més propici a la dispersió i a la decadència que a la proposta engrescadora de la fe, a l'envigorament de les nostres comunitats i a la florida de vocacions. La fe de molts cristians que han fet aquest procés ha acabat en ells.

Però Aranguren va mantenir, personalment, la fe i l'esperança. I la participació sacramental. Preguntat per un periodista insistent sobre si anava a missa, respongué que sí, però sense una regularitat absoluta: «Crec que, de tota manera, és important anar a l'Església», afegí. També el feia patir la descristianització del món occidental... A *Retrato de José Luis L. Aranguren*, confessa: «Déu no ha mort o, si voleu, crec que no he perdut totalment la sensibilitat per al misteri, i hi ha capítols de l'ètica que no sabia com abordar si no ho feia, d'alguna manera, des de la religió».

Que al cel sigui, on haurà sadollat la seva gran set d'amor. «A d'altres els abelleix el poder polític o econòmic, els títols i els honors, la fama, la reputació, la glòria. A mi, sobre totes les coses, ser estimat. El meu ideal de paradís és narcisista: més que el lloc, l'estat i condició de l'estimar infinitament, el de ser infinitament estimat».

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

L'objectivitat, quasi un impossible

He llegit, recentment, un llibre que tractava la història eclesiàstica del segle passat. Un exercici interessant. Fins i tot divertit, en el sentit de distret i captivador. La seva lectura m'apassionava tant com una novel·la d'acció. Si el llegia havent sopat, en adonar-me que havia passat força temps, deixava la narració històrica amb recança.

Una vegada més m'he adonat que la història és una font interessant per a la memòria col·lectiva i també per a la formació personal. És clar que l'historiador pot tirar l'aigua al seu molí. És molt difícil que ho eviti. Perquè tots els esdeveniments els reinterpretem a la llum del nostre pensar. El lector, però, si té al davant documents de primera mà, sap treure la mitjana del que llegeix i així pot assolir una determinada aproximació a aquell espai històric.

L'esmentada obra m'ha ajudat a passar bones estones i també a intentar de cercar derivacions —des de causes anteriors— per a la comprensió del present. Per això mateix m'he preguntat per la part d'herència que l'actualitat deu als avantpassats. A fi de comptes, la història —segle rera segle— no és altra cosa que un conjunt de

fets concatenats i, per tant, implicats entre si. Tot episodi històric ha estat precidit d'un altre. Evidentment, sota la providència de Déu.

Una altra constatació alligadora. La dificultat, per a qui és protagonista de la història, de saber mesurar objectivament aquella situació. T'adones que molts dels personatges del moment, com cegats pel destí —en expressió del clàssic— no saben tenir ni una mesura freda —totalment concordant amb la realitat objectiva— del que va succeint. Les passions de cada moment i els efectes que susciten en els agents i pacients històrics obnuvilen i no permeten, més d'una vegada, donar la resposta a l'alcada que demanarien aquelles circumstàncies. És per aquesta raó que l'objectivitat resulta quasi una quimera. Fins i tot, en part, això es pot dir de l'historiador. Aquest, malgrat la llunyania del fet que recensiona, no sempre assoleix aparcar el seu subjectivisme o visió personal. Encara que seria tan bonic tenir el retrat perfecte del que passà. Resulta que les persones, de totes les èpoques, tenim límits a l'hora d'enquadrar els fets i les seves circumstàncies. Ens cal saber-ho i tenir-ho present.

Impromptu

Oriol Camps

Per amor al germà...

Totes les coses bones que es poden fer durant tota una vida de lliurament als germans, tot l'interès i l'estima que ha despertat al seu entorn i que ha anat eixamplant-se fins transformar la persona en una mena de mite nacional, en un instant pot precipitar-se a l'abisme del menyspreu i de la desconsideració. Perquè la gent oblida tot el gran bé que s'ha fet, davant d'una senzilla relliscada que pot semblar una contradicció de l'obra duta a terme.

És el que aquests dies li ha passat a l'abbé Pierre, que, potser per afectar a una vella amistat, ha dit unes paraules en defensa del trànsfuga ideològic Roger Garaudy, processat per haver negat el crim contra la humanitat dels camps d'extermini nazistes.

Naturalment, el fet ha estat recollit per aquells sectors que esperen qualsevol falla per emprendre la seva campanya de difamació, per atacar l'abbé Pierre sense cap mena de consideració. A França, i aquí.

Jo els preguntaria, senzillament, si així com han llegit el que diu el diari *Liberation*, han llegit el que diu *la Croix*, que tracta l'afer amb el màxim respecte, admet la rectificació del mateix abbé Pierre, tot i que, com tothom va sorprendre's pel que havia manifestat el popular clergue, el qual en els primers temps de la seva obra havia tingut amb Garaudy un bon ajudant.

I em sembla que, una vegada més, l'abbé Pierre es va deixar endur pel que li deia el cor, posant l'amor per l'amic per damunt de les pròpies idees.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Tres jornades d'estudi sobre els àngels

L'agència catòlica KNA ha difós la notícia que la Facultat de Teologia de Fribourg va organitzar per als dies 1 al 3 d'abril passat unes Jornades sobre l'estudi dels àngels, donat —es diu— que poden ajudar a salvaguardar a la vegada el misteri de la salvació i les realitats terrestres.

El passat novembre, la Facultat de Fribourg va atorgar un doctorat *honoris causa* al cèlebre cineasta alemany, Wim Wenders, conegut pel seu film, *Les ales del desig*, on posa en escena els esperits celestials com a custòdia dels homes.

Però de fet, qui són aquests àngels, volant entre el cel i la terra, ambaixadors de la condició humana, com els presenta Wenders en la pantalla? Com són i quants són? Els àngels són éssers etèris de llum, o creatures dotades d'intel·ligència? Simples símbols del bé, com del mal podria ser-ne el dimoni? Perquè ressorgeix avui la devoció popular als àngels, sobretot a l'Àngel Custodi, que va tenir un gran protagonisme a l'Edat Mitjana enfront de la terrible pesta negra? Aquestes foren algunes de les preguntes que s'han fet a Fribourg. La trobada no pretenia arribar a cap conclusió definitiva, ni molt menys.

S'hi volgué esbrinar les múltiples relacions que hi ha entre el discurs bíblic i teològic sobre els àngels i les dades que proporciona l'antropologia, l'art i la literatura. El simposium fou obert amb una conferència del teòleg i escriptor protestant, Uwe Wolff, autor de nombroses publicacions sobre el tema dels àngels.

Per a aquest professor «el discurs sobre els esperits angelicals és un exemple eloqüent de les dificultats semàntiques dels teòlegs quan intenten parlar d'una manera més creïble sobre el Déu vivent i sobre les realitats últimes de l'home: la mort i l'eternitat».

Altres conferències van ser dictades per representants de diverses disciplines, com l'hermenèutica bíblica, la teologia, litúrgia, moral, filosofia, història de l'art, etc.

Es va posar l'accent en un aspecte monogràfic, no pas el més profund, però sí el més emotiu: el tractament artístic dels àngels amb la projecció de l'esmentat film de Wim Wenders, *Les ales del desig*, i el *Concert dels Àngels*, una partitura musical de flauta a càrrec de Jurgen Hufeisen, i de Cristof Fankhauser al piano.

Tot plegat, *música celestial*, que també ens fa prou falta.

LLUÍS MARTÍNEZ I SISTACH

Bisbe de Tortosa, president
del Secretariat Interdiocesà de
Pastoral de la Salut

Els malalts mentals

El lema del dia del malalt és colpidor: *El malalt mental està entre vosaltres i no el coneixeu*. És veritat aquesta afirmació?

Realment el malalt mental està enmig nostre. La malaltia mental afecta a un considerable percentatge de la població. És més, la nostra cultura i l'estil de vida que es porta a la societat afavoreixen l'increment de trastorns psíquics.

I també és ben veritat que no coneixem el malalt mental que viu enmig nostre. Aquests malalts són persones que sofreixen. Si ens acostem a la seva vida podem comprovar el seu sofriment i la seva angonya, fins i tot la seva soledat i abandó. Els seus problemes personals, familiars i socials són greus.

Cal tenir sempre present que són éssers humans, ja que tenen el mateix origen, la mateixa naturalesa i el mateix destí que les altres persones. D'ací que posseeixin la mateixa dignitat. Joan Pau II ho explica així: es tracta «d'éssers plenament humans, per això tenen els drets sagrats i inviolables que, malgrat els límits i els sofriments inscrits en els seus cossos i en les seves facultats, posen en relleu la dignitat i la grandesa de l'home».

Jesús s'acosta sempre als malalts mentals, els manifestà el seu amor i condemnà la marginació que sofrien. Ressonen les paraules ben clares i programàtiques del Senyor: «Vaig estar malalt i em visitàreu». Aquestes paraules són un estímul i un motiu de reflexió per tal d'acostar-nos com a bons samaritans als malalts mentals i a les seves famílies.

L'any 1975 l'ONU, amb motiu de l'Any Internacional del Minusvàlid, va reconèixer solemnement els seus drets; especialment el respecte a la dignitat humana «qualsevol que sigui la seva deficiència, contingent o no, i les seves capacitats físiques o mentals». És que l'ésser humà té una dignitat i un valor sobirans que són únics des de la seva concepció, en qualsevol etapa del seu desenvolupament, siguin quines siguin les seves condicions físiques o mentals.

Amb l'òptica de la fe, cal tenir els ulls posats en la

resurrecció de l'home, les primícies de la qual es troben en la resurrecció de Jesucrist. Per als cristians la meta de la salvació redemptora obrada per Crist és la recuperació de tot l'ésser humà, espiritual i físic, de l'ànima i del cos. Així es realitzarà en la fase definitiva del regne de Déu en la resurrecció dels morts.

Mentrestant, ací a la terra, hem de conèixer els malalts mentals que viuen enmig de la societat. Ells fan present Jesucrist en una de les més dramàtiques figures de pobresa. Viuen enmig nostre, en el si de les famílies i dels pobles i ciutats del país i del món. Ells també necessiten el nostre amor que tot ho transforma.

Els malalts mentals interpel·len les nostres comunitats cristianes: com acullen aquestes persones que són fills de Déu? El Concili Vaticà II ens recorda que «Crist fou enviat pel Pare "a proclamar la bona notícia als pobres, a guarir els de cor esmicolat" (Lc 4,18), "a cercar i salvar allò que està perdut" (Lc 19,10) i semblantment, l'Església envolta d'amor tots els afligits de feblesa humana, més encara, reconeix en els pobres i en els sofrents la imatge del seu Fundador, pobre i sofrent». Per això els malalts ocupen un lloc preeminent en l'Església, perquè són icona de Jesucrist pobre i sofrent.

També és veritat que l'Església ha estat al costat dels malalts mentals i els ha tractat amb respecte i amor, com afirmen els Bisbes de la Comissió Episcopal de Pastoral. Tots pensem, especialment, en els Germans de St. Joan de Déu, les Hospitalàries del Sagrat Cor, les Filles de la Caritat i les Germanes de la Caritat de Sta. Anna.

Avui es va prenent consciència d'aquesta responsabilitat en molts professionals i voluntaris que ajuden aquests malalts i les seves famílies.

Són profundes i meravelloses les paraules de Joan Pau II dirigides als malalts: «Us demanem a tots els qui patiu, que ens ajudeu. Precisament a vosaltres, que sou febles, demanem que sigueu una font de força per a l'Església i per a la humanitat. En la terrible batalla entre les forces del bé i del mal que el món contemporani ens presenta, que el vostre sofriment venci en unió amb la creu de Jesucrist».

Manifest per la utopia

Amb la campanya *Per una societat millor, implica't a temps* la Joc Nacional de Catalunya i les Illes, Joc-Jobac, hem descobert que els drets fonamentals de la persona, i en concret els dels i les joves estan molt retallats. Parlem del dret al treball digne, a una formació digna, a un habitatge en condicions, a una cobertura social. També hem descobert la manca d'espais per a la joventut, un medi ambient degradat, etc.

Constatem que els joves vivim la solidaritat amb els més propers, com la colla d'amics i la família, i que coneixem poc les possibilitats d'organitzar-nos i de participar en associacions. Però fent una mirada més a fons, descobrim que hi ha gent que es coordina, i que existeixen plataformes i associacions que treballen per una societat millor en diferents àmbits: per defensar els drets socials, per la pau i la convivència, contra l'exploració dels països empobrits, contra la degradació progressiva del medi ambient, contra la discriminació de la dona, dels estrangers, dels exclosos, associacions de joves, de veïns, etc.

Per això ens dirigim a tots els i les joves de Catalunya i les Illes Balears, i us animem a conèixer les plataformes existents i les possibilitats d'organitzar-nos i implicar-nos-hi. Volem anar més enllà del «no s'hi pot fer res» i volem creure que obrint-nos al col·lectiu i a la societat podem fer que aquesta sigui més justa.

També ens dirigim a les entitats. Volem unes entitats obertes als joves, que no es guïïn per la imatge que tenen dels joves. Demanem que siguin capaces de coordinar-se i renovar-se en sentit transformador, que siguin un espai on es donin valors com el respecte i l'acolliment, que sàpiguin superar els personalismes que les poden fer inoperants i que potenciïn una democràcia real des de les associacions.

També ens dirigim a les administracions. Volem que no es quedin en aprofitar-se del voluntariat, sinó que donin suport als canals de participació del poble. Que sàpiguin anar més enllà del paternalisme. Demanem confiança en la capacitat democràtica i organitzativa dels ciutadans per aconseguir una societat més justa.

Acabem fent una crida a la utopia. En un moment en què ens volen fer creure que la història ja ha acabat i que no es poden canviar les situacions d'injustícia, creiem que val la pena implicar-nos i comprometre'ns per una societat millor, perquè és possible viure des del respecte, la solidaritat, la cooperació i la llibertat.

Joc-Jobac

Campanya «Per una societat millor, implica't a temps»

Respir

Miquel Estradé

«Què ens has de dir?»

Diuen que és una historieta sufi, i pot molt ben ser-ho. Expliquen que portaven a enterrar un home que havia mort el dia abans. Un cop acabada la cerimònia, amb pregàries i cants i laments, en disposar-se els encarregats a davallar el taüt a la fossa, se sentiren uns cops a la caixa. L'obriren i fou gran la sorpresa quan sentiren que el que anaven a enterrar cridava indignat: «Què feu? Que no ho veieu que sóc viu?». Després d'uns instants de silenci estupefacte, digué el familiar més pròxim: «Desvarieges! El metge, que hi entén més que tu, i el sacerdot, que parla en nom de Déu, han testificat que ets mort. Què ens has d'explicar, tu?». Tornaren a tancar la caixa, i el ben enterraren. Oh, si això fos només un conte, per molt sufi que es vulgui! Si n'hi ha de gent que fem callar a cops de certificat de defunció signats per metges que hi entenen i per sacerdots que parlen en nom de Déu!

Humor

El seu bisbe, Dr. Guix, en fa un balanç positiu i il·lusionat

Realitats i esperances de la diòcesis de Vic

«Em falta la necessària perspectiva per abastar d'una mirada tota la vida de la nostra Església particular i emetre un judici objectiu sobre la intensitat de la seva vida cristiana i eclesial», ha manifestat a aquest setmanari.

Francesc Gamissans

Josep M. Guix i Ferreres, 68 anys, bisbe de Vic, ha estat catedràtic, degà i sots-director de l'Institut Social Lleó XIII i professor de l'Escola de Periodisme de l'Església a Madrid. Doctor en Teologia, en Ciències Socials i diplomad en Psicologia. Fou nomenat bisbe de Vic el 20 de juny de 1983. És president de la Comissió Episcopal de Pastoral Social i membre de la Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola i, dintre de la Tarraconense, és el responsable de l'Apostolat Social.

REORGANITZACIÓ DE L'APOSTOLAT SEGLAR I POTENCIALITZACIÓ DE CÀRITAS

A Mons. Josep Guix li he demanat que com a primer tema de la nostra conversa, volgués fer un balanç aproximatiu sobre l'evangelització i sobre l'organització administrativa de la diòcesi de la qual, com a pastor, ell n'és el primer responsable.

—Se'm fa difícil de traçar aquest balanç, sobretot el seu possible moviment ascendent o descendent en relació, per exemple, amb els quinze anys primers posteriors al Concili Vaticà II, del 1965 al 1980. Un diagnòstic fet a cop d'ull, sense aquells elements exigits o recomenats per la sociologia religiosa, em semblaria agosarat, poc seriós i fins i tot temerari, encara que ens quedéssim en els aspectes més visibles i mesurables de la vida de la comunitat, com són la conformitat amb l'Evangeli, la participació de l'Eucaristia dominical, la vida sacramental, etc.

—Veig que tem pecar per excés o per defecte.

—Quan es parla de coses en les quals hom intervé, sempre hi ha aquest risc. Ho va copiar bé J.M. Peman quan, en *El divino Impaciente*, va posar en llaus de Ignasi de Loiola aquestes paraules adreçades a Francesc Xavier: «Escribeme por menudo/ tus andanzas y sucesos/ ni los agrandes por vano, / ni los calles por modesto/ que de Dios seran las glorias/ y tuyos solos los yerros».

—Fetes aquestes puntualitzacions Sr. Bisbe, insisteixo en la meua pregunta.

—Doncs bé, anem al gra. En aquesta dotzena d'anys que porto a Vic, hem creat el Consell diocesà de pastoral i el Consell diocesà per als assumptes econòmics i hem urgint als rectors que els creïn en les parròquies;

hem reinstaurat el curset d'estiu per als preveres durant la darrera setmana de juliol —enguany tindrem el IX—; hem creat en diferents indrets unes escoles de formació bàsica cristiana; hem instal·lat el diaconat permanent —actualment comptem amb cinc diaques i dintre de poques setmanes ordenarem el sisè; hem reestructurat els arxiprestats. En alguns llocs hem creat parròquies noves i, en altres, les hem agrupat per a la seva atenció pastoral; hem construït o estem construint cinc temples nous i hem ajudat a restaurar-ne molts d'altres. Hem reorganitzat les delegacions d'apostolat seglar; hem potenciat Càritas diocesana i les Càritas parroquials; hem fet una sèrie de millores en els serveis jurídics, econòmics, informatius i comptables del bisbat, etc. Darrerament acabem de signar un acord amb la Generalitat, en virtut del qual el Govern de Catalunya es compromet a construir un edifici per al Museu Episcopal de Vic, etc.

L'ÍNDIX BAIXÍSSIM DE NATALITAT, CAUSA DE LA MANCA DE VOCACIONS

Amb el Dr. Guix, parlem d'un segon tema. En un altre temps, la diòcesi de Vic era pionera en vocacions sacerdotals: havia donat, fins i tot, figures prestigioses de preveres en llocs clau de Barcelona, Madrid i del mateix Vaticà. A què atribueix vostè la manca de vocacions que sofreix avui la diòcesi?

—A tothom li agrada tenir figures il·lustres a l'arbre genealògic. Això s'esdevé tant en les persones com en les institucions. És ben cert això que tu dius sobre el nostre presbiteri diocesà. Eren altres temps... Ara bé, les causes de la manca de vocacions que sofreix la nostra diòcesi són les mateixes que en les altres diòcesis germanes de Catalunya. D'entrada, aquesta situació tan poc falagüera, ens convida a fer un acte d'humilitat. De

vegades hem adoptat aires de superioritat en relació amb les altres diòcesis d'Espanya, i hem de reconèixer que, si més no, en aquest punt, les diòcesis catalanes, des de fa uns quants anys, ocupen la cua a l'estat espanyol. Aquest fenomen es presta a diferents opinions dels investigadors que segurament no seran pas del tot coincidents.

—Quina és la seva lectura pel que fa a la manca de vocacions a Catalunya?

—Al meu entendre, hi ha una causa radical, que tothom haurà d'acceptar: el baixíssim índex de natalitat de casa nostra. I és ben cert que «d'allà on no n'hi ha, no en pot rajar». Naturalment, cal posar molta atenció a la pastoral vocacional des de la família, la catequesi, especialment a la catequesi de confirmació, dels moviments juvenils, etc. Però tot serà força inútil si els pares no són capaços de demanar a Déu la vocació d'algun dels seus fills, i, sobretot, si esguarden aquesta crida com una desgràcia. No n'hi ha prou de demanar a Déu que els *altres* siguin generosos...

UN LACRA SOCIAL: LA MANCA D'HABITATGE

El Dr. Guix és un especialista en la doctrina social de l'Església. Amb ell hem tractat dels problemes socials que més angosten avui a les classes humils: la manca d'habitatge, l'atur i la marginació. Pel que fa a l'habitatge, afecta els nuvis que es volen casar i també a moltes famílies nombroses

—És ben cert: disposar d'un habitatge adient és una de les primeres i més elementals necessitats de la persona humana, especialment de la família, per al seu desenvolupament normal. La llar és com el vestit de la família. Sense un habitatge adient, la vida física és difícil, però encara més la vida afectiva, intel·lectual, artística i moral.

—Com definiria l'habitatge des d'una perspectiva humana i cristiana?

—Hauria de ser llar, santuari, escola i recer. Un recer contra el fred, la calor i tota mena d'inclemències; que garanteixi un mínim de condicions higièniques i de salubritat; que sigui prou espaiós per tal d'evitar la promiscuitat; amb unes condicions físiques necessàries per poder ser una autèntica llar on

Dades biogràfiques

Monsenyor Josep M. Guix i Ferreres, va néixer el 19 de desembre de 1927, a la casa número 23 del carrer de la Mel, de la Coromina.

És fill de Marc Guix Vendrell i Paula Ferreres Coll.

Fou batejat a l'església parroquial, el dia 27.

A l'octubre de 1939, va ingressar al Seminari de Solsona, on estudià Humanitats, Filosofia i un curs de Teologia.

L'any 1948, va passar al Seminari de Barcelona i posteriorment a la Universitat Pontifícia de Comillas, on va acabar els seus estudis.

Fou ordenat sacerdot en el Congrés Eucarístic de Barcelona, el dia 31 de maig de 1952.

Va rebre la Consagració Episcopal el dia 14 de desembre de 1968, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona.

Fou bisbe auxiliar de Barcelona fins al dia 20 de juny de 1983 en què fou nomenat Bisbe de Vic.

El dia 3 de setembre del mateix any, prenia possessió de la diòcesi.

I el dia 4, feia la seva entrada solemne com a Bisbe.

La seva beatificació se celebrarà el proper 12 de maig

El cardenal Schuster, monjo i pastor de l'Església

El proper diumenge, dia 12, el Sant Pare Joan Pau II inscriurà en la llista dels Beats el cardenal Ildefons Schuster (1880-1954), antic abat benedictí de Sant Pau extramurs, de Roma, i arquebisbe de Milà. Les pàgines següents presenten sumàriament alguns trets característics de la seva vida: les seves relacions amb

el monestir de Montserrat, la seva profunda vida litúrgica i el que significava per a ell la vida monàstica. Agraïm al pare abat de Montserrat i als monjos de la seva comunitat benedictina, així com al bisbe emèrit de Vic, la redacció que n'han fet per a «Catalunya Cristiana»

El cardenal Schuster i Montserrat

Montserrat s'honora d'haver conegut i d'haver-se relacionat amb un autèntic home de Déu. Quan nosaltres érem novics, ben sovint sentíem parlar del cardenal Schuster, i sempre amb una gran veneració. Nosaltres el coneixíem pels seus escrits. Tots seguíem el seu *Liber Sacramentorum* per a la nostra instrucció litúrgica. Però sabíem més coses d'ell per la relació personal que el P. abat Aureli i altres de la nostra comunitat tenien amb el monjo arquebisbe de Milà.

La seva relació amb Montserrat va ser sempre a nivell individual. Ell mai no havia visitat el nostre monestir, però el coneixia i l'estimava. El primer de Montserrat amb qui es va relacionar d'una manera especial segurament fou el P. Bonaventura Ubach, que des de l'any 1913 era professor de llengües orientals a Sant Anselm de Roma, i a partir del 1917 també al Institut Pontifici d'Estudis Orientals, del qual era president el llavors abat del monestir romà de Sant Pau extramurs, el P. Ildefons Schuster. Entre ell i el P. Ubach neix una sincera amistat. El biògraf d'aquest últim, el P. Romuald Díaz, ho explica així: «(Els dos) parlen de les coses de Déu i de les coses humanes. De les coses de Déu hi entenia més el sant abat; però en el terreny

pràctic, per les coses humanes, coses corrents de la vida, el guanyava el nostre P. Ubach. Entre ells hi havia converses i sorgien discussions de tota matèria i qüestió noble. L'abat Schuster l'estima i el vol per confessor seu... (Ja més tard) sempre conservaran l'amistat, i mai no mancaran unes ratlles mútues en les grans festes... Li envia les seves obres pastorals i ascètiques; li expressa el seu gran desig de visitar la terra de Jesús; li demana encens pur d'Orient per a les funcions sagrades del Duomo... En les visites que li fa al palau arquebisbal tant l'abat Marcet com el seu successor, l'abat Escarré, els demana que el facin passar per Milà i que no deixi d'anar-lo a veure. En una visita, l'any 1939, li fa ofrena, per a Montserrat, d'un calze i d'un copó». (*Dom Bonaventura Ubach, l'home, el monjo, el bibliista*. Barcelona. Ed. Aedos. pp. 87-88).

L'altre monjo de Montserrat que va tenir una gran relació amb el cardenal Schuster va ser el P. Gregori M. Suñol. L'any 1931, el cardenal de Milà, aconsellat per l'abat de Solesmes, Dom Paul Delatte, demana a l'abat de Montserrat que el P. Suñol emprengui l'estudi i publicació de la tradició musical ambrosiana i es faci càrrec de l'Escola Superior de Cant Ambrosià d'aquella ciutat. Això va ser la

causa que entre ells dos hi hagués una relació molt estreta; relació que va continuar, malgrat que el P. Suñol més tard va passar a Roma per dirigir l'Institut Pontifici de Música Sagrada.

L'abat Marcet i l'abat Escarré van tenir l'oportunitat de visitar-lo, cosa que ell sempre agraïa molt. Els de Montserrat sempre eren rebuts molt fraternalment i amb un estil auster però franc, com ell acostumava. Encara avui alguns dels nostres monjos que els acompanyaven recorden la impressió de bondat senzilla i d'home de pregària que traspuava el cardenal Schuster.

Acabo amb un pensament molt propi del nou beat, pensament des de sempre molt estimat en la tradició monàstica: És Déu qui obra el bé en el nostre cor; no nosaltres. I sobre això escrivia: «Que ho recordin principalment els directors espirituals, i no s'atreveixin a posar l'home en el lloc de Déu. El Senyor vol obrar. Ell mateix en nosaltres; a nosaltres ens toca simplement de cooperar» (*La vida monàstica en la ment de Sant Benet*, c. I). Podem ben dir que la seva cooperació va ser delicada, generosa, magnífica.

Sebastià M. Bardolet
abat de Montserrat

Encara em sembla que el vegi i el senti

La meua juvenesa, a les envistes dels cent anys, de tant en tant em dóna el goig d'algun record simpàtic de més de mig segle enrere. Sol ser d'alguna persona de bon record. Ara mateix que sentó parlar de beatificacions i de festes, em ve al cap la figura del cardenal Schuster.

El recordo, com si fos ara, en una molt solemne celebra-

ció pontifical de l'eucaristia en la qual el celebrant era el cardenal Schuster. Diria que fa més de cinquanta anys d'això. Em sembla que era a la basílica de Sant Pau, a Roma. A Roma, almenys en aquells temps, a les solemnes celebracions pontificals, presidides per algun cardenal, hi solia anar un grup de seminaristes d'algun col·legi internacional dels que hi havia a la

ciutat per als nombrosos serveis litúrgics que la celebració requeria. Aquella festa, el servei va tocar al Pontifici Col·legi espanyol. No ho recordo ben bé, però penso que també hi era l'arquebisbe Pont i Gol, perquè érem del mateix curs. No sabia com explicar, per què al cardenal celebrant el vam trobar tan diferent d'al-

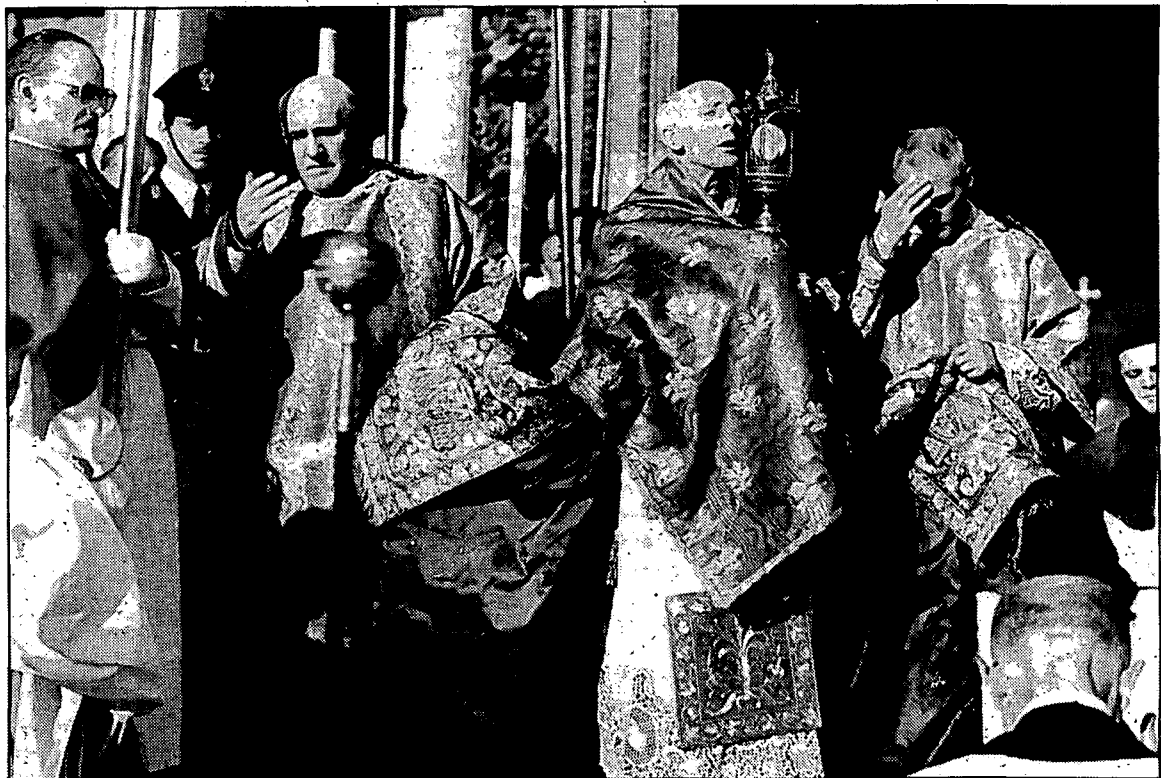
tres que havíem ajudat en serveis semblants. Detalls tanmateix, que no ens havien colpit enlloc més, d'una delicadesa de gestos, de dolcesa de paraula i de finor espiritual que ens van venir molt de nou. Després, *inter nos* ho vam comentar moltes vegades. Pel que fa a mi, el record i bon alligonament de celebra-

ció solemne de l'eucaristia, no em va fugir més de la memòria, tot i que ara en tinc tan poca.

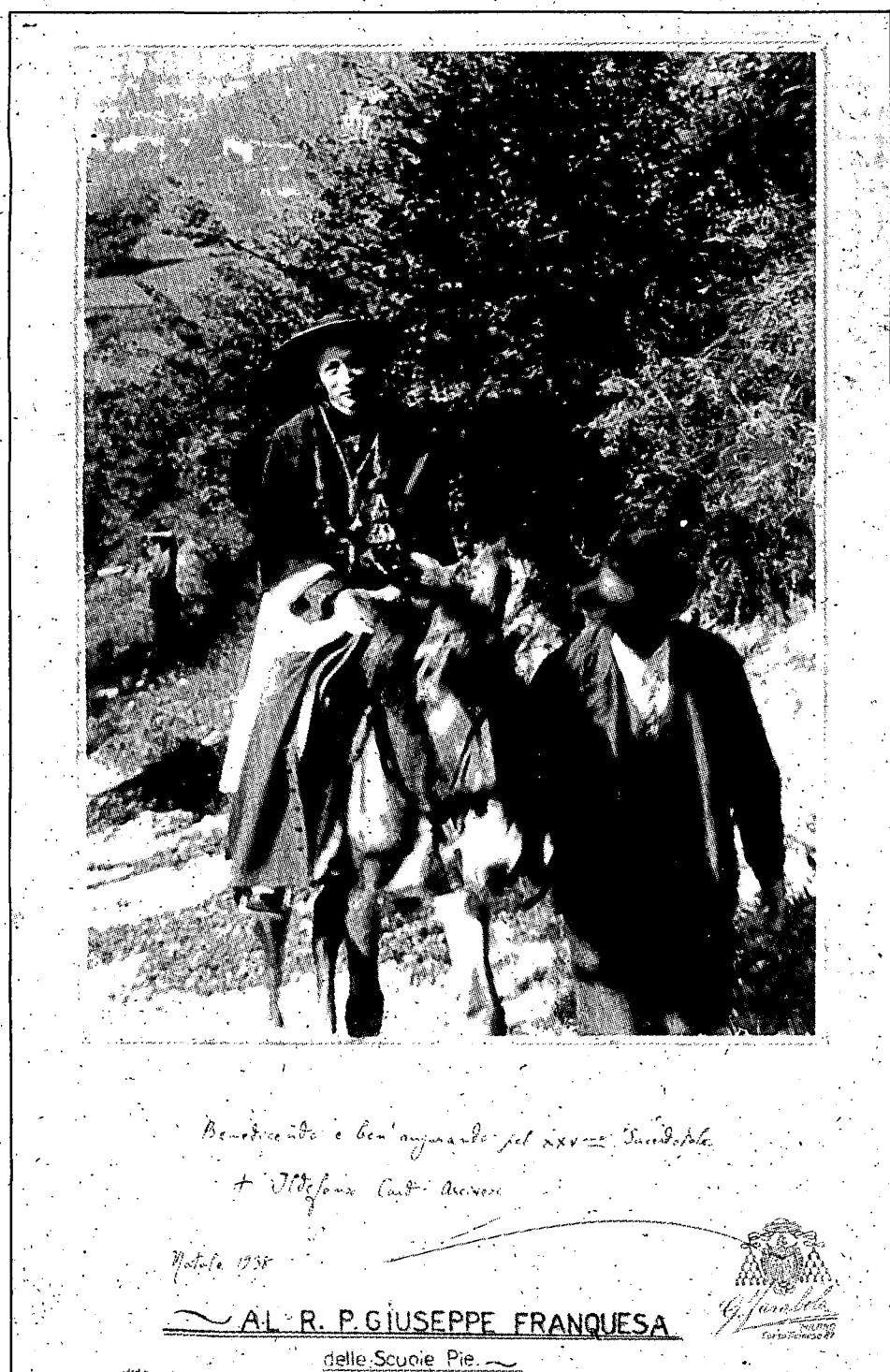
Quina expressió, relleu i dignitat donava a la litúrgia! Encara sembla que el vegi i el senti el cardenal Schuster.

Ramon Masnou

Bisbe emèrit de Vic

El Cardenal Schuster donant la benedicció eucarística

El cardenal arquebisbe de Milà, en algunes ocasions, feia la visita pastoral a cavall d'una mula. Fotografia dedicada al P. Josep M. Franquesa, escolapi

No anteposar res a l'Obra de Déu

En ocasió dels 40 anys de la mort del cardenal Ildefons Schuster, la revista *Benedictina* de Sant Pau de Roma li va consagrar una sèrie d'articles que ens descobreixen facetes inèdites de la seva rellevant personalitat, i ens fan veure que la seva santedat és el que impregna tota la seva enorme i variadíssima erudició històrica, arqueològica, litúrgica i monàstica, com tota la seva vida de monjo, d'abat i d'arquebisbe de Milà.

Del Papa S. Damas una inscripció diu que nasqué Papa, de Schuster podem dir que nasqué monjo i que visqué com monjo tant en el seu monestir de S. Pau de Roma, d'on fou mestre de novícis i abat, com després com a cardenal arquebisbe de Milà.

Precisament pel fet de ser tan monjo va causar gran estranyesa que Pius XI el nomenés Pastor d'una de les més grans i més complicades diòcesis d'Europa. Però fou justament la seva santedat fundada en l'*Ora et labora* de la Regla de St. Benet, que restà tothora la seva *norma vitae*, el que féu possible una activitat pastoral que, segons digué en la seva oració fúnebre el cardenal Roncalli, va sobrepassar l'activitat del mateix St. Carles i del cardenal Ferrari. Per fer-se càrrec de la seva activitat pastoral n'hi ha prou de recordar que en els seus 25 anys d'episcopat féu cinc visites pastorals visitant les més petites i més allunyades parròquies, que només s'hi podia arribar a peu o a cavall d'una mula. Aprofitava sovint les visites pastorals per consa-

grar esglésies o altars. Són 280 les Esglésies consagrades i 179 els altars. Consagracions que de vegades continuava fent mentre queien les bombes a prop!

Imitador fidel i en tot d'aquell *Vir Dei*, Benet, que segons deia St. Gregori «era ple de l'Esperit de tots els sants», es féu ben seva la màxima de la Regla benedictina *Nihil Operi Dei, praeponatur*. Si en això seguia les petjades de dos dels seus insignes mestres D. Guéranger i Dom Marmion, el primer genial iniciador de vida litúrgica i el segon teòleg del misteri litúrgic, Schuster fou el liturgista romà per excel·lència. Qui no coneix el seu famós *Liber Sacramentorum*, que bé podem dir que era l'instituable *Vademecum* de tots els que volien viure la litúrgia romana abans del Vaticà II, i que de fet havia fet descobrir a tantes generacions de sacerdots i laics l'autèntica pietat de l'Església?

Però el que més impressiona dels escrits litúrgics del cardenal Schuster, és la pietat i la unció que respiren. És que són un autèntic reflex de la seva mateixa persona de la qual deia el card. Colombo que no se la podia contemplar «sense sentir-se trasbalsat d'una profunda emoció religiosa». Jo no dubto a afirmar que a mida que es vagi coneixent el cardenal Schuster esdevindrà un dels sants més extraordinaris del nostre temps, i que féu de la litúrgia l'aliment essencial de la seva santedat.

Per fer comprendre fins a quin punt

(Segueix)

vivia de la pietat de l'Església, aquí només em limitaré a subratllar el seu zel per dignificar i donar tot el seu sentit a la Missa solemne de la seva catedral que considerava com el cor orant de la seva diòcesi. Mentre no va esclatar la guerra no va deixar mai de participar a l'Eucaristia del Duomo de Milà, tots els diumenges i festes. Convertí realment la Missa Canonical en la Missa eclesial, per excel·lència, de la diòcesi de Milà. Fins trobant-se lluny i en visita pastoral, els diumenges i festes anava cap a Milà per a la gran Eucaristia del Duomo. I el seu exemple atreia les multituds de tal manera que la gran nau del Duomo s'omplia de gom a gom de fidels desitjosos de contemplar el fervor del seu pare i Pastor i escoltar la seva profètica paraula. Nombrosos testimonis d'estrangers de pas per Milà expressen la seva sorpresa davant d'aquell espectacle.

Però esclatà la guerra i ben aviat els bombardeigs van obligar a suspendre tot culte en el Duomo. El cardinal Schuster n'estava profundament desconsolat. I no parà fins que li vingué la idea d'encomanar a les Benedictines de Viboldone, que ell apreciava molt, de voler assumir la veu orant de l'Església diocesana ja que no podia sofrir que quedés muda en aquells moments. I això ho féu en un escrit que, més que una carta, representa un document oficial d'un profund valor eclesial.

És un text que parla per si sol que transcriu a continuació; qualsevol comentari el desdibuixaria:

«A la Revda. Priora i a les monges benedictines de Viboldone (Civesio).

Entre les altres desgràcies provocades per la guerra, cal lamentar les greus destruccions de la nostra seu metropolitana. Els desperfectes a les residències dels canonges i ostiaris. I com a conseqüència de tot això i de la dispersió dels canonges, el Servei Diví Coral, que des de l'Edat Mitjana era celebrat quotidianament amb ritu solemne en el Duomo, ha restat suspès, i amb prou feines reduït a l'Ofici dominical del matí. Cal esperar que aquest estat tristís-

*Adalbert M. Schuster, charitatem tuam
+ J. Carl Schuster.*

El cardinal Schuster en una solemne celebració litúrgica

sim acabi aviat; però entretant el Saltiri i la cítara queden de moment suspesos en el Duomo, i el nostre cor resta oprimat, quan en entrar al Duomo, durant la setmana, el trobem desert i mut, amb l'immens Cor buit, com quelcom que ha perdut la seva raó d'existir!

Supliquem al Senyor que vulgui abreujar aquest temps de dolor, i que nova-

ment al nostre Duomo torni a ressonar la lloança de Déu *in cymbalis, bene sonantibus*, fet que impressionava religiosament fins i tot als forasters i fins a personatges insignes separats de l'Església catòlica. I fins se'n parlava i se'n escribia a l'estranger.

I entretant mentre el nostre Cor Metropolità resta mut, tristament callat,

qui podrà suplir aquella quotidiana pregària que s'elevava al Senyor en nom de tot Milà i fins de tota l'arxidiòcesi?

Sobretot en aquests temps no en podem prescindir car ara la pregària és el nostre únic refugi, reclamat, fins i tot, pels difunts fundadors dels beneficis corals. És per això que hem pres la decisió de delegar i encarregar a la religiosa comunitat de Benedictines de Viboldone de voler suplir amb el seu ofici coral quotidià la nostra interrompuda Oficiatura.

Elles, que ja amb tanta pietat i dignitat artística, acostumaven a celebrar l'Ofici Diví segons el ritu de l'Església Ambrosiana, ho facin ara en el Nostre Nom i en el de tot Milà, a fi que no manqui per part de la Metròpoli aquella adoració continua i perfecta "en esperit i en veritat" que la litúrgia tributa a la Trinitat Augusta *in Ecclesia et in Christo*.

Per tant a fi que puguin atendre materialment les necessitats de l'abadia i les despeses de l'Ofici Diví, oferim la suma de 25.000 llires que acompanyem amb la Benedicció de sant Ambrós.

En altre temps, l'arquebisbe Giovanni Visconti va fundar a les portes de Milà la Cartoixa de Garegnano, perquè que el Cor dels monjos pregués nit i dia per la seva ciutat. Nosaltres, en comparació amb ell que era el Senyor de Milà, no som més que uns pobres espoliats. Mancant-nos els mitjans per fundar oasis de l'esperit, lloem almenys i afavorim els centres ja existents.

La Comunitat de Viboldone, nova i rica de pobresa evangèlica, reclama d'una manera particular la nostra sol·licitud.

Estimades filles, Benedictines de Viboldone, continueu amb confiança a salmejar i a treballar per la glòria del Senyor. El Senyor farà la resta i proveirà les vostres necessitats. *Ora et labora*».

*Milà, en la solemnitat de Tots Sants,
1 novembre de 1943
+ Ildelfons card. arquebisbe*

Adalbert M. Franquesa

El monjo Ildelfons Schuster

Només es pot entendre el cardinal Ildelfons Schuster a partir d'allò que constituïa el nucli central de la seva vida: ser monjo. Des d'aquesta realitat va exercir, també, el ministeri episcopal com a arquebisbe de Milà. Essent ja cardinal deia: «en la meua vida privada encara sóc un monjo, i no vull deixar de ser-ho». Els testimonis són unànims a dir que fàcilment es transparentava a fora l'espiritualitat intensa que vivia per dintre. «Era —escriu un testimoni— un exemplar viu i concret de monjo sant. Les seves paraules i els seus actes estaven sempre inspirats en la fe i en l'amor a Déu. A l'Ofici, a la Missa es notava fàcilment com estava del tot recollit en Déu». Procurava viure totes les coses des de Déu, interioritzant-les; escrivia en una carta: «Convé d'entrar en la bella

solitud interior, on regna "Déu sol". És d'aquesta font inextinguible que l'ànima treu joia, llum, força, vida.»

Veia la vida monàstica centrada en el Misteri de l'Església. És a dir, centrada en la vida pasqual que es fa present i és participada en la vida litúrgica de l'Església. Partia de la Regla de sant Benet, vista com un camí de vida espiritual vàlid no solament per als monjos benedictins sinó per a tot cristià. N'era un bon coneixedor teòric i pràctic. Entre els moltíssims escrits que publicà, destaquen —a més de les obres litúrgiques— una edició de la Regla de sant Benet amb comentaris de tipus històric i espiritual, una exposició sobre l'espiritualitat benedictina i una sèrie de volums publicats als darrers anys de la seva vida on ofereix un pensament espiritual per a cada dia tret de

la Regla de sant Benet i seguint l'any litúrgic. Els comentaristes estan d'acord a dir que aquesta obra és la que expressa millor l'espiritualitat de Schuster com a monjo, com a liturgista i com a pastor de l'Església.

Seguint, però, la mateixa recomanació de la Regla benedictina, va recórrer a les fonts anteriors, als Pares de la vida monàstica i hi trobava molts elements vàlids per a la renovació del monaquisme benedictí que aleshores s'obria pas a Itàlia. En aquesta renovació hi va tenir un paper important, ple de convicció però també de delicadesa. Sabia, tal com ho escrigué una vegada, que en la vida religiosa qualsevol intent de renovació serà inútil si no és sostingut per homes i dones sants i si no se segueix un camí pedagògic a partir d'una serena valoració objec-

tiva de la realitat.

Procurava, molt abans del retorn a les fonts demanat pel Vaticà II, que tothom assimilés en la pròpia experiència espiritual la Sagrada Escripura, la vida litúrgica i els ensenyaments del Pares de l'Església; aquests darrers perquè transmeten una experiència que ve dels temps apostòlics i l'adapten a un nou context social i cultural. D'altra banda, estava molt interessat a conèixer quina interpretació s'havia anat donant al llarg dels segles a la Regla, convençut com estava que l'espiritualitat benedictina era una tradició viva capaç, d'adoptar formes plurals segons els diversos moments històrics i la cultura ambiental. En aquest sentit, amb el retorn a les fonts monàstiques no pretenia una restauració romàntica, sinó que es volia ben obert al moment

que vivia, amb un horitzó intel·lectual ampli. Però amb fidelitat a tots els elements que constitueixen el carisma que l'Esperit havia suscitat en l'Església amb sant Benet.

Com a monjo valorava molt la vida humil i amagada, per això refusava tot el que li podia suposar un cert protagonisme. I només l'obediència el portà a acceptar tasques que cada vegada li comportaven més relleu: mestre de novícis, prior, abat, arquebisbe, cardinal.

Era un home apassionat per la recerca de Déu, conscient que el monjo ho ha de deixar tot per buscar només Déu i que en Déu ho retroba tot però amb una dimensió nova. La seva vida era tota ella cristocèntrica, fonamentada en el Misteri Pasqual. L'actualització

(Segueix)

que en fa la litúrgia, l'anava endinsant en la vida de la Santa Trinitat. Vivia feliç en l'amor de Jesucrist, «units a ell —escrivia una vegada— ocupem el nostre lloc a la falda del Pare»; així s'abandonava filialment en totes les coses.

La dimensió comunitària li era un element important, també. Per això la considerava un dels punts forts de la renovació monàstica: Entenia el cenobitisme com una «solitud harmoniosa»; és a dir, com

aquell àmbit que permet viure la recerca de Déu juntament amb uns germans que també la viuen i entre els quals es dona la dolcesa de la caritat. Sap que això no s'obté fàcilment donada la flaqueça humana. Però Déu en fa el do: «la vida de comunitat és una gràcia —escriu—, perseverar llargament i dignament en la comunitat, en pau, caritat i amor, és una gràcia del Senyor». En aquesta fraternitat —ensenya—, el ministeri de

l'abat és de ser centre de comunió i un punt de cohesió entre els monjos.

Procurava no perdre el temps. Deia que «res no és més important que el bon ús del temps»; les diverses coses que es fan durant la jornada són l'ocasió de santificar-se, vivint segons Déu la pregària, el treball, les relacions amb els altres, etc. En aquest ús del temps, reservava un lloc important a l'estudi i a la cultura.

La vida de monjo l'omplia de

joia interior i la comunicava als altres. Més encara, els ensenyava a descobrir la font interior de la joia que el cristià duu a dintre. Sabia fruir des de Déu totes les coses bones i assumia des d'ell, també les adverses. Sempre amb la pau i la serenitat del qui viu centrat en el Misteri Pasqual. Per això sovint sentia nostàlgia del Paradís i desitjava ardentment d'arribar-hi. La tensió escatològica és una altra de les claus de lectura de la vida del cardenal Schuster.

nal Schuster.

En morir, Giuseppe Lazzati, rector de la Universitat Catòlica i amic íntim de Schuster, el va definir com «un benedictí plenament reeixit». Certament va ser així. No li va resultar fàcil, però. Va haver de treballar-se a fons per correspondre a l'obra que l'Esperit Sant anava fent en ell. Ara l'Església ho reconeix públicament.

Josep M. Soler

El cardenal Schuster a Roma, l'Any Sant 1950

El cardenal de Milà, Ildefons A. Schuster va ser present a la definició dogmàtica de l'Assumpció de Maria al cel, el dia de Tots Sants de l'any 1950. El monjo de Montserrat P. Romuald M. Díaz en el seu dietari de pelegrí d'aquella circumstància, explica amb l'espontaneïtat d'aquells moments, l'encontre amb el cardenal. Llegiu el fragment que hi fa referència:

«Dilluns dia 30 d'octubre... Amb els pelegrins fem la visita a la basílica de Santa Maria la Major, que presenta un aspecte i un to magnífic que és únic, amb la seva riquesa de marbres i amb la seva nova il·luminació. A l'interior ja hi ha una multitud de fidels que canta, alternant amb la capella, les Lletanies de la Mare de Déu. La primera impressió rebuda en aquesta basílica no serà mai oblidada; és una impressió en què tothom hi convé: allò era un tast del cel. Quina visió i quina fruïció aquesta de ser aplegats ací a la que és dita amb tanta justesa la casa de la Mare de Déu! Malgrat el cansament, l'espera i estar drets, crec que tothom pregustà ací quelcom d'elevat i de sobrenatural. En les meves primeres notes, escrites allà mateix, hi trobo aquests mots: és un Cel! I després molts repetien aquesta frase.

Estàvem amb aquests pensaments i anàvem seguint les Lletanies que ara cantava la capella alternant cada tres deprecacions amb una que cantava el poble, quan al darrera nostre, obrint-se pas entre els nostres romeus, pujaven dues rengles de ceroferris amb un prelat i el celebrant amb capa, ajudat de ministres. Quina emoció la meua, quan a poca distància reconec en el celebrant el nostre cardenal Ildefons Schuster!! No em vaig poder contenir de xiuxiuejar: és el cardenal Schuster! En aquell cel de Santa Maria hi mancava encara un sant, i era aparegut: he vist el cardenal Schuster! A les 6.30 dona la benedicció amb el Santíssim, mentre tothom resta agenollat devotament i branden los campanes basilicals. Torna a passar la comitiva amb el Cardenal. La gent surt de la basílica i nosaltres avancem. Abans de finalitzar la funció anterior han arribat els Escolans de l'assaig a l'Institut de Música Sacra; criden extraordinàriament l'atenció dels fidels amb les seves veus, que contrasten amb les dels cantors de les capelles romanes, com la que cantava no fa gaire les Lletanies i altres motets, amb el més clar estil teatral.

Ens apleguem, car el P. abat Aureli vol saludar el seu estimat cardenal. Anem a la sagristia, però no el trobem; potser ja ha sortit. No podem tenir la sort de saludar-lo. Sortim de la basílica, i surt també la processó de la icona de la Mare de Déu *Salus populi romani*, la qual és traslladada avui a una església prop del Vaticà on demà serà portada. Estem allí aturats, quan de sobte apareix dalt de l'escala el cardenal Schuster acompanyat de l'abat de St. Pau Extramurs, Dom H. Vanucci i escortat per guàrdies. El nostre pare Abat se li apropa i els dos s'abracen; en adonar-nos de la seva aparició ens apropem a ell i

amb nosaltres una munió de gent, molts pelegrins nostres que l'han sentit nomenar i altres que el coneixen bé per les seves obres i admiren la seva actuació d'home eclesiàstic i sant. La policia ha hagut d'intervenir; tothom se li tira al damunt per besar-li l'anell. Amb en J. Bagnyà volem formar un acordonament i cridem els minyons de muntanya; els dos guàrdies que van al costat protegint la persona del cardenal criden; amb els braços creuats i anant avançant tirem un policia damunt de la turba que ens apreta. El P. Abat de Sant Pau, veient que la cosa es complica vol fer passar sa Eminència per un costat i així eludir el batibull. Nosaltres no l'abandonem i anem avançant. El cardenal pregunta on són els nens cantors. Cridem els Escolans. Alguns li

besen l'anell i els dona una petita medalla. També als qui som allí ens en regala una. Pregunta quants són. —Catorze, Eminència —li responc. Finalment arribem on hi havia el cotxe. Llavors sa Eminència dona el capell vermell a l'Abat de St. Pau i alçant els ulls i les mans al cel, diu: "*Sit nomen Domini benedictum... Benedicat vos omnipotens Deus...*", i em dona la seva benedicció. Assegut al cotxe, encara li beso l'anell. Els aplegats allí l'acompanyen amb aplaudiments i visques. I quins contrastos! Allà mateix passava, enmig de la processó el cardenal Gerlier, l'home que ha figurat tant aquests darrers temps a França, fins amb motiu dels canvis polítics d'aquella nació i no en fa cas... La santedat té la seva força, de vegades d'atracció i tot».

El cardenal Schuster beneeix una furgoneta amb les ajudes humanitàries pels presos a Alemanya

nília pugui trobar el repòs del cos i de l'esperit, la serenitat i la joia. Demanar una convivència en unes circumstàncies que impliquen un heroisme permanent, seria no de peus a terra. Sense les degudes condicions d'higiene, amb la impossibilitat de poder aplicar degudament les normes morals, de proporcionar als fills l'educació necessària, de trobar oportunitat de pau i de descans després de la jornada del treball, la unió i la intimitat familiar, són pràcticament impossibles.

Tot això sembla clar i evident.

Però la realitat és una altra! Són moltes famílies que es troben molt lluny d'aquesta realitat. En comptes d'una llar, tenen un habitatge ple de deficiències i mancat dels elements indispensables per a una vida humana a tot amb els nostres temps.

INFORME DE FOESSA SOBRE LA POBRESA I MARGINACIÓ

El tema de la manca d'un habitatge digne porta a parlar de la pobresa en general i de la marginació, fenòmens complexos on s'ajunten les accions i influències de diversos factors econòmics, psicològics i socials.

La pobresa i marginació no és solament la manca o insuficiència de mitjans econòmics, sinó també la manca de treball, la solitud afectiva, l'atur, el fracàs professional, l'absència de relacions, les deficiències físiques o mentals, etc.

El Dr. Guix em llegeix l'informe sociològic sobre la situació social d'Espanya que va fer Foessa l'any 1993. En ell es veu que un 20% de la població espanyola —uns set milions i escaig— es trobaria en el llindar de la pobresa, és a dir, per sota de la meitat de la renda familiar neta mitjana d'Espanya. El total dels qui viuen en

«La persona humana té el dret i l'obligació de viure normalment del propi treball»
(Dr. Guix)

la pobresa severa —sota de la quarta part de la renda familiar neta mitjana d'Espanya—, seria un 3,64 %, és a dir, aproximadament 1.500.000 persones, i els qui viuen en la pobresa moderada —ingressos entre el 25 i el 50% de la renda familiar neta mitjana, seria un 16,52%, aproximadament uns 6.500.000 espanyols. El bisbe de Vic hi fa aquest comentari realista:

—La resposta que exigeix aquesta situació és una política econòmica i social més justa per part del Govern i una actitud més solidària per part de tothom. La solidaritat, però, cal que vagi acompanyada de la subsidiarietat si es vol evitar de caure en un paternalisme antipàtic i feridor.

TREBALLAR MENYS HORES PER TAL QUE EL TREBALL ARRIBI A MÉS PERSONES

Acabem parlant de l'atur, sobre el qual n'ha tractat el Papa i també l'episcopat espanyol, com un escàndol i desafiament del nostre temps.

—L'atur és un problema dramàtic; el treball és un bé escàs i caldria repartir-lo. Sr. Bisbe, tot això no és un repte? En tot cas, podrà realitzar-se una distribució més justa del treball algun dia?

—Sense dubte que l'atur és un dels grans reptes que tenim plantejats, perquè és de conseqüències funestes per al conjunt de la vida personal, familiar, econòmica, cívica, ètica, cultural i política de la nostra societat.

No és estrany, doncs, que una de les preocupacions que va prenent cos en diferents àmbits de la vida social, sigui el de treballar menys —menys hores— per tal que puguin treballar totes les persones hàbils que desitgin fer-ho. Encara que el dret a viure no s'identifiqui pas amb el dret a treballar, ni hi estigui necessàriament unit, creiem que la persona humana té el dret i l'obligació de viure normalment del propi treball.

La conversa continua amb més matisacions i exemples, però no es pot abusar del temps del Sr. Bisbe, que tan amablement ha accedit a manifestar els seus criteris i opinions sobre punts molt diversos que afecten a la seva missió pastoral.

Cal millorar entre tots «Catalunya Cristiana»

Com a antic professor de periodisme en una escola de l'Església, amb el Sr. Bisbe de Vic tractem d'un tema concret: els mitjans de comunicació social de l'Església en general i de Catalunya Cristiana en particular.

—Atès el cas omís o la manipulació que la majoria de la premsa fa de la presència i l'acció pastoral de l'Església en el món, ¿creu oportú i convenient a casa nostra un setmanari interdiocesà que cobreixi la vida i la informació de les comunitats cristianes de tot el Principat? En tot cas, compleix aquest objectiu, Catalunya Cristiana?

—D'entrada sembla que seria oportú i convenient un setmanari interdiocesà, però resulta molt difícil de traduir en una realitat tangible aquesta il·lusió. L'experiència de molts intents anteriors, sempre fallits, demostra aquesta dificultat. Catalunya Cristiana representa un esforç molt seriós i digne de lloança en aquesta línia. Hi trobo, però, dos aspectes que haurien de ser atesos, malgrat les dificultats amb què segurament topa l'esforç per a millorar el setmanari.

—Quins són aquests dos aspectes?

—En primer lloc, convindria que Catalunya Cristiana tingués més en compte —ho va fer cada dia més— la diversitat de membres de l'Església: n'hi ha que van pel camí de la certesa i de la seguretat i, n'hi ha que se senten més cridats al risc i a l'aventura. Ambdós grups caben dins l'Església i hi són necessaris, i s'han de complementar l'un a l'altre, i conscients que ambdós tenen unes riqueses, unes limitacions i uns perills.

—Hi caben les dues línies?

—Sí, i hi són necessàries. Com recordava el Concili Provincial Tarraconense, «l'objectiu comú és —sense sentir-se superiors els uns als altres— caminar vers la renovació de la vida cristiana, tot mantenint les certeses que ens ha transmès la Tradició de la fe.» Catalunya Cristiana respon més a les necessitats i als gustos dels més ben disposats a escoltar la veu dels bisbes i del Papa —camí de la certesa— que a les necessitats i als gustos de grups més inquirits i progressius. Deu ser difícil de compaginar les dues

vessants, però ambdues línies són o poden ser perfectament eclesials i cal tenir-les en compte i ajudar-les.

—Algun altre suggeriment?

—Jo assenyalaria l'atenció del setmanari a tots els bisbats de Catalunya. En el moment actual aquest aspecte resulta descompensat a favor de l'arxidiòcesi de Barcelona i, dintre de l'arxidiòcesi, a favor de la ciutat. D'aquesta manera passen desapercebuts esdeveniments, actes, activitats i notícies que objectivament tenen força relleu i, per contra, en resulten subratllats d'altres que objectivament no en tenen gaire. Amb això no vull pas negar que Barcelona hagi de tenir un paper molt important en les pàgines d'aquesta publicació.

—Sr. Bisbe, pel que fa a esdeveniments desapercebuts de les diverses diòcesis, voldria fer una puntualització i una pregunta, si m'ho permet.

—Endavant amb la puntualització i la pregunta.

—En cada diòcesi hi ha uns delegats, elegits o nomenats, dels mitjans de comunicació social. ¿No són els qui haurien de facilitar aquesta informació puntual, que vostè lamenta?

—No et falta raó en dir que l'escassetat de notícies referents a les nostres diòcesis, en bona part és perquè els bisbats no envien articles, notícies, reportatges, material gràfic, etc. Alguns Bisbes —m'hi compto jo mateix— no hem volgut, sabut o pogut trobar la corretja de transmissió o la persona adequada per atendre aquest servei.

—Sr. Bisbe. Déu faci que tots plegats hi sapiguem posar remei.

Cartes

◆ Fins quan, germà Joan Pau?

Sr. Director,

Ha passat una altra Pasqua, però les textures que us envolten «encara no han cregut prudent» assabentar-vos que hi ha un poble, el de parla catalana, i en ell uns quants milions de creients.

Seria molt demanar-vos una salutació pasqual en català? Ni ara que ja hi ha un estat amb la llengua oficial catalana, i amb nunci i tot, com és l'andorrà?

ANTONI FORTUNY i
JACINT ALCANIZ
Barcelona

◆ En una Església pluralista

Sr. Director,

«Les democràcies (no poden) negligir els factors ètics i espirituals: d'una part, elles tenen el risc de la dislocació si no hi ha una pràctica, per part de tots, d'un mínim de virtut cívica; d'altra banda, elles no poden respondre el seu propòsit d'un respecte absolut de cada persona sense recórrer a comportaments i pràctiques que ens demana l'amor de l'altre.

En democràcia, la coherència moral és una condició de l'eficàcia política, l'ètica de la convicció d'un exercici consumat de les responsabilitats i la discussió pública no és fructuosa si no és fonamentada sobre una ètica de comunicació assumida per tots».

«Perquè l'espiritual hi pugui jugar aquest rol, convé que sigui ell mateix profundament arrelat en la democràcia i que ell n'accepti, definitivament i sense esperit d'involució; les regles fonamentals; tolerància, respecte de l'altre, laïcitat, refús

d'imposar la veritat per la força o l'argument de l'autoritat».

Aquesta carta és el sentir d'un grup d'homes i dones reunits al costat de Vaclav Havel rebutjant la normalització ideològica del seu país, afirmant-se actors d'una resistència moral en nom d'una recerca de veritat i de llibertat. La nostra societat i la nostra Església té necessitat d'una manera semblant d'actors nous.

La inspiració de donar-hi a conèixer ens ha vingut en ocasió dels temes de Reflexió i de Debat que hem viscut en la parròquia del Remei amb el tema *El matrimoni civil dels batejats* i els dos tallers de Teologia sobre els *Sagraments*. I oferir-ho a la consideració en aquesta avinentesa en què la societat ens ha demanat un vot.

En una Església pluralista que viu en el cor d'una societat laica, ja no hi ha lloc per instàncies encarregades de dir «la veritat» (no es nega el ministeri fiançador de la veritat); cap és indiscutible. Cadascú —cada cristià— compromès al seguiment de Jesús, és cridat a fer una experiència del sentit de la democràcia —corresponsable en el món i de la corresponsabilitat— democràtica en l'església. És la condició indispensable perquè la democràcia pugui establir-se en la societat i la corresponsabilitat en l'Església.

JOSEP CODINACH, capellà
Tàrraga

◆ Un monument a la pau

Sr. Director,

A la plaça Pius XII de Figueres, hi ha un monument que recorda tots els figuerencs víctimes de la guerra civil i de la Revolució sociopolítica, que perderen la vida en aquells tempestuosos anys del 1936. Ara, es comenta que algun regidor vol proposar el

trasllat del monòlit al cementiri municipal.

Creiem que aquest monument no es pot moure del racó pacífic, espiritual i dolç on és instal·lat i l'aixecaren en el passat. És el símbol d'una història controvertida col·locat sota l'ombra de la parròquia de Sant Pere, centre cultural de la nostra història.

Avui, els figuerencs disfrutem de la pau, i hem de respectar el record dels que ens precediren i moriren en una època tempestuosa, fos quin fos el seu ideal, la causa o el motiu. Creients i no creients, idealistes i prosaics, tots som germans. Han passat 60 anys. Els fills i els néts, units amb convivència, amb concòrdia, amb amor a la terra, treballem per fer gran Figueres i Catalunya. Aquest monument col·locat en lloc plaquí, tranquil i digne de la ciutat, recorda sense odi ni rancors aquella amarga història, i ens estimula a unir les mans, com bons amics i bons empordanesos, al so de les notes que han fet, fan i faran gran el nostre poble.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

◆ La Missa Crismal

Sr. Director,

Durant la Setmana Santa que hem viscut a la província de Misiones, al nord de l'Argentina, frontera amb Paraguai i Brasil, una de les moltes coses que ens ha deixat un imborrable record, és la vivència de la celebració de la Missa Crismal el dimecres Sant al vespre.

Com que la seu de la diòcesi d'Iguazú queda en un extrem i aquí les distàncies són immenses, la celebració es fa a la parròquia d'un pobllet més al centre i accessible per aquells que vénen de més de 100 kms de lluny.

A causa de la molta calor d'aquest país,

malgrat que són les 7 del vespre i ja és fosc, han tret els bancs a l'explanada davant de l'església.

Han vingut representacions de totes les parròquies del bisbat, gairebé deu haver-hi més de mil persones.

Concelebren amb el bisbe tots els capellans del bisbat, que són 40, acompanyats dels 16 diaques permanents i dels diaques que es preparen per al sacerdoci. Algunes monges i noies dirigeixen els cants.

S'explica ben bé perquè serveix cadascun dels olis que es consagren: el dels bateigs, el dels malalts i el de les ordenacions. Els preveres fan la renovació del seu compromís.

En acabar la missa, es crida les parròquies una per una, i pugen els sacerdots i els representants de cada comunitat a recollir la caixeta de fusta que prèviament havien fabricat i presentat amb les tres ampolles per als Sants Olis. De cada parròquia pugen grups de 20 o 25 persones, entre ells molt jove. Com que cada parròquia té diverses capelles als barris extrems, hi ha representants de cada capella.

Ja de retorn jo pensava, quants cristians de casa nostra han viscut mai la Missa Crismal? Moltes vegades s'ha dit que al Tercer Món es rep més que no es dona. Aquest n'és un bon exemple.

En coincidir a l'avió de tornada amb una religiosa del Brasil, em comentava que a la seva diòcesi, des de fa uns deu anys, fan el mateix.

Crec que valdria la pena que a les nostres parròquies es parlés més de la Missa Crismal, i anant en grup a recollir els Sants Olis de mans del bisbe, anéssim creant vincles d'unió a l'Església diocesana. Les dificultats que podria causar la nostra massificació es poden solucionar amb ganes de fer-ho, imaginació i organització.

DANIEL PINYA
Sabadell

Retalls

Reinado Social
(Abril 1996)L'Església
espera que
millori el diàleg
amb el nou
govern

El llarg període de govern socialista ha coincidit amb un procés de secularització de la societat. La cultura dominant no ha estat estrictament cristiana. Tanmateix, atenent-se a les dades sociològiques, no tenien raó els que deien fa tretze anys que el PSOE, des del poder, descristianitzaria Es-

panya. Una amplíssima majoria d'espanyols continuen confessant-se catòlics.

El PSOE deixa el poder sense haver resolt un dels contenciosos històrics amb l'Església: el de l'ensenyança religiosa a l'escola. Els nous governants tindran, sens dubte, menys inconvenients ideològics en aquest punt. Allò raonable seria que es complissin fidelment els Acords amb la Santa Seu, o si no, que es denunciessin. El tema educatiu va ser un dels punts de fricció entre la dreta i l'esquerra i entre l'Espanya laica i l'Espanya catòlica en fer la Constitució. Socialistes y comunistes, des de l'oposició, no miraran en això ara cap una altra banda.

L'arquebisbe Montero, que presideix la Comissió Episcopal de

Mitjans de Comunicació, ha posat de relleu que en aquesta etapa s'han mantingut a TVE els programes religiosos —amb millor o pitjor fortuna—, mentre a les televisions privades manca sensibilitat en aquest camp. En les televisions privades, dominades per l'afany de guanyar audiència, costi el que costi. Déu no existeix. Els que col·loquen en la privatització de les televisions públiques l'ideal democràtic haurien d'analitzar els continguts de les televisions privades existents. Segurament així deixarien de donar-li la culpa al Govern de totes les calamitats que ens afecten. I quelcom semblant es pot dir del comportament ètic de la major part de les emissores privades de ràdio, que tanta influència tenen en l'opinió pú-

blica i en la creació del clima social.

Independència de la
jerarquia

(...) Convé també deixar constància de l'escrupulosa independència demostrada per la jerarquia catòlica en el passat procés electoral. Ningú no pot dir que n'hagi pres partit. Per deure de cortesia, Elias Yanes i José Sánchez felicitaron cordialment José María Aznar quan es conegueren els resultats. Ningú no amaga que hi hagi esperança que el diàleg amb el nou govern sigui més fàcil que amb l'anterior, sotmès a alguns alts i baixos. Figures destacades de l'Església espanyola i de l'Església catalana, com el

cardenal Carles, arquebisbe de Barcelona, i el primat de Toledo, convidaren a un pacte amb els nacionalistes per evitar les noves eleccions.

Així que l'Església no ha aixecat les campanes al vol ni ha cantat el *tedium* solemne pel canvi polític. La vitalitat de la vida cristiana depèn més d'altres coses. Però continua sent en aquest tràngol l'element de concòrdia en mig de la societat. No és poc. Tant el PP com el PNV i Unió Democràtica de Catalunya estan en la Internacional Democristiana. És una dada menys decisiva del que sembla. Cadascú entén avui l'humanisme cristià a la seva manera. Però pot ajudar a comprendre millor alguns problemes.

■ Abel Hernández

La qualitat de les celebracions

Pere Tena

Bisbe auxiliar de Barcelona

En les resolucions del Concili Tarracoense que es refereixen a la litúrgia es repeteix diverses vegades la fórmula «qualitat de les celebracions». De què es tracta?

Qualitat i veritat

Una cosa té qualitat quan comença per ser allò que diu ser. És ben senzill. I ben aplicable a les celebracions. Perquè una celebració eucarística tingui qualitat cal vetllar, primer de tot, perquè sigui en veritat una celebració eucarística. Per molt animada que pugui ser una trobada entre amics, mai per això no arribarà a ser una eucaristia. I viceversa, una eucaristia no és, en la seva profunda identitat-veritat una trobada entre amics. Hi haurien altres exemples: una celebració dominical amb litúrgia de la Paraula i distribució de la comunió eucarística, per més ben preparada que sigui i per més contents que puguin quedar-ne els participants, fins i tot, més enardits en la fe que en una

missa, si és el cas, no és pas una eucaristia. La fidelitat a la veritat de cada cosa és el punt de partida essencial de la seva qualitat. La veritat d'una cosa no es troba en allò que a mi em sembla d'ella, sinó en allò que ella és.

El Concili, doncs, demana i subratlla la importància de la qualitat de les celebracions, que és tant com exhortar-la a una identificació constant.

Qualitat i veritat més plena

La fidelitat a la identitat-veritat d'una celebració és el punt de partida. Però aquesta veritat pot ser entesa amb més o menys amplitud. Una persona en situació de coma profund és, sens dubte, una persona, però ningú dirà que presenti tota la riquesa d'una persona sana i normal.

Una celebració pot ser també esquilada quan és reduïda al mínim essencial de subsistència, i tenir més qualitat quan és més desenvolupada. I això en diversos aspectes.

Un primer aspecte, és la riquesa espiritual dels que formen l'assemblea celebrant; començant pel sacerdot o el minis-

tre que la presideix. La consciència de la pròpia relació amb Crist que pugui traspuar l'actitud del sacerdot celebrant, animat per la fe, és un element que potencia la qualitat d'una celebració. L'actitud dels participants, la seva intensitat espiritual, la seva capacitat d'escoltar, la valoració correcta dels elements de participació, etc., són enriquiment de la qualitat de la celebració.

També aquí entra la relació amb la identitat de la celebració. Explico: la qualitat d'una celebració és més intensa perquè hi ha sentit espiritual en els participants que no pas perquè hi ha molts cants i participació; igualment, la qualitat dels cants d'una celebració es mesuren per la seva correspondència amb la celebració, més que no pas per la bellesa de la melodia.

Qualitat i bellesa

La bellesa, però, és important per la qualitat de les celebracions. La bellesa és l'esplendor de la veritat. Bellesa no és necessàriament riquesa, ni molt menys llüissor. La celebració més simple, l'església més senzilla, poden i

deuen cercar la bellesa.

En aquest sentit, la bellesa de les celebracions comença pels textos i pels ritus de la celebració. Els textos, bíblics i eucològics, asseguruen la bellesa d'aquesta part; tanmateix, cal veure com es proclamen, com són escoltats, com es pregunten, com es canten. El mateix passa amb els ritus: la manera de realitzar-los, és important; sense afectació ni complexos, sense minimsismes ni originalitats en recerca de protagonisme, sinó amb senzillesa, autenticitat, expressivitat.

La bellesa que dóna qualitat a les celebracions passa també per l'església on se celebra, per la seva disposició, la seva ornamentació, la seva capacitat acollidora, el repòs espiritual que provoqui o ajudi, la seva il·luminació, la seva acústica... i tantes altres coses. El mateix podem dir dels ornaments, de la música que se sent, de l'harmonia dels cants, del silenci que s'observa, de l'ambient d'entrada en el misteri que es promou..., sense artificiositats.

Demandar qualitat per a les celebracions és demanar un esforç de pastoral litúrgica seriós.

Lectures bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera

Ac 8:5-8,14-17

«Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom». Veniu a contemplar les gestes de Déu: Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! **R.**

Els imposaven les mans i rebien l'Esperit Sant

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm responsorial 65:1-3a,4-5,6-7a, 16 i 20 (R.: v.1)

Aclama Déu, tota la terra.
Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.
Digueu a Déu:
«Que en són d'admirables les vostres obres!

R. Aclama Déu, tota la terra.
O.be: Al·leluia.

Convertí la mar en terra ferma, passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
ell, que sempre governa amb el seu poder. **R.**

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; us contaré el que ha fet per mi, Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meua súplica, ni m'ha negat el seu amor. **R.**

Lectura segona

1Pe 3:15-18

En el cos va ser mort, però en Esperit fou retornat a la vida

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels

pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida,

Al·leluia Jo 14:23

Qui m'estima farà cas de les meves paraules, diu el Senyor; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell.

Evangelí

Jo 14:15-21

Pregaré al Pare que us doni un altre Defensor.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré al Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra, i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Temps de Pasqua
(Salteri: setmana 2.)

MAIG:

- 12. Diumenge VI de Pasqua, Blanc.** Lectures: Fets 8:5-8.14-17 / Salm 65 / 1 Pere 3:15-18 / Joan 14:15-21 (o bé: 1 Pere 4:13-16 / Joan 17:1-11a).
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pancràs, Nereu i Aquileu, mrs.; Domènec de la Calzada, mr.; Santa Flàvia Domitila, mr.
Festa Major: a Adrall, Argelaguer, Castellolí, Cruïlles, La Sentiu de Sió, Passanant, Serinyà (Festa del Roser), i Serrateix.
- 13. Dilluns. Fèria. Blanc.** Lectures: Fets 16:11-15 / Salm 149 / Joan 15:26-16:4a.
ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu del Roser de Fàtima*. Sants, Pere Regalat, cfr.; Muci, prev. mr.; Santa Glicèria, mr.
Festa Major: a Sabadell i Tàrraga.
- 14. Dimarts. Sant Maties (F). Vermell.** Lectures: Fets 1:15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15:9-17.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bonifaci i Pons, mrs.; Pacomi, ab.; Santes, Corona, mr.; Corina i Henedina, vgs. mrs.; Gemma Galgani, vg.
Festa Major: a Tremp.
- 15. Dimecres. Sant Isidre (MO). Blanc.** Lectures: Fets 17:15.22-18:1 / Salm 148 / Joan 16:12-15.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Torquat, Tesifont, Eufra-si, Esiqui, Indaleci, Segon i Cecili, bs. mrs.; Mancí, mr.; Santes, Dimna, vg. mr.; Dionísia, mr.; Joana de Lestonnac, vda. fdra.
Festa Major: a Alcanar, Alpicat, Bolvir, Castellví de Rosanes, Fígols de les Mines, La Figuera, Guils de Cerdanya, Juncosa, Masquefa, Montoliu de Lleidà, Mont-roig del Camp, La Palma de Cervelló, Rocafort de Queralt, Tàrrés, Tornabous, La Vall de Bianya i Vilanant.
- 16. Dijous. Fèria. Blanc.** Lectures: Fets 18:1-8 / Salm 97 / Joan 16:16-20.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honorat i Ubald, bs.; Joan Nepomucè, can.; Simó Stock, carmelita; Auda, b. mr.; Fidol, mr.; Santa Màxima, vg.; Beat Gil, dom.
- 17. Divendres. Fèria. Blanc.** Lectures: Fets 18:9-18 / Salm 46 / Joan 16:20-23a. Si es vol: *Sant Pasqual Bailón (MLI) Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aquilí i Adrió, mrs. Santes, Basília, mr.; Restituta, vg.
Festa Major: a Aitona i Mollerussa.
- 18. Dissabte. Fèria. Blanc.** Lectures: Fets 18:23-28 / Salm 46 / Joan 16:23b-28. Si es vol: *Vermell. Sant Joan I, papa mr. (MLI). TARRAGONA: Blanc. Sant Pròsper (MO).*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Venanci, mr.; Fèlix de Cantalici, cap.; Potamió, b. mr.; Eric, rei; Teodot, mr.; Santes, Clàudia, Fàina i Tecusa, mrs.

Relat inicial

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Sense voler de cap forma esmenar la narració del Gènesi, vaig a transcriure el que podria ser una fusió del text inspirat amb les dades científiques del procés evolutiu, tot això en clau d'humor seriós, i per a adults.

El que us vaig a explicar va succeir un dia de primavera. L'home, l'únic home que existia, es va despertar arraulit prop de la capçada d'un arbre. Encara no s'havia assabentat que era un home. Va baixar a terra com cada dia feia, però en aquesta ocasió va notar que el terra feia bona olor i que en el seu interior sentia alguna cosa que mai no havia sentit.

Era l'hora de recollir la fruita o de buscar pels nius algun ou fresc, com cada matí acostumava a fer, i després, parsimoniosament, apropar-se a un riu, a beure un glop d'aigua. Però aquest matí aquests monòtons quefers no li interessaven. Mirava la natura i la veia maca, però allunyada de si mateix. Això és el que a ell més li sorprenia. No estava en el seu interior però tampoc la sentia estranya. Intrigat es deia per a si mateix: Què m'està passant avui? I sorprès constatava: el

Si heu de sofrir pel fet de ser justos, felços de vosaltres

(1 Pe 3:15-18)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

El compromís de la llibertat

El cristià ha de ser —en realitat ho és gràcies a Jesucrist— una persona lliure. Crist ens ha alliberat i per això no estem lligats a res ni a ningú. Som de Déu i prou. Aquesta situació, però, no és de cap manera alienant. Ni subversiva, si més no en el sentit *polític* que moltes vegades es dona a aquest mot. El cristià viu en el món i no és una illa. Es troba en una realitat concreta que ell té el deure de mirar des de la perspectiva de Déu, i viure-la des del compromís de la fe. Perquè la fe compromet tota la persona. Aquest capteniment *creient*, no sols és causa de tensions i de sofriments, que poden arribar a ser greus, sinó que també origina persecucions. Què ha de pensar llavors el cristià? I sobretot, què ha de fer? Sant Pere ens recorda el deure de fer el bé (v.13) i la benaurança de ser perseguits injustament per causa del bé (v.14a). Sobretot el cristià no s'ha de deixar prendre per allò que espanta la gent. «No heu de témer l'altra gent ni heu de tremolar davant d'ells» (v. 14b). La por és una mala companya, diem. Si ens deixem endur per la por, perdrem la veritable llibertat. Sant Pere en sabia alguna cosa, d'aquest perill. Per això exhorta els cristians: «deixeu-vos posseir únicament per Crist; ell és l'únic Senyor vostre» (v. 15a). Seguiu el seu exemple i sereu felços amb aquesta felicitat. «Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu» (v.18a). És amb la seva bondat portada fins a l'extrem com una resposta fidelíssima del seu amor a l'amor del Pare, que Jesús ataca el mal i el destrueix. Així manifesta la seva autèntica llibertat. El compromís de l'home lliure que creu.

Les benaurances no són conformisme

El camí de les benaurances no és precisament una guia per acabar dient amén a tot. És admetre lliurement la doble realitat en la qual el cristià està immers. Pel baptisme viu el misteri de Crist. «El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida» (v. 18c). El cristià sofreix la persecució, però no la justifica. Ni la busca. Sap que és manifes-

tació de la injustícia. Per això s'hi enfronta en la mesura del possible i no es deixa endur per l'espiral del mal. Es manté en plena llibertat. La bondat i la raó acaben per triomfar. Amb la condició que es mantinguin netes. «Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat el bé que per haver obrat malament» (v.17) Així la conducta, aparentment covarda i absurdament conformista del creient, es converteix en una força dialèctica irresistible contra el mal del qual és víctima. Per això l'opressió, del tipus que sigui, no és proclamació de la feblesa de l'oprimit, sinó del no-res de l'opressor, que es veu obligat a mantenir-se i a accentuar-se per la violència, expressió incontestable de la pròpia misèria. «Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat» (v. 16b). Encara ens queda molt de camí a fer per descobrir la gran força de les veritables benaurances evangèliques. És la gran lliçó de Jesucrist: «També Crist morí una vegada per raó dels pecats» (v. 18b).

Sempre a punt de respondre

El cristià no pot amagar el cap sota l'ala. Ni callar per por, per comoditat o conveniència. Menys encara per ignorància. «Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu» (v. 15b). Saber què creiem i saber dir-ho. I no precisament daant d'un tribunal o en circumstàncies excepcionals. Sinó constantment i sobretot en la quotidianitat de la vida. Precisament en la primera part d'aquest cap. 3, sant Pere dona uns bons consells sobre els aspectes pràctics de la vida cristiana. Edifiquem els no creients amb la vostra manera de viure, sobretot en la vida de família i de comunitat. És una manera de respondre. Però cal posar tot l'èmfasi en l'esforç continuat que suposa la formació de la fe. Conèixer Jesucrist, viure la seva obra, ajudar els altres a conèixer-lo i a viure'l, a fer Església. Vet aquí l'objectiu de tota catequesi, que agafa un àmbit molt més ampli i intens que el de l'anomenada catequesi institucional. En el temps que vivim sobretot, aquest v.15b hauria d'estar gravat amb lletres de profunda convicció al cor de tots i cadascun dels que ens diem cristians. No sols per saber què hem de fer, sinó per fer-ho amb valentia, amb fe. Amb autèntica llibertat.

Retrats bíblics intencionats

Adam es passejava sense buscar cap cosa, li agradava caminar, mirar a la llunyania, preguntar-se què hi hauria més enllà de la selva que trepitjava. Havia nascut l'aventurer, afortunadament no hi havia cap orador província, he dit afortunadament, doncs, d'haver-lo hagut, la seva presència hagués trencat l'encant d'aquell instant.

Adam a la nit abrigat en les arrels d'un baobab recapacitava sense aconseguir adormir-se. Es deia en el seu interior: avui em sento diferent, estic com nou, sóc felç. Aquesta sensació em durarà sempre? Continuaré descobrint coses noves? Sóc l'únic que pensa, reflexiona, riu, somriu, i en aquest moment no vol dormir? No m'agradaria tenir el monopoli, jo vull alguna cosa o algú semblant a mi amb qui poder compartir. Demà quan sorti el sol, caminaré, buscaré per on sigui, a algú semblant a mi i no pararé fins trobar-lo.

A la fi s'adormí, mig felç, mig angoixat. I somià. Altres vegades havia somiat. El que és estrany es que somià que algú remenava en el seu interior, sense fer-li pessigolles, ni tampoc mal. Després de foradar-lo li treien alguna cosa propera al seu cor i tapaven bé l'orifici. En despertar, bé, en despertar el que veié i sentí; ho explicaré la setmana vinent.